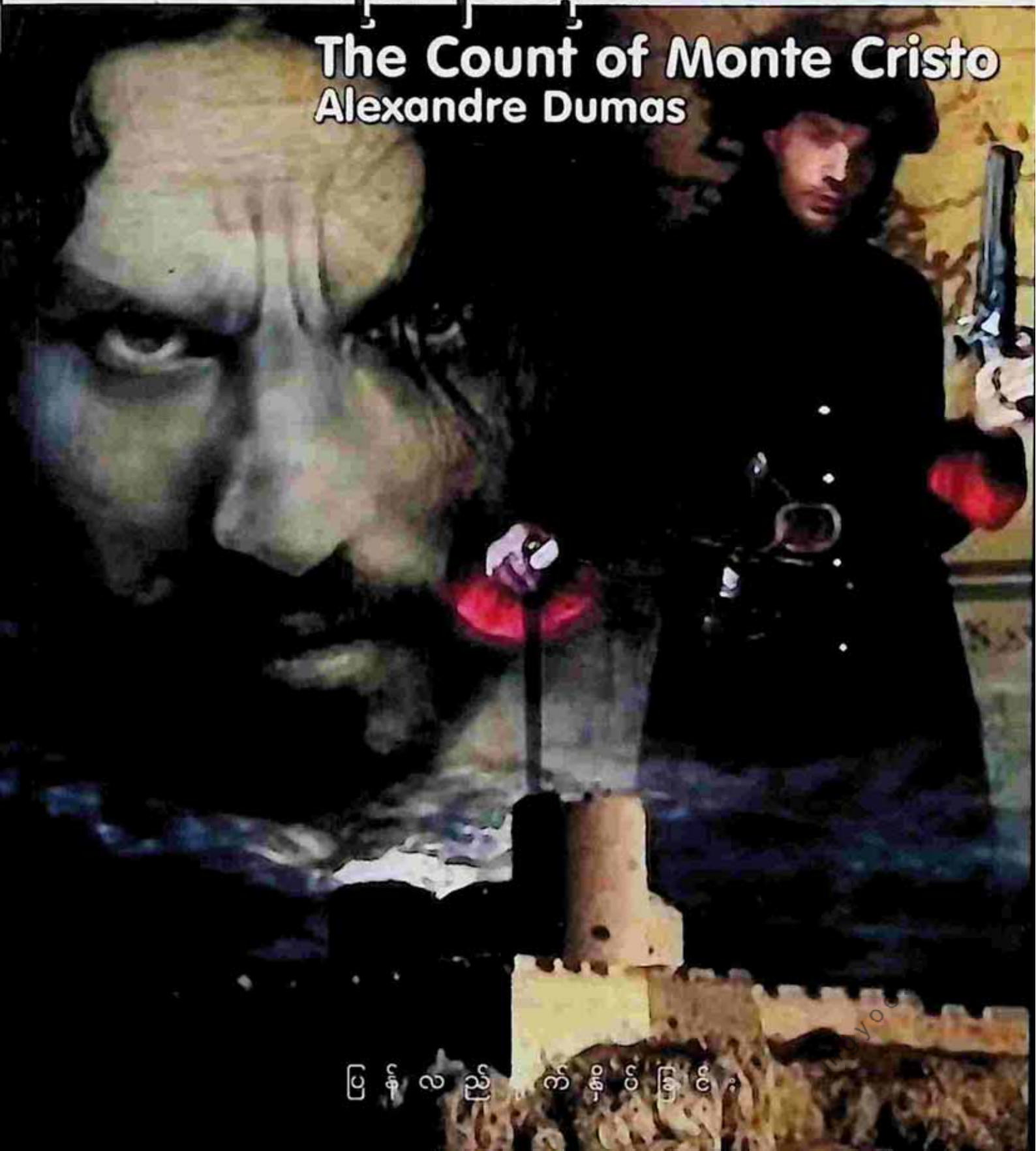

mgyc.com

ရွှေအောင် ရတနာသိုက်

The Count of Monte Cristo
Alexandre Dumas

ပြန်လည်ထုတ်ဝေခြင်း

mg.yoe.com

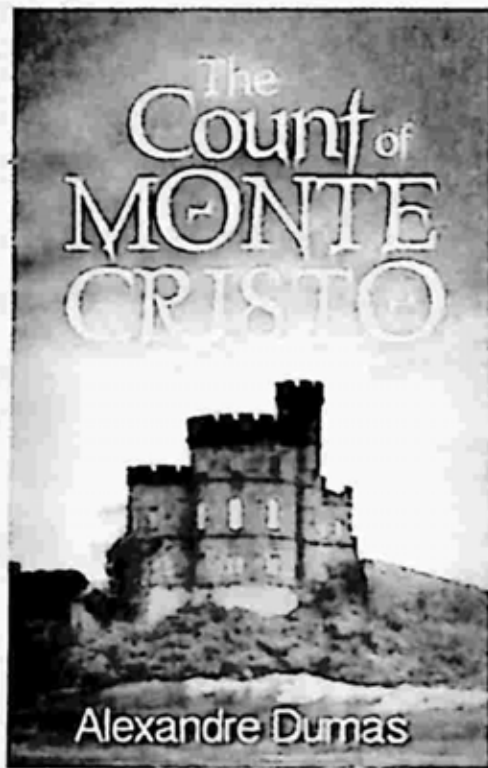
The COUNT of MONTE CRISTO

by Alexander Dumas

SOD0064

4,000.00 KS

ထုတ်ဝေသူ-ဦးကျော်ကျော်ဝေ၊ ရွက်စိမ်းစာပေ၊ (၀၀၀၄၇)
လမ်းမတော်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ-ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ (၀၀၄၁၂)

အမှတ်-၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ကံဘွဲ့၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၇၊ မေလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

၁၉၇၈ ခု၊ မြဝတီပုံနှိပ်တိုက်၏ တတိယအကြိမ်မူ၊

(ပထမအကြိမ်-၁၉၄၀ ဒဂုန်ခင်ခင်လေးစာအုပ်တိုက်)

တန်ဖိုး- ၄၀၀၀ ကျပ်

Alexandre Dumas

THE COURT
OF MONTE
CRISTO

m g

USBORNE YOUNG READING

The Count of Monte Cristo

Based on the story by
Alexandre Dumas

Illustrated by
Victor Tavares

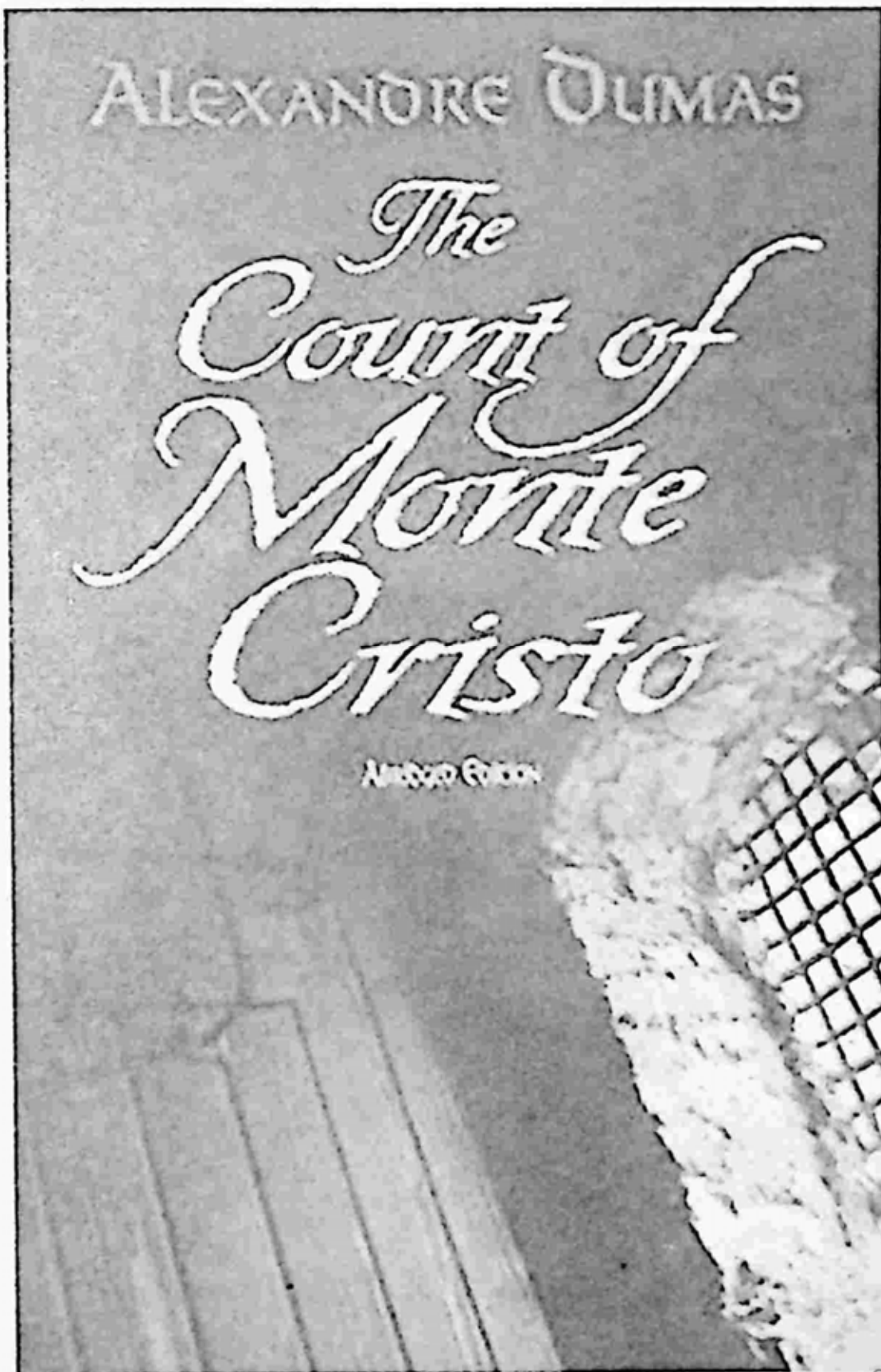

mgvooe.com

ALEXANDRE DUMAS

*The
Count of
Monte
Cristo*

ALICE BROWN

မာတိကာ

- ဇော်ဂျီ၏ အမှာစာ		က
အခန်း ၁	မာဆေးဆိပ်ကမ်း	၁
အခန်း ၂	သားနှင့်အဖေ	၁၀
အခန်း ၃	ကက်တလန်ရပ်ကွက်	၁၅
အခန်း ၄	အကောက်ကြံကြံပြီ	၂၂
အခန်း ၅	လက်ထပ်ပွဲ	၂၇
အခန်း ၆	ဒုတိယတရားဝန်ကြီး	၃၅
အခန်း ၇	စစ်ဆေးခြင်း	၃၉
အခန်း ၈	နိုင်ငံရေးအကျဉ်းထောင်ကြီး	၄၅
အခန်း ၉	လက်ထပ်သောညနေ	၅၄
အခန်း ၁၀	လူဝီဘုရင်နှင့်တွေ့ဆုံခန်း	၅၈
အခန်း ၁၁	သားနှင့်အဖေ	၆၁
အခန်း ၁၂	ရက်ပေါင်းတစ်ရာ နန်းစံခြင်း	၆၄
အခန်း ၁၃	အကျဉ်းသမားနှစ်ယောက်	၆၉
အခန်း ၁၄	နံပါတ် ၃၄ နှင့် နံပါတ် ၂၇	၇၅
အခန်း ၁၅	ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးဟရီယာ	၈၈
အခန်း ၁၆	ဗဟုသုတရှာပွားပြီ	၉၈

အခန်း ၁၇	သိုက်ညွှန်း	၁၀၃
အခန်း ၁၈	တတိယအကြိမ် ရောဂါဖောက်ပြီ	၁၀၈
အခန်း ၁၉	အကျဉ်းထောင် သပြီဟ်ပုံ	၁၁၃
အခန်း ၂၀	ပုန်းအောင်းနေခြင်း	၁၁၇
အခန်း ၂၁	အကောက်ခွန် တိမ်းရှောင်သူများ	၁၂၃
အခန်း ၂၂	ပွန်တီခရစ္စတိုကျွန်း	၁၂၆
အခန်း ၂၃	ဘဏ္ဍာများ	၁၃၀
အခန်း ၂၄	သူစိမ်းတစ်ယောက်	၁၃၅
အခန်း ၂၅	ဘိုကံယားထပ်ပင်းဆိုင်	၁၄၀
အခန်း ၂၆	ပြန်ပြောင်းပြောပြပြီ	၁၄၆
အခန်း ၂၇	ထောင်စာရင်းစာအုပ်များ	၁၅၄
အခန်း ၂၈	မော်ရဲကုမ္ပဏီ	၁၅၈
အခန်း ၂၉	စက်တင်ဘာလ ၅ ရက်နေ့	၁၆၅
အခန်း ၃၀	သင်္ဘောသားဆင်းဒဘက်	၁၇၄
အခန်း ၃၁	နီးလာခြင်း	၁၈၅
အခန်း ၃၂	ရောမစားပြုများ	၁၈၉
အခန်း ၃၃	လှည့်လည်ကြည့်ရှုခြင်း	၁၉၇
အခန်း ၃၄	ရာဇဝတ်ကောင်ကို ကွပ်မျက်ခြင်း	၂၀၄
အခန်း ၃၅	ကာနီဗယ်လ်ပွဲတော်	၂၁၁
အခန်း ၃၆	ဥပင်လိုက်ခေါင်းများ	၂၁၉
အခန်း ၃၇	တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုခြင်း	၂၂၈
အခန်း ၃၈	ညှိခံခြင်း	၂၃၂
အခန်း ၃၉	အနှစ်တရာ ပပေ့သာ	၂၃၇
အခန်း ၄၀	လက်စားချေခြင်း	၂၄၃

အခန်း ၄၁	နယ်စားကြီးနှင့် ဒန်ဂလား	၂၅၀
အခန်း ၄၂	ပွန်တီခရစ္စတိုနှင့် ဝီလီဖို့	၂၆၂
အခန်း ၄၃	ဟော်ရဲတိုနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၂၆၆
အခန်း ၄၄	သမီးရည်းစား တွေ့ဆုံခြင်း	၂၇၀
အခန်း ၄၅	သားအဖနှစ်ယောက်	၂၇၇
အခန်း ၄၆	နော်တီယားဝီလီဖို့	၂၈၄
အခန်း ၄၇	ညဉ့်စာ စားပွဲ	၂၉၀
အခန်း ၄၈	အမြို့ယာနှင့် သူတောင်းစား	၂၉၉
အခန်း ၄၉	လက်ထပ်ရေးအတွက် စီမံခြင်း	၃၀၄
အခန်း ၅၀	ဝီလီဖို့နှင့် လေဒီဒန်ဂလား	၃၀၇
အခန်း ၅၁	ကပွဲကျင်းပခြင်း	၃၁၁
အခန်း ၅၂	ထောက်လှမ်းစုံစမ်းခြင်း	၃၁၇
အခန်း ၅၃	ဟော်ရဲနှင့် ဗလင်တိုင်	၃၂၂
အခန်း ၅၄	နော်တီယားစီမံပုံ	၃၃၁
အခန်း ၅၅	အမြို့ယာကာဗာကန်တီ	၃၃၇
အခန်း ၅၆	ဟောဒီ	၃၄၁
အခန်း ၅၇	ဂျနီနာ	၃၄၅
အခန်း ၅၈	လင်ပနှစ်ယောက်ပိခြင်း	၃၅၁
အခန်း ၅၉	ပိတ်ဆွေဟောင်းများ	၃၅၅
အခန်း ၆၀	အိမ်ကိုဖောက်ခြင်း	၃၅၉
အခန်း ၆၁	မကောင်းကြံ မကောင်းဖြစ်	၃၆၅
အခန်း ၆၂	ဘိုချမ်းနှင့် အဲလ်ဘတ်	၃၆၈
အခန်း ၆၃	စစ်ဆေးခြင်း	၃၇၄
အခန်း ၆၄	တစ်ယောက်ချင်းတိုက်ရန် ချဲ့လင်းလုပ်ခြင်း	၃၇၉

အခန်း ၆၅	ရန်စခြင်း	၃၈၂
အခန်း ၆၆	ညအခါ အပြစ်အပျက်များ	၃၉၀
အခန်း ၆၇	တွေ့ဆုံကြခြင်း	၃၉၈
အခန်း ၆၈	ပိခင်နှင့်သား	၄၀၆
အခန်း ၆၉	အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာ	၄၁၀
အခန်း ၇၀	ဗလင်တိုင်	၄၁၅
အခန်း ၇၁	လက်ထပ်စာချုပ် လက်မှတ်ထိုးခြင်း	၄၂၀
အခန်း ၇၂	ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခြင်း	၄၂၄
အခန်း ၇၃	သန်းခေါင်ယံတွင် ပေါ်လာသူများ	၄၃၀
အခန်း ၇၄	ဗလင်တိုင်	၄၃၅
အခန်း ၇၅	ဒန်ဂလား၏ လက်မှတ်	၄၃၈
အခန်း ၇၆	ဗလင်တိုင်၏ စာပန်	၄၄၀
အခန်း ၇၇	ပစ္စည်းခွဲဝေကြခြင်း	၄၄၄
အခန်း ၇၈	တရားသူကြီးစီလီဖို	၄၄၉
အခန်း ၇၉	တရားရုံးတော်	၄၅၃
အခန်း ၈၀	အပြစ်ဒဏ်ခံရခြင်း	၄၅၉
အခန်း ၈၁	ထွက်ခွာကြခြင်း	၄၆၆
အခန်း ၈၂	ရှေးဖြစ်ဟောင်း	၄၇၆
အခန်း ၈၃	ပက်ပီနို	၄၈၃
အခန်း ၈၄	လွိုဂီဗပွါ၏ ထမင်းခန္တန်း	၄၉၂
အခန်း ၈၅	ချမ်းသာပေးလိုက်ခြင်း	၄၉၉
အခန်း ၈၆	အောက်တိုဘာလ ၅ ရက်နေ့	၅၀၆

ဘုန်းတော်ကြီး ဖာရိယာက လျှို့ဝှက်ရတနာသိုက်နေရာကို
အကျဉ်းထောင်တွင်း၌
ဒန်တီအား ပြောပြနေပုံ။
(အနောက်တိုင်း ပန်းချီကျော် တိုနီဟန်နေ့စွဲ၏ လက်ရာ)

mgyc.com

mgyc.com

ဇော်ဂျီ၏ အမှာစာ

‘ရတနာသိုက်’ ဝတ္ထုသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဖြစ်သော (THE COUNT OF MONTE CRISTO) (နယ်စားကြီး မွန်တီခရစ္စတို) ဝတ္ထုမှတစ်ဆင့် ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းက မြန်မာပြန်ဆိုသော ကမ္ဘာကျော်ပြင်သစ်ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထု၏ ရှေ့ပိုင်းဇာတ်လမ်းသဘောလောက်ကိုသာ ယူကာ ဂျိမ်းဦးလှကျော်က သူ့ဇာတ်လမ်းကို သူဖန်တီး၍ ၁၉၀၄ ခုတွင် ‘မောင်ရင် မောင်မမယ်မ’ ဝတ္ထုဖြစ်လာအောင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် အမှီပြုခဲ့ရာ ဖြစ်သော ပြင်သစ်ဝတ္ထုလည်းဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုကို ပြင်သစ်ဝတ္ထုဆရာ အလက်ဇန္ဒားဒူးမား (ALEXANDRE DUMAS) သည် ၁၈၄၄-၄၅ ခုတွင် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ယနေ့တိုင် ဥရောပ၌သာမက တစ်ကမ္ဘာလုံး၌လည်း ထိုဝတ္ထုကို စုံစုံမက်မက် ဖတ်ရှုနေကြသည်မှာ အထင်အရှားဖြစ်ပါသည်။

ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် ဒူးမား (၁၈၀၂-၁၈၇၀) ၏ ခေတ်သည်၊ အင်္ဂလန်တွင် ဝတ္ထုဆရာ ဆာဂေါ်လတာစကော့၏ ခေတ်နှင့် ခေတ်ပြိုင်ဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်သည် ဥရောပ၌ “နော်ဗယ်” ခေါ် ဝတ္ထုအဖွဲ့ကို လူကြိုက်များလာသော ခေတ်ဖြစ်သည်။ စကော့၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ရာဇဝင်ဝတ္ထုအချို့ကို ဒူးမားဖတ်ရှုရသောအခါ ဒူးမားသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၌ ပြဇာတ်ရေး၍

အလက်ဇန္ဒားဒူးမား
(၁၈၀၂-၁၈၇၀)

ကျော်စောနေရာမှ ဝတ္ထုဘက်သို့ ကလောင်ဦးလှည့်၍ ပြင်သစ်ဝတ္ထု ရေးလာ ပါသည်။ ထိုအခါ ပို၍ ကျော်စောလာသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ယနေ့တိုင် ကျော်စော၍ အဖတ်အရှု ခံနေကြရသော ဒူးမား၏ ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်သည် ဤ ‘ရတနာသိုက်’ ဝတ္ထုနှင့် ‘သူရဲကောင်းသုံးယောက်’ (THE THREE MUSKETEERS) ဝတ္ထုတို့ဖြစ်သည်။ နှစ်ပုဒ်စလုံးသည် ပြင်သစ်ရာဇဝင်အဖြစ်အပျက် ကို နောက်ခံပြုကာ ဇာတ်လမ်းဆင်သော ဝတ္ထုများဖြစ်သည်။

‘ရတနာသိုက်’ ဝတ္ထုတွင် ဥရောပကို ချောက်ချားနိုင်သော နပိုလီယန် မင်းကြီးသည် စစ်ရေးနိမ့်၍ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခဲ့ရာမှ ပြင်သစ်နိုင်ငံကို တစ်ဖန်ပြန်လည် သိမ်းပိုက်ရန် အားထုတ်သော အရေးအခင်းရာဇဝင် နောက် ခံကို တွေ့နိုင်သည်။ ထိုရာဇဝင်နောက်ခံကို အကြောင်းပြုလျက် အကြံတူရန်သူ ဖြစ်ကြသော (နောင်အခါ ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ်မော်ဆက်ဖြစ်လာသော) ရေလုပ် သား ဖာနင်ဒို၊ (နောင်အခါ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ဘဏ်သူဌေးကြီး ဖြစ်လာသော) ဒန်ဂလား၊ ပြင်သစ်တရားဝန်ကြီး ဖြစ်လာသော ဗီလီဖို့၊ ဤသုံးဦး၏ ကိုယ် ကျိုးရှာ မသမာမှုတို့ကြောင့် မာဆေးမြို့ မော်ရဲသဘောကုမ္ပဏီမှ အပြစ်မဲ့သော သဘောသားဒန်တီ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပုံ၊ ဒုက္ခတွင်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ဇွဲသန် သန်ဖြင့် အားထုတ်၍ အောင်မြင်ခဲ့ပုံ၊ ဒုက္ခတွင်း၌ နေရစဉ် သူ့ရန်သူသုံးဦး မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြသည်ကို သိလာပုံ၊ ဒုက္ခတွင်းမှ လွတ်မြောက်၍ ရတနာ သိုက်ရှင် နယ်စားကြီး မွန်တီခရစ္စတိုဖြစ်လာပုံ၊ ထို့နောက် ရန်သူသုံးဦးကို

ရှာပုံ၊ ရှာရင်း ကိုယ်ကျိုးရှာမသမာမှု အမျိုးမျိုးဖြင့် ပြင်သစ်နေပြည်တော် ပါရိနိဗ္ဗိ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ပြုခဲ့ကြသဖြင့် အထဲက နွားချေးခံ အပေါ်ယံ ရွှေမှုန်ကြဲ ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့ရပုံ၊ ထိုအခါ ထိုရန်သူသုံးဦး၏ မသမာမှုများကို ဖော်ထုတ်၍ ဆုံးမခဲ့ပုံတို့ကို ဒုဂ္ဂါမားက သရုပ်ဖော်ခဲ့ပါသည်။

သရုပ်ဖော်ရာတွင် နယ်စားကြီး မွန်တီခရစ္စတိုအကြောင်း၊ ဖာနင်ဒို အကြောင်း၊ ဗီလီဖိုအကြောင်း၊ ဒန်ဂလားအကြောင်းတို့ အချင်းချင်း အချိတ် အဆက်ဖြစ်နေအောင် ဖန်တီးတတ်ခြင်းလည်း ရှိသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်၏ စိတ်၌ သိလိုဇောအသစ်အသစ်အဆက်မပြတ် ဖြစ်နေအောင် ဇာတ်လမ်းဆင် တတ်ခြင်းလည်း ရှိသည်။ ဇာတ်လမ်းပါ အဖြစ်အပျက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဇာတ်ဆောင်တို့၏ အမှုအရာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ယင်းတို့၏ လူ့သဘာဝတို့ ကိုလည်းကောင်း၊ ကရုဏာဖြစ်စရာကောင်းအောင်၊ ထိတ်စရာကောင်းအောင်၊ စက်ဆုပ်စရာကောင်းအောင်၊ ဆင်ခြင်စဉ်းစားစရာဖြစ်အောင် ဖွဲ့ခဲ့ခြင်းလည်း ရှိသည်။ ဆင်ခြင်စဉ်းစားစရာဖြစ်အောင် ဖွဲ့ခဲ့ခြင်းဟုဆိုရာတွင် စာဖတ်ပရိ သတ်၌ မကောင်းသူကိုပယ်၍ ကောင်းသူကိုကယ်ချင်စိတ် မွေးလာကြအောင်၊ မကောင်းမှုကိုပြုလျှင် ဒုက္ခနှင့်အဆုံးသတ်ရ၍၊ ကောင်းမှုကိုပြုလျှင် သုခခံစား ရသည်ကို ထင်မြင်သဘောပေါက်လာကြအောင် ဖွဲ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင် ပါသည်။ မသမာသူသုံးဦးသည် မကောင်းမှုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မွန်တီခရစ္စတို သည် ကံကံ၏ အကျိုးကိုလည်းကောင်း ကိုယ်စားပြုနေကြသည်ဟု ဆိုချင် လျှင် ဆိုနိုင်လောက်ပါသည်။ ထိုအချက်ကြောင့်လည်း ဒုဂ္ဂါမား၏ ပြင်သစ် ဝတ္ထုသည် ကမ္ဘာစာပေသမိုင်းတွင် အဆင့်အတန်းကောင်းရှိသော ဝတ္ထုဖြစ် သည်ဟု ဆိုကြသည်ထင်ပါသည်။ 'ရတနာသိုက်' ဝတ္ထုတွင် ဇာတ်လမ်း အဆင်ကောင်း၍ နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်သည်ကား ထင်ရှား လှပါသည်။

မူလပြင်သစ်ဝတ္ထုတွင် အခန်းပေါင်း (၁၁၇) ခန်း ပါပါသည်။ ဆရာကြီး

ရွှေဒေါင်း၏ 'ရတနာသိုက်' တွင် အခန်း (၈၆) ခန်းသာ ပါသည်ဖြစ်ရာ အခန်းတိုင်းကို မြန်မာပြန်ခြင်းမရှိဟုလည်းကောင်း၊ အတိအကျ မြန်မာပြန်ခြင်းလည်း မရှိဟုလည်းကောင်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာကြီး၏ မြန်မာပြန်ပုံသည် မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်အတွက် သင့်မြတ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မူလပြင်သစ်ဝတ္ထု၏ အဘော်ကိုလည်းကောင်း၊ ဇာတ်လမ်းကိုလည်းကောင်း၊ ရသတို့ကိုလည်းကောင်း ထိရောက်အောင်ချုပ်၍ မြန်မာပြန်နိုင်သောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်အတွက် ချန်သင့်သည်ကိုချန်တတ်၍၊ ပေါင်းသင့်သည်ကို ပေါင်းတတ်၍ မြန်မာပြန်နိုင်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ထိုအကြောင်းတို့ကြောင့် ဆရာကြီး၏ မြန်မာပြန်ပုံ သင့်မြတ်သည်ဟု ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အနောက်နိုင်ငံဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆရာကြီး၏ ကျေးဇူးကြောင့် မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်သည် မြန်မာဘာသာဖြင့် ဖတ်ရှုခွင့်ရခဲ့ကြပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသတည်း။

ဇော်ဂျီ

၁၉၇၈-ခု၊ မေလ

ရတနာသိုက်

ပါဝင်လှုပ်ရှားသူများ

(အချိန်ကာလ ၁၈၁၅-၁၈၃၈)

- ၁။ ဒန်တီ (ဖာရုန်းသင်္ဘော၏ ပထမအရာရှိ)
 နောင်အခါ မွန်တီခရစ္စတို နယ်စားကြီး၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး လော့ဒ်ဝီလ်
 မိုး။ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီး ဘူဆိုနီ။ သင်္ဘောသား ဆင်းဒဘက်
 အမည်တို့ကို ခံယူသည်။
- ၂။ မာဆဒီ (ဒန်တီ၏ချစ်သူ)
- ၃။ ဖာနင်ဒို (ကက်တလန် တံငါရွာသား) (မာဆဒီ၏ခင်ပွန်း)
 နောင်အခါ- စစ်ဗိုလ်ကြီးနှင့် အထက်လွှတ်တော်အမတ် အဲလဘတ်
 ဒီမော်ဆက် ဖြစ်လာသူ)
- ၄။ ပိုင်းကောင့် အဲလဘတ် (အဲလဘတ် ဒီမော်ဆက်နှင့် မာဆဒီတို့၏
 သား)
- ၅။ လူဝီဒန်တီ (ဒန်တီ၏ဖခင်)
- ၆။ မော်ရဲ (ဖာရုန်းသင်္ဘောပိုင်ရှင်)
- ၇။ မက်ဆီမီလန် မော်ရဲ (မော်ရဲ၏သား)
- ၈။ ဂျူလီမော်ရဲ (မော်ရဲ၏သမီး)
- ၉။ မန်ချူရီယယ် (ဂျူလီ၏ချစ်သူ)
- ၁၀။ ဒန်ဂလား (မော်ရဲ၏ ကိုယ်စားလှယ်) နောင်အခါ (ဘဏ်သူဌေး
 ကြီး ဘောရုန်ဒန်ဂလား ဖြစ်လာသူ)
- ၁၁။ လေဒီဒန်ဂလား (ဒန်ဂလား၏ ဇနီး)

- ၁၂။ ယူဂျီဒန်ဂလား (ဒန်ဂလားနှင့် လေဒီဒန်ဂလားတို့၏ သမီး)
- ၁၃။ ဒီဘရေး (လေဒီဒန်ဂလား၏ တိတ်တိတ်ပုန်းလင်ငယ်)
- ၁၄။ ဗီလီဖို (ဒုတိယတရားဝန်ကြီး) (လူဝီဘုရင်၏ ဘက်တော်သား)
- ၁၅။ နော်တီယား (ဗီလီဖို၏ ဖခင်) (နပိုလီယန်၏ ဘက်တော်သား)
- ၁၆။ လေဒီဗီလီဖို (ဗီလီဖို၏ ဇနီး)
- ၁၇။ အက်ဒွပ် (ဗီလီဖိုနှင့် လေဒီဗီလီဖိုတို့၏ သားငယ်)
- ၁၈။ ဗလင်တိုင် (ဗီလီဖိုနှင့် ပထမမိန်းမမှရသည့် သမီး) (မက်ဆီမီလန် မော်ရဲ၏ ချစ်သူ)
- ၁၉။ မာကွစ်စိန်မီရန် (ဗီလီဖို၏ ယောက္ခမ)
- ၂၀။ ဘယ်နီဒက်ဘို (ဗီလီဖိုနှင့် လေဒီဒန်ဂလားတို့၏ တိတ်တိတ်ပုန်းသား)
- ၂၁။ အန္ဒြိယာ (နောင်အခါ မေဂျာကာဗာကန်တီ၏သား 'အန္ဒြိယာ' အဖြစ် ပါဝင်သူ)
- ၂၂။ ဟေဒီ (ဂျနီနာနယ်မှ အလီတီဘီလန် စော်ဘွားကြီး၏ သမီး) (မွန်တီခရစ္စတို နယ်စားကြီး၏ မွေးစားသမီး)
- ၂၃။ ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီး ဖာရိယာ (အကျဉ်းသား နံပါတ် ၂၇)
- ၂၄။ ကေဒရောက် (အပ်ချုပ်သည်)
- ၂၅။ လွီဂီဗမ္မာ (ရောမမြို့မှ လူဆိုးကြီး)
- ၂၆။ တာရဲ့ဆာ (လူဆိုးကြီး၏ ဇနီး)
- ၂၇။ ပက်ပီနို (လူဆိုးကြီး၏ တပည့်)
- ၂၈။ ဘောရွန်ဖရန်. (ပိုင်ကောင့် အဲလ်ဘတ်၏ သူငယ်ချင်း)
- ၂၉။ ဘောရွန်ဖလေဗီယန် (ဖရန်၏ဖခင်)
- ၃၀။ ဘိုချမ်း (သတင်းစာ အယ်ဒီတာ) (အဲလ်ဘတ်၏ သူငယ်ချင်း)
- ၃၁။ ဘာတက်စီယို (နယ်စားကြီး၏ ဘဏ္ဍာစိုး)
- ၃၂။ အလီ (နယ်စားကြီး၏ လူယုံတော် အစေခံ)

အခန်း - ၁

မာဆေးဆိပ်ကမ်း

ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၈၁၅ခု-နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၄ ရက်နေ့၌ သုံးပင် တိုင်ရွက်သဘော “ဖာရွန်း” သည် ပြင်သစ်ပြည်၏ ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီး ဖြစ်သော မာဆေးမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ရာ ကမ်းနားတစ်လျှောက်၌ ပရိသတ်တို့သည် ထုံးစံအတိုင်း စုရုံးကာ ငေးမျှော်ကြည့်ရှုနေကြလေ၏။ သဘောသည် ကျောက်ဆူးချရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိစဉ် ပရိသတ်များအနက်မှ လူတစ်ယောက်သည် လှေငယ်တစ်စင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်၍ လှေသမားအား သဘောဆီသို့ လှော်ခတ်ရန် အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း လှေငယ်သည် ဖာရွန်းသဘောသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေ၏။

ထိုခဏ၌ ဖာရွန်းသဘောပေါ်တွင် ကြီးကြပ်စီမံလျက်ရှိသော သဘောသားလူငယ်တစ်ယောက်သည် သဘောအနီးသို့ လှေငယ်ဖြင့် နီးကပ်လာသော လူကို မြင်သည်နှင့် ဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ လက်တွင်ကိုင်လျက် ခရီးဦးကြိုပြုလေ၏။ သဘောသားလူငယ်မှာ အသက် ၂၀ အရွယ်ခန့်ရှိ၍ သေးသွယ်ဖျတ်လတ်သော ကိုယ်အင်္ဂါ၊ ချောမောတင့်တယ်ရှုချင်ဖွယ်သော ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်တို့နှင့် ပြည့်စုံပေ၏။ ၎င်း၏ ကိုယ်ဟန်အမူအရာနှင့် မျက်နှာထားတို့ကို ကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့်လည်း ထိုလူငယ်မှာ ကလေးအရွယ် သူငယ်ဘဝမှစ၍

ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်တို့ကို မထိမဲ့မြင် သဘောထားဖြင့် ခရီးသွားလာခဲ့သည့် အထိမ်းအမှတ်များကို တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။

လှေငယ်ဖြင့် ဆိုက်ရောက်လာသောသူသည် သင်္ဘောပေါ်သို့ရောက်၍ သင်္ဘောသားလူငယ်နှင့် တွေ့ဆုံရာတွင် “ဘယ်နှယ်လဲကွ ဒန်တီ မင်းတို့ သင်္ဘောမှာ ဝမ်းနည်းတဲ့အထိမ်းအမှတ်ပြထားတာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ” ဟု မေး၏။

ထိုအခါ သင်္ဘောသားကလေးက “ဝမ်းနည်းဆို ဘာပြောစရာရှိမလဲ။ ကျွန်တော်တို့ကပွတိန် ‘လိကလီးယား’ ဟာ လမ်းခရီးမှာ အသက်ဆုံးရှာလို့မို့ ပင်လယ်ထဲမှာ ပစ်ချခဲ့ရပြီဆရာ” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

လှေငယ်ဖြင့် ရောက်လာသူမှာ ဖာရွန်းသင်္ဘောပိုင်ရှင် ‘မော်ရဲ’ ဖြစ်၍ သင်္ဘောသားလူငယ်မှာ ၎င်းသင်္ဘော၏ ပထမအရာရှိ ဒန်တီပင်ဖြစ်လေသည်။ ပထမအရာရှိဆိုသည်မှာ ကပွတိန်လက်အောက်တွင် အကြီးဆုံးအမှုထမ်း တစ်ယောက် ဖြစ်လေရကား ကပွတိန်မျက်နှာလွှဲသည့်အခါတွင် သင်္ဘောကို တာဝန်ခံ၍ စီမံအုပ်ချုပ်ရသော ထုံးတမ်းအစဉ်အလာ ရှိခဲ့၏။

မော်ရဲ။ ။ “ကုန်စည်များကောကွဲ့၊ အားလုံး စုံစုံလင်လင် ချောချော မောမော ရှိရဲ့နော်”။

ဒန်တီ။ ။ “ချောမောပါတယ်ဆရာ။ အားလုံးနေရာတကျပါပဲ...”။

၎င်းနောက် သင်္ဘောပိုင်ရှင် မော်ရဲက ကပွတိန်လိကလီးယား သေဆုံးပုံ အကြောင်းကို မေးမြန်းသဖြင့် ဒန်တီက ဦးနှောက်ဖျားရောဂါဖြင့် သေဆုံးရှာ ကြောင်း ပြောပြပြီးလျှင် သင်္ဘောသားများဘက်သို့ လှည့်ကာ ကျောက်ချခြင်း လုပ်ငန်းနှင့်ဆိုင်ရာ ကိစ္စများကို သင်္ဘောသားတို့ ထုံးစံအတိုင်း အော်ဟစ်ကာ အမိန့်ပေးနေလေ၏။ သင်္ဘောပိုင်ရှင်သည် ဒန်တီအမိန့်ပေးပုံများကို ကြည့် လျက် အလွန် သွက်လက် အချက်ကျခြင်းတို့ကို စိတ်ထဲ၌ ချီးမွမ်းနေသည့် လက္ခဏာရှိလေ၏။

ထိုနောက်မှ ဒန်တီသည် မော်ရဲဘက်သို့ တစ်ဖန်လှည့်ပြန်၍ ကပ္ပတိန် လီကလီးယားမှာ နေပလီမြို့ ဆိပ်ကမ်းအရာရှိနှင့် စကားပြောခဲ့ပြီးနောက် ထွက်လာကတည်းက စိတ်နှလုံးမသာမယာ ဖြစ်နေဟန်တူကြောင်း။ ၎င်းနောက် ၂၄ နာရီအတွင်း အပြင်းအထန်ဖျား၍ ၃ ရက်မြောက်သောနေ့၌ သေဆုံးသွားကြောင်း။ အလောင်းကို ထုံးစံအတိုင်း ပင်လယ်ထဲသို့ ပစ်ချခဲ့ရကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေ၏။

သင်္ဘောပိုင်ရှင် မော်ရဲသည် ဒန်တီ၏ စကားများကို နားထောင်နေပြီးနောက် “ဒီလိုပေါ့ကွယ် သေမျိုးချည်းဟာကပဲ၊ ကြီးတဲ့လူတွေသေဦးမှ ငယ်တဲ့လူတွေ ရာထူးများ တိုးတက်ဖို့ရှိတော့မှာပေါ့။ ကုန်တွေတော့ အားလုံး ချောမောရဲ့နော်...” ဟု ပြောရာ ဒန်တီက “စိတ်ချပါဆရာ၊ ဒါထက် အကြောင်းခြင်းရာကို အစုံအလင်သိရအောင် ဒန်ဂလားနဲ့ စကားပြောပေးဦးတော့ဆရာ။ ကျွန်တော်တော့ အလုပ်ကိစ္စပြီးအောင် ဆောင်ရွက်လိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုခဏ၌ ဒန်ဂလားဆိုသူသည် အနီးသို့ချဉ်းကပ်လာသဖြင့် ဒန်တီသည် မိမိ၏အလုပ်ကို ဆောင်ရွက်ရန် ထွက်သွားလေ၏။

ဒန်ဂလားဆိုသူမှာ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ၍ လူချစ်လူခင်ပေါများသော မျက်နှာမျိုးမဟုတ်ချေ။ ထိုသူသည် အထက်လူများအပေါ်၌ ရိုသေခယခြင်းရှိသလောက် အောက်လူများအပေါ်တွင် မခန့်လေးစား သဘောထားရှိလေရကား သင်္ဘောသားများသည် ဒန်တီအား ချစ်ခင်ကြသလောက် ဒန်ဂလားကို မုန်းတီးတတ်ကြ၏။ ဒန်ဂလား၏ အလုပ်မှာလည်း သင်္ဘောရှင်၏ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်နေရကား အလုပ်သဘောအားဖြင့်လည်း လူမုန်းများသောအလုပ်မျိုးဖြစ်နေ၏။ ထိုအတောအတွင်း အထက်ကို မျက်နှာလုပ်၍ အောက်ကို ညှဉ်းတတ်သော ဒန်ဂလား၏ နဂိုသဘောကို ဖြည့်စွက်လိုက်သောအခါ ၎င်းအား လူမုန်းများသည်မှာ အံ့ဖွယ်ရာမဟုတ်ချေ။

ဒန်ဂလား။ ။ “ကပ္ပတိန်သေတဲ့အကြောင်းကို ဆရာကြားပြီးရော

ပေါ့၊ နှမြော့ဖို့ ကောင်းတယ်ဆရာ၊ လီကလီးယားလို လူဟောင်း၊ လူကောင်း၊ လူကြီး၊ လူလိမ္မာတစ်ယောက်ကို ဆရာရဖို့ ခဲယဉ်းပါလိမ့်မယ်ထင်တယ်။...”

မော်ရဲ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ လူကောင်းပါပေပဲ။ သို့သော် လူကြီးဖြစ်မှ လူကောင်းဖြစ်တာတော့ ဟုတ်မယ်ထင်ပါဘူး။ ဒန်တီကြည့်ပါလား၊ အသက် ကလေးငယ်ငယ်နဲ့ တယ်တော်တဲ့ လူကလေးပဲ။ ကြည့်စမ်း ဟိုမှာစီမံနေလိုက် ပုံ” ဟု ပြောလျက် အမိန့်ပေးနေသော ဒန်တီကို မေးငေါ့၍ ပြလေ၏။

ဒန်ဂလားမှာ ဒန်တီနှင့်တစ်သင်္ဘောတည်း အတူအလုပ်လုပ်ခဲ့သော် လည်း မသင့်မြတ်ခဲ့ရကား “အဆင်းတွန်းရန်” အချက်ကို ရှာနေသူတစ် ယောက်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍-

ဒန်ဂလား။ ။ (ဒန်တီရှိရာသို့ မျက်စောင်းထိုးကာ ကြည့်လျက်)။ “တော်တော့တော်ပါရဲ့ ဆရာ။ နို့ပေမဲ့ ကပ္ပတိန်လည်းသေရော သူက သူ ကိုယ်သူ ကပ္ပတိန်လုပ်တဲ့ပြီး အမိန့်တွေ ဘာတွေပေးလိုက်တာ တကယ့် ကပ္ပတိန်ကြီး ကျနေတာပဲ။ ပြီးတော့လည်း ကပ္ပတိန်သေပြီးပြီးချင်း မာဆေး မြို့ကို တိုက်ရိုက်မလာသေးဘဲ အဲလဘားကျွန်းမှာ တစ်နေ့နဲ့တစ်ဝက်လုံးလုံး သင်္ဘောဆိုက်ပြီး ထားခဲ့တယ်ဆရာရဲ့...”

မော်ရဲ။ ။ “သင်္ဘောမှာ ပြင်ဆင်စရာရှိလို့လား”

ဒန်ဂလား။ ။ “ဘာဟုတ်မှာလဲဆရာ၊ သင်္ဘောက အကောင်းကြီး ဘာတစ်ခုမှ ပြင်စရာမရှိပါဘူး”

ထိုအခါ မော်ရဲသည် ဒန်တီကို ချက်ချင်းခေါ်ယူ မေးမြန်းလေရာ ဒန်ဂလားလည်း နောက်သို့ဆုတ်ကာ နားထောင်လျက်ရှိ၏။

မော်ရဲ။ ။ “ဒန်တီ-အဲလဘားကျွန်းမှာ ဘာကြောင့်တစ်နေ့နဲ့ တစ်ဝက်သင်္ဘောဆိုက်ထားသလဲ”

ဒန်တီ ။ ။ “ကပ္ပတိန် လီကလီးယား သေခါနီးမှာ စစ်ဗိုလ်ချုပ် ကြီး ဘာကြန်ကို ပေးဖို့ အထုပ်တစ်ထုပ် အပ်နှံထားခဲ့လို့ပါဆရာ”

မော်ရဲ ။ ။ “ဒါဖြင့် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘာကြန်ကို မင်းတွေ့ခဲ့တာ ပေါ့၊ ဟုတ်စ”

ဒန်တီ ။ ။ “မှန်ပါတယ်” ။

ထိုအခါ မော်ရဲသည် ဒန်တီကို နံဘေးသို့ ဆွဲခေါ်၍ တီးတိုးမေးမြန်း သည်မှာ-

မော်ရဲ ။ ။ “နပိုလီယန် ဘယ့်နှယ်လဲ” ။

ဒန်တီ ။ ။ “ကြည့်ရပုံတော့ မာမာချာချာပဲဆရာ” ။

မော်ရဲ ။ ။ “နပိုလီယန်ကိုယ်တိုင် မင်းတွေ့ခဲ့သလား” ။

ဒန်တီ ။ ။ “စစ်ဗိုလ်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောနေတုန်းမှာ

နပိုလီယန် ဝင်လာတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို သင်္ဘောအကြောင်း စုံစမ်းမေး မြန်းသေးတယ်။ လက္ခဏာမှာတော့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ကုန်စည်လည်းမပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း သင်္ဘောပိုင်ရှင်ဖြစ်ခဲ့လို့ရှိရင် သူဝယ်လိုက်ချင်ဟန်တူတယ်၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်မပိုင်ကြောင်း၊ မော်ရဲကုမ္ပဏီပိုင် သင်္ဘောဖြစ်ကြောင်း ပြောတော့ နပိုလီယန်က မော်ရဲများဟာ သင်္ဘောအလုပ်ကို ရိုးရာဆိုလောက် အောင် အစဉ်အဆက်နဲ့ လုပ်နေကြသကဲ့တို့။ မော်ရဲတစ်ယောက်ဟာ သူနဲ့ အတူ စစ်မှုထမ်းဖူးတာကို သတိရသေးကြောင်း ပြောသေးတယ်ဆရာ”

မော်ရဲ ။ ။ (ဝမ်းသာသော အမူအရာနှင့်) “ဟုတ်လားဟေ့။

ဒါတောင် မှတ်မိသတဲ့ကိုး၊ ငါတို့ဦးလေးတစ်ယောက်ပဲ... ဦးလေးလည်း ပြောဖူးတယ်။ ဦးလေးကြားလျှင် သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ၊ တွေ့တဲ့အခါ ပြောပြ လိုက်စမ်းပါကွယ်၊ နပိုလီယန်အရှင်မြတ်က မှတ်မိတယ်ဆိုလျှင် ဦးလေးက ဝမ်းသာလွန်းလို့ ထမင်း ၇ ရက်တောင်မစားဘဲ နေနိုင်လိမ့်မယ်၊ ဒါထက် ကပ္ပတိန်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရခြင်းဖြစ်တဲ့အတွက် ပြောဖွယ်ရာ မရှိပေ ဘူး။ သို့သော် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို စာပေးခဲ့တယ်။ နပိုလီယန်နဲ့ ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကို အစိုးရသိသွားရင် မင်းတော့ဒုက္ခပဲပေါ့။

တိတ်တိတ်နေနေ နားလည်လား”

ဒန်တီ ။ ။ “ကောင်းပါပြီ ဆရာ” ။

ထိုခဏ၌ အကောက်ရုံးမှ အရာရှိများ တက်လာကြလေရာ ဒန်တီသည် ဝတ္တရားအတိုင်း ၎င်းတို့နှင့် တွေ့ဆုံရန်ထွက်သွား၍ မော်ရဲနှင့် ဒန်ဂလားတို့ သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏ ။

ဒန်ဂလား ။ ။ “အဲလဘားကျွန်းမှာ သင်္ဘောဆိုက်တဲ့အကြောင်းကို ကျေနပ်လောက်အောင် ပြောနိုင်ရဲ့လားဆရာ” ။

မော်ရဲ ။ ။ “ကျေနပ်လောက်ပေသားပဲ၊ ကပ္ပတိန်လီကလီးယားရဲ့ အမိန့်အတိုင်း ဆိုက်ကပ်ရတယ်ဆိုကပဲ” ။

ဒန်ဂလား ။ ။ “ဒါထက် ကပ္ပတိန်လီကလီးယားက ဆရာဖို့ စာတစ်စောင် မပေးခဲ့ဘူးလားဆရာ” ။

မော်ရဲ ။ ။ “မပေးပါကလား”

ဒန်ဂလား ။ ။ “ပြောတတ်ပါဘူး။ အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်အပြင် စာတစ်စောင်ပေးခဲ့တာကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်သလိုလို ထင်လိုပါဆရာ” ။

မော်ရဲ ။ ။ “ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းဘယ့်နှယ်သိသလဲ” ။

ဒန်ဂလား ။ ။ (မျက်နှာပျက်လျက်) ကပ္ပတိန်နဲ့ ဒန်တီနဲ့ စကားပြောကြတော့ အခန်းတံခါးကို မစေ့တစေ့ထားလို့ ကျွန်တော်က မြင်လိုက်ရပါတယ်ဆရာ”

မော်ရဲ ။ ။ “စာအကြောင်းတော့ ဒန်တီက ဘာမျှမပြောဘူးဟေ့။ ပေးဖို့ရာရှိလျှင်လည်း သူပေးမှာပေါ့”

ဒန်ဂလား ။ ။ “သို့သော်... ဒီအကြောင်းကိုတော့ ဒန်တီကို မပြောလိုက်ပါနဲ့ဆရာ။ ကျွန်တော်ပြောတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို မုန်းနေပါဦးမယ်။ ဆရာမို့သာ ကျွန်တော်က ပြောရတာပါ”

ထိုခဏ၌ ဒန်တီရောက်လာပြန်သဖြင့် ဒန်ဂလားသည် ထိုနေရာမှ

ခွာသွားလေ၏။

မော်ရဲ ။ ။ “ကိစ္စပြီးခဲ့ပြီလားဟေ့”

ဒန်တီ ။ ။ “ပြီးပါပြီဆရာ”

မော်ရဲ ။ ။ “ဒီကနေ့ည ဒီပြင်အလုပ်မရှိရင် ငါတို့အိမ်မှာ ထမင်း
ညစာ စားလှည့်ပေတော့ကွယ်”

ဒန်တီ ။ ။ “သည်းခံပါဆရာ၊ ကျွန်တော့်မှာ အဖေအိုကြီးကို
သွားတွေ့ဖို့ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်ရောက်တယ်ဆို မျှော်ရှာလှရော့မယ်။
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ”

မော်ရဲ ။ ။ “မအားရင်လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပေမလဲကွယ်။ သို့
သော်အဖေကြီးနဲ့ တွေ့ပြီးပြီးချင်း လာခဲ့ဦးနော်။ ငါတို့မျှော်နေမယ်”

ဒန်တီ ။ ။ “အဖေကြီးနဲ့ တွေ့ပြီးတဲ့နောက်မှာလည်း၊ ဒီပြင်ကိစ္စ
တစ်ခု ရှိနေပါသေးတယ်ဆရာ သည်းခံပါ”

မော်ရဲ ။ ။ “ဪ... ဟုတ်ပေသားပဲ။ ကက်တလန်ရပ်ကွက်သူ
မာဆဒီ ရှိပေသေးတာကို”

ဒန်တီလည်း ပြုံးရယ်လျက်ရှိ၏။

မော်ရဲ ။ ။ “ကိုင်းလေ တွေ့စရာရှိတဲ့လူတွေကို တွေ့ချေပါဦး
တော့။ တစ်ပြည်တစ်နယ်က ပြန်ရောက်လာတယ်ဆိုတာ တွေ့ချင်စရာလူ
တွေ အပုံပဲ ရှိပေမှာပေါ့။ ဒါထက်ငွေများ လိုသေးသလား ဒန်တီ”

ဒန်တီ ။ ။ “တော်ပါပြီဆရာ။ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ သုံးလခ
တွက် ရှိပါသေးတယ်”

မော်ရဲ ။ ။ “တော်တဲ့သူငယ်ပဲဟေ့။ ဒီပြင်ပြောစရာ ဘာများရှိ
သေးသလဲ”

ဒန်တီ ။ ။ “မရှိပါဘူး ဆရာ”

မော်ရဲ ။ ။ “ဒါထက် ကပ္ပတိန် လီကလီးယားက ငါတို့စာများ

မပေးခဲ့ဘူးလား”

ဒန်တီ ။ ။ “မပေးခဲ့ပါလားဆရာ၊ ဪ သြော် ဒါထက် ကျွန်တော် အခွင့်နှစ်ပတ်လောက် ရပါရစေဆရာ”

မော်ရဲ ။ ။ (ပြုံးရယ်လျက်) “လက်ထပ်ဖို့မှတ်တယ်”

ဒန်တီ ။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ လက်ထပ်ပြီး ပဲရစ်မြို့သွားဖို့ ကိစ္စကလေးရှိလို့ပါ”

မော်ရဲ ။ ။ “သွားလေ သုံးလအတွင်းတော့ သဘော ပြန်ထွက်နိုင် ဦးမယ် မထင်ပါဘူး။ သုံးလအတွင်းသာ ပြန်ရောက်အောင် လာခဲ့ပေတော့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကပ္ပတိန်မပါဘဲ ဖာရုန်းကို ငါမလွှတ်နိုင်ဘူးကွဲ့။”

ဒန်တီ ။ ။ (အံ့ဩစွာနှင့်) “ဆရာ ကျွန်တော့်ကို ကပ္ပတိန်အရာ ခန့်တော့မလို့လားဆရာ”

မော်ရဲ ။ ။ “ငါတစ်ယောက်တည်း သဘောနဲ့ပြီးရင် ခုချက်ချင်း ခန့်လိုက်ပြီကွဲ့၊ သို့သော် ငါ့ပါတနာကလည်း ငါပြောရင် ငြင်းမယ်မဟုတ် ပါဘူး။ ဒီတော့ မင်းရဖို့ စိတ်ချနေပါတော့”

ထိုအခါ ဒန်တီသည် ကျေးဇူးတင်သော အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် မော်ရဲ၏ လက်ကို ဆွဲလှုပ်လေ၏။

မော်ရဲ ။ ။ “မင်းနဲ့ ဒန်ဂလားနဲ့ ဘယ်နှယ်နေကြသလဲ။ သင့်မြတ် ကြရဲ့လား”

ဒန်တီ ။ ။ “သူငယ်ချင်းသဘောနဲ့တော့ မသင့်မြတ်လှဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့တစ်ခါက စကားများကြလို့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ် ဆင်းပြီး သဘောတူရင်ဆိုင် သေနတ်နဲ့ပစ်ကြဖို့ ကျွန်တော်က အကြံပေးတာ သူက ငြင်းတယ်ဆရာရဲ့။ ဒါလည်း ကျွန်တော် ရှေ့လောကြီးရာ ရောက်ပေ တာပဲ၊ ဒီပြင် အလုပ်သဘောနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ ပြောစရာမရှိပေပါဘူး ဆရာ”

မော်ရဲ ။ ။ “ဒါဖြင့် မင်းကပ္ပတိန်ဖြစ်ရင် ဒန်ဂလားနဲ့တွဲပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

ဒန်တီ ။ ။ “အလုပ်ရှင်က ခန့်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်တွဲပြီး ဘာကြောင့် အလုပ်မလုပ်နိုင်ရမှာလဲဆရာ”

မော်ရဲ ။ ။ “တော်ပါပေ့ကွယ် သဘောကြီးရင့်ပါပေ့။ ကိုင်းကိုင်းကိုယ့်လူသွားချင်လှပါပြီ၊ သွားပါတော့ သွားပါတော့”

၎င်းနောက် ဒန်တီသည် မော်ရဲအား ကျေးဇူးတင်စကား ထပ်လောင်းပြောကြား၍၊ လှေငယ်တစ်စင်းဖြင့် ကမ်းဘက်သို့သွားလေရာ၊ မော်ရဲသည် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုနေသေး၏။ မော်ရဲ၏ နောက်နားမှ ရပ်လျက်ရှိသော ဒန်ဂလားသည်လည်း ဒန်တီအားမျှော်ကြည့်လျက်ပင် ရှိရာလည်းကောင်း၏။ မျက်နှာထားမှာမူ မော်ရဲ၏ မျက်နှာထားနှင့် ခြားနားခြင်းရှိလှပေ၏။

အခန်း - ၂ သားနှင့်အဖ

ဒန်တီသည် ကမ်းပေါ်သို့တက်၍ ရုဒီလိုနီ လမ်းတစ်လျှောက် လျှောက်လာသောအခါ ငါးထပ်တိုက်တစ်တိုက်သို့ ရောက်၍ အပေါ်ဆုံး အထပ်သို့ တက်သွားလေ၏။ ၎င်းအထပ်ရှိ အခန်းငယ်တစ်ခန်းမှာ ဒန်တီ၏ ဖခင် နေထိုင်သော အခန်းဖြစ်၏။

အဘိုးကြီးသည် ဝါသနာအလျောက် ပြတင်းပေါက်၌ ဆွဲထားသော ပန်းအိုးများကို ရေလောင်းလျက်ရှိရာ... သား၏အသံကိုကြားသောအခါ၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တံခါးဖွင့်ပေးလေ၏။ ၎င်းနောက် သားအဖနှစ်ယောက် တို့သည် ပြင်သစ်လူမျိုးတို့ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပွေ့ဖက်၍ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

ဒန်တီသည် ရွှင်ပြုံးစွာ နားထောင်လျက်ရှိသော ဖခင်အား မိမိ၏ ခရီးစဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ပြောပြပြီးနောက် မိမိရာထူး တိုးတက်ဖို့ လမ်းပွင့်လာကြောင်းနှင့်တကွ အသက် ၂၀ မပြည့်သေးမီအရွယ် ၌ ကပ္ပတိန်တစ်ယောက်ဖြစ်ရခြင်း၏ ဝမ်းမြောက်သော အခြင်းအရာများကို အားရပါးရပြောပြလေ၏။ ၎င်းနောက် “မိမိထားခဲ့သော ဖရန့်ဒင်္ဂါး ၂၀၀ နှင့် နေလောက်၊ ထိုင်လောက်၊ စားသောက်လောက်ပါ၏လောဟု မေးရာ ဖခင်ကြီးလည်း ညှိုးငယ်သောမျက်နှာထားနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေလေ၏။

ထိုအခါ ဒန်တီက ထပ်လောင်းမေးမြန်းပြန်ရာ အဘိုးကြီးက “၎င်းဧ

၂၀၀အနက် အပ်ချုပ်သည် ကေဒရောက်ထံမှ ချေးယူဖူးသော ငွေ ၁၅၀ ကို ပေးဆပ်လိုက်ရသည့်အတွက်ကြောင့် ချောင်ချိစွာ သုံးစွဲခွင့်မရကြောင်း”ကို ဖွင့်ဟပြောပြလေ၏။

သား ။ ။ “ဖြစ်ရပေလေ အဖေရယ်။ ငွေကလေး ၂၀၀ ထားခဲ့တဲ့အနက် က ၁၅၀တောင် ကြွေးဆပ်လိုက်ရင် ဘာသုံးစရာ ရှိတော့မှာလဲ အဖေရယ်”။

ဖခင် ။ ။ “အို... အဖေအတွက် အရေးမကြီးပါဘူး ကေဒရောက်က ဒီငွေမရရင် မော်ရဲကို သွားတိုင်မယ်ဆိုလို့ ငါ့သားအလုပ်ကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဆပ်လိုက်ပါတယ် သားရယ်၊ ချွေချွေတာတာစားပြီး အေးအေး နေရတာက ကောင်းပါတယ်သားရယ်...”။

ဒန်တီမှာမူ မိမိမရှိသည့် ၃-လအချိန်အတွင်းတွင် ငွေ ၅၀ နှင့် လောက် ငအောင် သုံးစွဲရှာသော ဖခင်၏အဖြစ်ကို ရင်ထုမနာ ဖြစ်မိ၏။ ၎င်းနောက် ဒန်တီသည် ဖခင်အားရှိစေခြင်းငှာ မိမိအိတ်ထဲ၌ ပါလာသော ငွေများကို စားပွဲပေါ်သို့သွန်ချ၍ “ကိုင်း အဖေ ချွေတာတုန်းက ချွေတာခဲ့ပြီ၊ ဒီကနေ့က စပြီး ချွေတာဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ဖောဖောသီသီ စားနိုင်သောက်နိုင်ပြီ။ ပြောနေကြာ ရော့ စားစရာဘာများရှိသလဲ၊ ခုချက်ချင်း သွားဝယ်ချေပါလား အဖေ”

ဖခင် ။ ။ “ဖြည်းဖြည်းပေါ့သားရယ်၊ မင်း ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သိပ်ပြီးဝယ်ခြမ်းရင် မင်းမရှိခိုက်မှာ ငါ ငတ်ပြတ်နေတယ်လို့ လူတွေက ထင်ကုန်ကြတော့မပေါ့ကွဲ့၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့ သားရယ်”

ထိုခဏ၌ အခန်းတံခါးကို ခေါက်သံကြားသည်နှင့် “ဝင်ခဲ့” ဟု ပြော လိုက်ရာတွင် အသက် - ၂၆ နှစ်ခန့်ရှိ၍ မုတ်ဆိတ်မွေးထားသော လူတစ် ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

ဒန်တီ။ ။ “အလို - ကေဒရောက်ပါလား...။ ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ”
ရောက်။ ။ “မောင် ပြန်ရောက်လာတယ်ကြားလို့၊ ဝမ်းမြောက်တာနဲ့”

လာပြီး နှုတ်ဆက်တာပါပဲ”

ဒန်တီ။ ။ “ဟိုတုန်းက ငွေ ၁၅၀ ခင်ဗျားချေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ရအောင်ဟာ၊ ခင်ဗျားမှာ ငွေကြေးကျပ်တည်းလို့ ရှိရင်ပြောနော်” ။

ရောက်။ ။ “ကျေးဇူးပါမောင်၊ ခုတော့ မကျပ်တည်းသေးပါဘူး၊ လိုတော့ပြောပါ့မယ်။ ငွေ ၁၅၀ ကိုလည်း မောင့်ဖခင်က ပြန်ဆပ်ပြီးပါပေပြီ”

ဒန်တီ။ ။ “ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ကြောင်း၊ ခင်ဗျားဘယ်က ကြားခဲ့သလဲ” ။

ရောက်။ ။ “အထည်စလေးတွေလိုလို ဈေးသွားဝယ်ရာမှာ ဒန်ဂလားနဲ့ တွေ့ခဲ့လို့ သိခဲ့ရတာပေါ့မောင်။ အိမ်နီးချင်းကောင်း ရှားလေတော့ လူကောင်း သားအဖမို့လို့ ကြားကြားချင်း နှုတ်ဆက်ရအောင် ပြေးလာခဲ့တာပဲ” ။

ဒန်တီ။ ။ (ငွေ ၁၅၀ ကို အတင်းပြန်တောင်းသည့်အတွက်ကြောင့် စိတ်ထဲခုနေသော်လည်း) “ဒီလို အရေးလုပ်ဖော်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ” ။

ရောက်။ ။ “အလို... ရွှေတွေ ငွေတွေ တယ်ပေါနေပါကလား။ ကြည့်စမ်း... စားပွဲပေါ်မှာ ဖြန့်ကြဲထားလိုက်တာ တစ်ပုံကြီးပါလား” ။

ဒန်တီ။ ။ “ပေါလှတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ သို့သော် ခင်ဗျားမှာ ကျပ်တည်းလို့ရှိရင်တော့ လက်လှည့်သုံးယူသွားဦးလေ” ။

ရောက်။ ။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မောင်၊ ခုတော့ မလိုသေးပါဘူး” ။

၎င်းနောက် လူသုံးယောက်တို့သည် အိမ်နီးချင်းတို့ ထုံးစံအတိုင်း အရပ်သတင်းများကို အနည်းငယ် ဆက်လက်ပြောဆိုနေကြသေး၏။ နောက်ဆုံး၌...

ဒန်တီ။ ။ “ကိုင်းအဖေ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုဦးနော်... ကက်တလန်ရပ်ကွက်ကို ခဏ သွားလိုက်ဦးမယ်” ။

အဖေ။ ။ “သွားချေ သားရေ၊ သွားချေဦး၊ သူကလေးကလည်း”

မျှော်ရှာလှရော့မယ်”

ရောက်။ ။ “ဘယ်သူလဲ... မာဆဒီလား။ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ မျှော်ချင်လည်းမျှော်မယ်၊ မမျှော်ချင်လည်းနေမယ် မသိနိုင်ဘူး။ မိန်းကလေးက ရုပ်ကလေးချောချောမို့ ကြိုက်တဲ့လူတွေ တယ်ပေါဆိုပါကလား”

ဒန်တီ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ”

ရောက်။ ။ “ဟုတ်လှချေပေါ့မောင်၊ ဒီပြင်လူတွေတော့ ကျုပ်မသိဘူး။ တစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် သူနဲ့ သွားအတူ၊ လာအတူ တစ်တွဲတည်း တွဲနေတာ နေ့တိုင်းလို မြင်နေရတာပဲ” ။

ဒန်တီ။ ။ “တွဲတိုင်းလည်း မဟုတ်တန်ကောင်းပေါင် ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

ရောက်။ ။ “အခုတော့မောင်က ကပ္ပတိန်ဖြစ်မယ့်လူဆိုတော့ မောင့်ကို လက်လွှတ်မခံပါဘူးလေ စိတ်သာချပါ”

ဒန်တီ။ ။ “မာဆဒီ သဘောက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ကပ္ပတိန်ဖြစ်ဖြစ် သာမန်သဘောသားဖြစ်ဖြစ် ဒီလူဆို ဒီလူပဲ သဘောထားတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပါဗျ”

ရောက်။ ။ “ကိုင်းလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြန်မြန်ကိစ္စပြီးအောင် စီမံကြနော်၊ ကာလက စိတ်မချရဘူး... ကြားလား”

ဒန်တီ။ ။ “ကြည့်လုပ်ရတာပေါ့လေ”

၎င်းနောက် ဒန်တီသည် ဖခင်ကိုနှုတ်ဆက်၍ တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။ ကေဒရောက်မှာ အတန်ကြာ ထိုင်နေရစ်ပြီးမှ အဘိုးကြီးအား နှုတ်ဆက်၍ ဆင်းလာခဲ့ပြီးလျှင် အခြားလမ်းတစ်လမ်းမှ စောင့်မျှော်လျက်ရှိသော ဒန်ဂလားထံသို့ သွားလေ၏။

ဒန်ဂလား။ ။ “ဘယ့်နှယ်... တွေ့ခဲ့သလား”

ရောက်။ ။ “တွေ့ခဲ့ပါဗျာ၊ လူကဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ကပ္ပတိန်ဖြစ်ပြီလောက် ပြောနေတော့တာပဲ”

ဒန်ဂလား။ ။ “ဘာပြောပြော တကယ်ဖြစ်သေးတာ မဟုတ်ပါဘူးလေ”
 ရောက်။ ။ “မဖြစ်ပါမှပဲ၊ ကပ္ပတိန်ဖြစ်လျှင်တော့ ကျုပ်တို့ကို
 စကားတောင် အဖက်လုပ်ပြီး ပြောတော့မယ် မဟုတ်ဘူး”

ဒန်ဂလား။ ။ “မဖြစ်ပါစေနဲ့ဗျာ၊ ဒါထက် သူဘယ်သွားသလဲ”
 ရောက်။ ။ “ကက်တလန်ရပ်ကွက်က မာဆဒီဆီသွားလေရဲ့၊
 ခင်ဗျားလူ စိတ်ပျက်စရာ တွေ့ခဲ့လိမ့်မယ် ကျုပ်ထင်တယ်”

ဒန်ဂလား။ ။ “ဘာကြောင့်လဲဗျို့ ပြောစမ်း”
 ရောက်။ ။ “မိန်းကလေးနဲ့ အတူတွဲတွဲပြီး လမ်းလျှောက်တဲ့ လူ
 ကလေးတစ်ယောက် ကျုပ်မြင်တယ်။ လူပုံသနားကမားနဲ့ အဲဒီအရပ်သားနဲ့
 တူရဲ့။ မာဆဒီကို ကြည့်လိုက်တာလည်း စိုက်နေတာပဲ၊ မာဆဒီကခေါ်တော့
 အစ်ကိုကြီးတဲ့”

ဒန်ဂလား။ ။ “ဒါဖြင့် ဆွေမျိုးပေါ့”
 ရောက်။ ။ “ဆွေမျိုးပေမဲ့ အရင်းလည်းမဟုတ်၊ ရွယ်လည်းရွယ်တူ၊
 လူကလည်းချော ကြာကြာနေတော့ (ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိ) ဆိုတာလို
 ပေါ့ဗျ”

ဒန်ဂလား။ ။ “ကိုင်း... ဒါဖြင့် ဒီလို လုပ်ကြရအောင်၊ ဟိုရှေ့မှာ
 ဟိုတယ်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှိတယ်။ အဲဒီဝင်ပြီး ကျုပ်တို့ အရက်သောက်ရင်း
 စောင့်နေကြမယ်။ သူပြန်ရင် ဒီလမ်းကနေ ပြန်ရမှာပဲ၊ သူ့မျက်နှာထားကြည့်
 ပြီး ဟန်တယ် မဟန်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်တို့အကဲခတ်ကြစို့လားဗျာ”

ရောက်။ ။ “ကောင်းသားပဲဗျာ။ လာသွားကြစို့”
 လူနှစ်ယောက်တို့သည် ဟိုတယ်သို့ဝင်၍ ဝိုင်အရက်ပုလင်းနှင့် ဖန်
 ခွက်များ မှာယူပြီးလျှင် သစ်ပင်ရိပ်ကောင်းကောင်းမှ အရက်သောက်ရင်း
 စောင့်မျှော်နေကြလေ၏။

အခန်း - ၃

ကက်တလန် ရုပ်ကွက်

ဒန်ဂလားနှင့် ကေဒရောက်တို့ အရက်သောက်လျက်ရှိသော ဟိုတယ်နှင့် ကိုက်ပေါင်း ၂၀၀ ခန့်ကွာဝေးသောနေရာတွင် ကက်တလန်ရုပ်ကွက် သို့မဟုတ် (ရွာ) ဟူ၍ တည်ရှိပေ၏။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း (ရာကျော်) များစွာမှစ၍ စပိန်ပြည်သားတစ်စုတို့သည် ထိုအရပ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြ၍ ရွာကလေးသဖွယ် တည်ထောင်နေထိုင်လာခဲ့ကြရာ ၎င်းတို့သည် အခြားအရပ်သား၊ သို့မဟုတ် အခြားလူမျိုးများနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းမပြုဘဲ၊ မိမိတို့အချင်းချင်းသာလျှင် လက်ဆက်ကာ ပေါက်ဖွားမွေးမြူလာခဲ့ကြရကား အပြောအဆို အနေအထိုင် ဓလေ့ထုံးစံမှစ၍ အခြားသော ပြည်နယ်သစ်များနှင့် ရောနှောကူးစပ်ခြင်းမရှိဘဲ မိမိတို့ဌာနရင်း စပိန်ပြည်မှ ထုံးစံများအတိုင်း သီးသန့်တည်နေခဲ့ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

၎င်းရွာကလေး၌ လမ်းတစ်လမ်းတည်းသာ ရှိလေရာ လမ်းကို မျက်နှာပြုလျက်ရှိသော အိမ်ကလေးတစ်ဆောင်အတွင်း၌ အလွန်တရာ ချောမောလှပသော ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်နှင့် ပြည့်စုံသည့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်သည် နံရံကိုမှီကာ ပန်းတစ်ခိုင်ကို ကိုင်လျက် ပန်းဝတ်ဆံများကို ဖြုတ်ခြွေကာ ကြမ်းပေါ်သို့ ကြံဖြန့်လျက်ရှိလေ၏။ မိန်းမပျိုနှင့် ၃ တောင်ခန့် ကွာလှမ်းသောနေရာတွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ထိုင်၍ ကုလားထိုင်ကို ယိမ်းနဲ့ ရှင်း

မိန်းမပျိုအား စူးစိုက်ကာ ကြည့်နေသူမှာ အသက် ၂၃ နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိ၍ ဖွံ့ဖြိုးသော ကိုယ်အင်္ဂါနှင့် သနားကမား မျက်နှာမျိုးရှိသည့် “ဖာနင်ဒို” အမည် ရှိ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဖာနင်ဒိုက မိန်းမပျိုအား ကြည့်လိုက်သော မျက်နှာထားတွင် ချစ်ခင်စုံမက်ခြင်းနှင့် အားလျော့ခြင်းတို့ ရောစပ်လျက် ရှိလေ၏။

ဒို။ ။ “ဘယ့်နှယ်လဲ မာဆဒီရယ်၊ အိစတာပွဲတော် အခါနီးလာပါပြီ ကွဲ့။ ဒီအခါမှာ အပျို လူပျိုတွေ လက်ထပ်ကြတဲ့အခါမျိုးပဲ၊ မေးတဲ့စကားကို ဖြေစမ်းပါဦး”။

ဒီ။ ။ “ကျွန်မဖြေခဲ့တာပေါင်း အခါတစ်ရာမကတော့ဘူး ထင် တယ်၊ ဒါနဲ့တောင် အထပ်ထပ်မေးတုန်း ရှိသေးတာကိုး”

ဒို။ ။ “ဖြေခဲ့ပေမဲ့ ဒီတစ်ခါထပ်ပြီး ဖြေစမ်းပါဦး နှမရယ်၊ လူလား မြောက်လာကတည်းကစပြီး၊ ဒီဟာတစ်ခုကို အားကိုးပြီးလာခဲ့တယ်၊ နောက် ဆုံးတစ်နေ့ကျတော့မှ အချည်းနှီးဖြစ်ရမယ်ဆိုတော့ အခံရခက်လွန်းလှပါ တယ် မာဆဒီရယ်”

ဒီ။ ။ “ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိတ်ကူးနဲ့ အားကိုးနေတာတော့ ဘယ်တတ် နိုင်မလဲ ဖာနင်ဒို၊ ဒီကတော့ ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်ဖို့ အားမပေးခဲ့ပါက လား၊ ကျွန်မမှာ စုံမက်တဲ့လူရှိတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီးလည်း သိသားကပဲ၊ ဒီတော့ကာ မောင်လိုနှမလိုသာ သဘောထားပါတော့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်မ ကလည်း အစ်ကိုကြီးအရင်းလို သဘောထားခဲ့တဲ့ လက်စနဲ့ ဆက်လက်ပြီး သဘောထားပါမယ်”

ဒို။ ။ “စုံမက်တဲ့လူ ရှိတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ထားပါဦး၊ တို့ရွာ ထုံးစံမှာ အပြင်လူကို မယူရဘူးဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

ဒီ။ ။ “ထုံးစံဆိုတာ လူကလုပ်တာပါ ဖာနင်ဒို၊ ဥပဒေ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ လိုက်နာလိုရင် လိုက်နာရတာပေါ့၊ မလိုက်နာနိုင်ရင် ထောင်ကျတာ

မဟုတ်ပါဘူး၊ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ကြရုံရှိတာပေါ့၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ဖာနင်ဒို”

ထိုအခါ ဖာနင်ဒိုသည် ထိုင်ရာမှထလာ၍ မာဆဒါ၏ရှေ့တွင် ရပ်လျက်...

ဒို။ “ကိုင်း... ကိုင်း ရှည်ရှည်ကြီး မပြောနဲ့တော့... နောက်ဆုံး စကားတစ်ခွန်း ပြောစမ်း”

ဒါ။ “နောက်ဆုံးစကားပြောရရင်၊ ဒန်တီကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်မ မယူနိုင်ဘူး”

ဒို။ “မတော်တဆ ဒန်တီသေလို့ရှိရင်ကော”

ဒါ။ “ဒန်တီသေရင် ကျွန်မလည်း လိုက်သေဖို့ပဲ... ဒါပဲရှိတယ်”

ဒို။ “ဒန်တီက မင်းကို မေ့ရင်ကော”

ထိုခဏ၌ “မာဆဒါ... မာဆဒါ” ဟု ခေါ်သံများကို ကြားရလေရာ မာဆဒါသည် အသံကိုကျက်မိသည်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထ၍ “ဟော... ပြောရင်း ဆိုရင်း ရောက်လာပြီ၊ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးမှတ်ထား” ဟု ပြောကာ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလေ၏။

ဒန်တီသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ သမီးရည်းစားနှစ်ယောက်တို့သည် ထုံးစံအတိုင်း ပွေ့ဖက်ကာ နှုတ်ဆက်ကြလေရာ ဖာနင်ဒိုမှာမူ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ထောင့်နားတွင် ရပ်နေလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ဒန်တီသည် ဖာနင်ဒိုကိုမြင်သည်နှင့် အံ့အားသင့်ကာ ကြည့်နေရာ ဖာနင်ဒိုမှာမူ ခါး၌ထိုးထားသော ဓားမြှောင်ရိုးပေါ်သို့ လက်တင်မိလေ၏။

တီ။ “ကျုပ်တို့ချည်းမှတ်တယ် ဒီပြင်လူ ရှိနေသကိုး... သူက ဘယ်သူလဲ မာဆဒါ”

ဒါ။ “ကျွန်မတို့ အစ်ကိုကြီးဖာနင်ဒိုလေ... ရှင်မမှတ်မိဘူးလား၊ ကျွန်မကို သိပ်ပြီးစောင့်ရှောက်တာပဲ၊ ရှင်ကလွဲရင် လောကကြီးမှာ အစ်ကို

ကြီး ဖာနင်ဒိုကို ကျွန်မအချစ်ဆုံးပဲရှင်၊ နှုတ်ဆက်ကြလေ”

ထိုအခါ ဒန်တီသည် မာဆဒိုကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ထားသော်လည်း အခြားလက်တစ်ဖက်ကို ဖာနင်ဒိုသို့ လှမ်းပေးလိုက်ရာ ဖာနင်ဒိုသည် လက်ကမ်းခြင်းမပြုဘဲ ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ မတုန်မလှုပ် ရပ်နေလေ၏။ ဒန်တီသည် တစ်ယောက်မျက်နှာမှ တစ်ယောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် အကြောင်းခြင်းရာ အလုံးစုံကို ရိပ်မိလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဒန်တီသည် စိတ်မာန်ထွက်သောမျက်နှာထားနှင့် မာဆဒိုဘက်သို့ လှည့်လျက်...

တီ။ “မိတ်ဆွေတွေ့မလားလို့ အောက်မေ့လာပါတယ် ရန်သူတွေ နေရပြီကော မာဆဒို”

ဒီ။ “မဟုတ်တာပဲရှင်၊ ဘယ်က ရန်သူဟုတ်ရမှာလဲ... ကျွန်မ မိတ်ဆွေဆိုရင် ရှင့်မိတ်ဆွေပေါ့၊ ရှင့်ကိုယ်ကို တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မတော့ တောင်ထိပ်ပေါ်တက်ပြီး ပင်လယ်ထဲခုန်ချပြီးသား မှတ်ပေတော့”

ထိုအခါ ဖာနင်ဒိုမှာ မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ ထို့နောက်မှ မာဆဒိုက ဆက်လက်၍...

ဒီ။ “ရှင်က အထင်လွဲလို့ပါ၊ ဒီမှာ ရန်သူမရှိပါဘူး။ မိတ်ဆွေကြီး ပါပဲ ဟုတ်ဘူးလား ဖာနင်ဒို၊ ကိုင်း-လက်ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်ပြလိုက်စမ်းပါ” ဟု ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားနှင့် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဖာနင်ဒိုမှာ မာဆဒို၏ ချိုပြုံးသောမျက်နှာကို ငြင်းပယ်ရန်မတတ်နိုင်သည်နှင့် လက်ကမ်းကာ နှုတ်ဆက်ရလေ၏။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်ခဏ၌ ဖာနင်ဒိုမှာ ဒန်တီ၏လက်ဖြင့် ထိတွေ့ခြင်းကို မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည့် လက္ခဏာနှင့် အိမ်ထဲမှ ထွက်၍ လမ်းတစ်လျှောက် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားလေတော့၏။

ဟိုတယ်ရှေ့သို့ရောက်သာအခါ ဒန်ဂလားနှင့် ကေဒရောက်တို့က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်နှင့် ဖာနင်ဒိုသည် ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

၎င်းနောက် သစ်ပင်ရိပ်အောက်၌ အရက်သောက်လျက်ရှိသော လူနှစ်ယောက် တို့ကို မြင်သောအခါ ဖာနင်ဒိုမှာ အမ်းတမ်းတမ်း မျက်နှာထားနှင့် ငေးကြည့်နေလေ၏။ ကေဒရောက်သည် အရက်အတန် မူးယစ်လျက်ရှိရာ အရက်မူးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဖာနင်ဒိုအား ဖော်ရွေစွာ ဖိတ်ခေါ်သည်နှင့် ဖာနင်ဒိုလည်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်၍ထိုင်လေ၏။

ဒရောက်။ ။ “ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုယ့်လူကြည့်ရတာ ပျာယီးပျာယာ ရှိလှချေကလား။ ဘာများ အလိုမပြည့်ခဲ့တာရှိလို့လဲ” ဟု ပြုံးရယ်ကာ မေးလိုက်ရာ ဖာနင်ဒိုမှာ မည်သို့မျှပြန်မပြောဘဲ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မေးထောက်ကာ ငိုငင်လျက် ရှိလေ၏။

ဒရောက်။ ။ “မိတ်ဆွေချင်းဆိုတာ ကူညီစရာရှိရင် ကူညီရတာပေါ့ဗျ။ ဘာများအလိုမပြည့်လို့လဲ၊ မေးတာပြောဦးလေ”။

ဖာနင်ဒိုလည်း ဆိတ်ဆိတ်နေပြန်သဖြင့် ကေဒရောက်က ဆက်လက်၍

ဒရောက်။ ။ “ဒီလိုဗျ ဒန်ဂလားရဲ့၊ ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေက မိန်းမချောကလေး မာဆဒီနဲ့ ချစ်ကြိုက်လာခဲ့တယ်ဗျ၊ အခုတော့ ဒန်တီပြန်ရောက်လာလို့မို့ သူ့ခမျာမှာ လူပိုဖြစ်နေရှာပြီ ထင်တယ်”။

ဒို။ ။ “မဆိုင်ပါဘူးလေ၊ သူ့စိတ်သူပိုင်တာပေါ့၊ သူကြိုက်ချင်တဲ့လူကြိုက်မှာပေါ့၊ ကျုပ်က ဘာရှုပ်ဖို့ ရှိပေသလဲ”။

ဒရောက်။ ။ “ဒီလို သဘောထားနိုင်ရင်လည်း ကောင်းပေတာပေါ့ဗျ၊ ကျုပ်တို့ကြားဖူးတော့ ကက်တလန် ရွာသားများဟာ မိန်းမမှုနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘယ်တော့မှ အညံ့မခံတတ်ဘူး ဆိုပါကလား”။

ဖာနင်ဒိုလည်း ဆိတ်ဆိတ်သာ နေပြန်၏။

ဒရောက်။ ။ “ကိုင်း-ဒါဖြင့် ကပ္ပတိန်လောင်း ဒန်တီနဲ့ မိန်းမချောကလေး မာဆဒီတို့ ကျန်းမာချမ်းသာကြ၍ အသက်ရာကျော်ရှည်ပါစေဆိုတာ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ရင်း အရက်တစ်ခွက်စီ သောက်ကြစို့ မိတ်ဆွေများ၊

ကိုင်း... မာကြပါစေဗျား”

ကေဒရောက်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နဝမမြောက်ခွက်ကို သောက်လေရာ၊ ဒန်ဂလားမှာမူ အဟုတ်တကယ် မသောက်ဘဲ သောက်ချင်ပြုလျက် ဟန်ဆောင်နေလေ၏။ ဖာနင်ဒိုမှာမူ အရက်ခွက်ကို နှုတ်ခမ်းသို့ တေ့မည် ပြုပြီးမှ မြေပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်လေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ဒန်ဂလားသည် ဖာနင်ဒို၏ မျက်နှာကို သေချာစွာ အကဲခတ်လျက်ရှိရာ ကေဒရောက်မှာမူ ဖာနင်ဒို၏ အပြုအမူကို မမြင်ဟန် ဆောင်၍ အဝေးသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုရင်း “ဟောဟိုက လာကြတာ ဘယ်သူ တွေပါလိမ့်၊ ကြည့်ကြစမ်းဗျို့” ဟု ပြော၏။

ဒို။ ။ “ဒန်တီနဲ့ မာဆဒီတို့ပဲ” ဟု ပြောကာ အံကြိတ်လျက်ရှိ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ သမီးရည်းစားစုံတွဲသည် ဟိုတယ်ရှေ့သို့ ရောက်လာကြလေရာ ကေဒရောက်မှာ နှုတ်လျှာသွက်လက်သော အခြေသို့ ရောက်နေသည့်အလျောက် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဆီးကြိုခေါ်ငင်လေ၏။ ဒန်ဂလားကမူ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ တားမြစ်သေး၏။ သို့သော်လည်း နောက်ကျခဲ့လေပြီ၊ ဖာနင်ဒိုမှာမူ ထိုင်ရာမှ ထပြေးမည် ပြုသေး၏။ သို့ရာတွင် မာဆဒီ၏ ပြုံးချိုသော မျက်နှာထားကို မြင်ရသဖြင့် ဇွတ်အတင်းထသွားရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ဒရောက်။ ။ “ဒန်တီတို့များ ကျုပ်တို့ကိုတောင် မမြင်တော့ဘူး မှတ်တယ်၊ ဦးခေါင်းကို ထောင်နေတော့တာပဲ၊ မိုးအောက်ကို ဘာမျှမမြင်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့ ဟုတ်လား”

တီ။ ။ “ဆိုရင်လည်းခံရတော့မှာပဲ၊ သို့သော်လည်း မာနကြီးလို့ မဟုတ်ဘူး မိတ်ဆွေတို့၊ အလိုဆန္ဒ ပြည့်စုံနေလို့ ဝမ်းမြူးနေလို့ပါဗျ”

ဒရောက်။ ။ “ဪ... ဒါကြောင့်လား၊ ဒီလိုဖြင့်ရှိစေဗျာ၊ ခွင့်လွှတ်စေ ခွင့်လွှတ်စေ” ။

လား။ ။ “ဒါထက် လက်ထပ်ဖို့ရက်သတ်ပြီးပြီလားဗျာ၊ ဘယ်တော့လဲ”

တီ။ ။ “သန်ဘက်ခါ၊ ဖိန်းနွဲ့ခါလောက် ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးလာကြနော်... ခုတစ်ခါတည်း ဖိတ်လိုက်တာပဲ၊ ရီဇော်ဟိုတယ်မှာ လက်ထပ်ဖို့ စီမံထားတယ်၊ လာကြနော် အားလုံးပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့ဗျာ”

ဒရောက်။ ။ “ဖာနင်ဒိုကော ဖိတ်သေးသလား”

တီ။ ။ “ဘယ့်နှယ်ပြောပါလိမ့် ဖိတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်မိန်းမရဲ့အစ်ကို ဆိုတာ ကျုပ်အစ်ကိုပေါ့ဗျာ၊ သူမလာရင် ကျုပ်တို့ဝမ်းနည်းစရာကြီး ဖြစ်နေမှာ ပေါ့”။

လား။ ။ “ဒါထက် သန်ဘက်ခါဆိုတော့ မမြန်လွန်းလှပေဘူးလားဗျာ”

တီ။ ။ “သင်ဘာသားဆိုတာ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အခွင့်သာချင်မှ သာတာမျိုးကိုဗျာ၊ ဒီပြင်အကြောင်းကလည်း ပဲရစ်မြို့တော်ကို ကျုပ်သွားဖို့ ကိစ္စတစ်ခုကလည်း ရှိသေးတယ်”

လား။ ။ “ဪဒီလိုလား၊ ဘာအတွက်ပါလိမ့်ဗျာ”

တီ။ ။ “ကပ္ပတိန် လီကလီးယား မှာထားခဲ့တဲ့ ကိစ္စကလေးတစ်ခု အတွက်ပါပဲဗျာ”

လား။ ။ “ဪ—ဟုတ်ပေလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်ပေလိမ့်မယ်”

၎င်းနောက် သမီးရည်းစား နှစ်ယောက်တို့သည် ဆက်လက်လျှောက် သွားကြလေရာ ဒန်ဂလားမှာမူကား ဒန်တီသည် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပေးလိုက် သောစာကို ပဲရစ်မြို့တော်သို့ သွားရောက်ပေးအပ်ရမည့်ကိစ္စ ဖြစ်တန်ရာသည် ဟု တွေးတောရင်း “ဟုတ်ပြီကွနော်... ဟုတ်ပြီ၊ ငါအကြံပြုပေဟေ့ မင်းနေနှင့် ဦးကွာ၊ ကပ္ပတိန်ဖြစ်ရသေးရိုးလား...” စသည်ဖြင့် ဝမ်းထဲ၌ စိတ်ကူးတွေး တောနေရစ်လေ၏။

အခန်း - ၄

အကောက်ကြံကြံပြီ

ဒန်ဂလားသည် သမီးရည်းစားနှစ်ယောက်တို့ကို မျှော်ကြည့်ရာမှ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြစ်နေသော ဖာနင်ဒိုကို လှမ်းကြည့်လျက်...

လား။ ။ “ပျော်တဲ့လူကတော့ ပျော်လို့၊ မှိုင်းတွေချတဲ့ လူကတော့ ချလို့၊ တယ်ခက်တဲ့လောကပဲနော်”

ဒို။ ။ “ကျုပ်တော့ ရူးချင်နှမ်းချင်သလို ဖြစ်နေပြီကော ဆရာ”

လား။ ။ “ဒီလောက်တောင်ပဲ စွဲနေသလားဗျ”

ဒို။ ။ “စွဲဆို ငယ်ငယ်ကလေးက စပြီး ချစ်ခင်လာခဲ့တာကိုးဗျ”

လား။ ။ “ဒါနဲ့များတောင် ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေနိုင်ပါပေဗျာ”

ဒို။ ။ “ကျုပ်ကတော့ ပွဲချင်းပြီး စီရင်လိုက်ချင်တာပေါ့ဗျ၊ နို့ပေမဲ့ သူသေရင် မာဆဒီက မနေရစ်ဘူး၊ သူလည်း လိုက်သေမယ်ဆိုလို့ ခက်နေတာပေါ့ဗျ”

“ဘယ်သူသေသေ၊ ဒန်တီ ကပ္ပတိန်မဖြစ်ဖို့ ငါ့မှာအရေးကြီးတာပဲ” ဟု ဒန်ဂလားစိတ်ကူးမိ၏။

လား။ ။ “ခင်ဗျားလိုချင်တာက ဒန်တီ သေဖို့မဟုတ်ဘူး။ မာဆဒီနဲ့ ဒန်တီနဲ့ မရအောင်ခွဲပေးဖို့လိုတယ် မဟုတ်လား”

ဒို။ ။ “ဒီလိုဆိုပါတော့ဗျာ”

လား။ ။ “ဒန်တီမသေဘဲနဲ့ ကွဲသွားတဲ့နည်းကော ခင်ဗျားကြိုက်မှာပေါ့”

ဒို။ ။ “ကြိုက်လှပေါ့ဗျာ”

ဒရောက်။ ။ “ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲဗျ”

လား။ ။ “အသာနေစမ်းပါ၊ ခင်ဗျားဟာ့ခင်ဗျား သောက်နေစမ်းပါ၊ ကျုပ်တို့အထဲ ဝင်မရှုပ်စမ်းပါနဲ့”

ဒရောက်။ ။ “သေအောင်တော့ မလုပ်လိုက်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ ပြောသာပြောတယ်... လူကောင်းကလေး တစ်ယောက်ပါပေဗျ၊ ကျုပ်ကိုတောင်...”

လား။ ။ (စိတ်တိုဟန်နှင့်) “ဘယ်သူက သေအောင်လုပ်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျား... ဝင်ဝင်မရှုပ်စမ်းပါနဲ့၊ သောက်မှာသောက်နေစမ်းပါ၊ ဟေ့... ဘွိုင်... အရက် တစ်ပုလင်းယူခဲ့ဦး၊ ကိုင်းဗျာ... သောက် မောင်မင်းကြီးသား”

ဒို။ ။ “ကွဲနည်းကလေး ပြောပြပါဦးဗျ”

လား။ ။ “ထောင်ထဲရောက်တဲ့လူဟာ ကွဲရောမဟုတ်ဘူးလားဗျ”

ဒို။ ။ “ထောင်ထဲရောက်အောင်ဟာ အပြစ်ရှိဦးမှကိုးဗျ”

လား။ ။ “အပြစ်ဆိုတာ ရှာရင် တွေ့တာပေါ့ဗျာ”

ဒို။ ။ “ခင်ဗျားရှာတတ်လို့ ရှာပေးရင်၊ ဆောင်ရွက်ဖို့ကိစ္စကို ကျုပ်တာဝန်ထားလိုက်ဗျာ၊ ကျုပ်တော့ မရှာတတ်ဘူး၊ ရှာပေးမယ့်လူရှိရင်တော့ လုပ်စမ်းချင်တယ်”

ဒရောက်။ ။ “ဟေ့လူတွေ... မလုပ်ကြပါနဲ့နော်၊ ဒန်တီကို ကျုပ်သနားတယ်၊ ပြောသာပြော လူကောင်းကလေးတစ်ယောက်ပေဗျ”

လား။ ။ “တယ်ရှုပ်တဲ့လူပဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်အေးအေးသောက်နေစမ်းပါ”

ဒရောက်။ ။ “ဒန်တီကျန်းမာပါစေဗျာ”ဟု ပြော၍ အရက်တစ်ခွက်

ကို သောက်ပြန်၏။

ဒို။ ။ (သိလိုလှသော အမူအရာနှင့်) “ကိုင်းဗျာ... နည်းလမ်းရှာနိုင်ရင် ရှာပေးစမ်းပါ။ ကျုပ်လုပ်ပါမယ်”

လား။ ။ “တကယ်နော်”

ဒို။ ။ “တကယ်ပါဗျာ”

ထိုအခါ ဒန်ဂလားသည် အစေခံကိုခေါ်၍ မင်အိုးစက္ကူနှင့် ကလောင်တံတို့ကို တောင်းလေရာ အစေခံလည်း ၎င်းပစ္စည်းများကို ယူလာခဲ့လေ၏။

လား။ ။ “ဒန်တီဟာ သဘောနှင့် ခရီးသွားစဉ် အဲလဘားကျွန်းမှာ ဆင်းပြီး နပိုလီယန်အတွက် တစ်စုံတစ်ခု ဆောင်ရွက်ပေးတယ်လို့ အစိုးရဆီမှာ သတင်းပေးရင် ခင်ဗျားလူ ဧကန္တ ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့ဗျ”

ဒို။ ။ “စုံလင်အောင်သာ ပြောပါဗျာ၊ ကျုပ် သတင်းပေးပါမယ်”

လား။ ။ “အကောင်းဆုံး သတင်းပေးနည်းကတော့ ကျုပ်ပြောတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ရေးပြီး ပို့လိုက်ပေတော့ဗျာ” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဒန်ဂလားသည် အောက်ပါအတိုင်း ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ရေးသားလေ၏။

“အစိုးရရှေ့နေချုပ်ကြီးထံ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက သတင်းပေးပို့လိုသည်မှာ။ ။ ဖာရုန်းသဘော၏ ဒုတိယအရာရှိ ဒန်တီဆိုသူသည် အဲလဘားကျွန်း၌ သဘောဆိုက်ကပ်စဉ်အခါက စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် နပိုလီယန်တို့ကို တွေ့ဆုံ၍ နပိုလီယန်က ပဲရစ်မြို့တော်၌ရှိသော မိမိ၏ ဂိုဏ်းသားများထံသို့ စာတစ်စောင် ပေးပို့လိုက်ပါကြောင်း၊ ၎င်းစာမှာ ဒန်တီ၏ကိုယ်၌ဖြစ်စေ၊ သူ၏ဖခင်နေအိမ်တွင်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် - ဖာရုန်းသဘောပေါ်၌ ဖြစ်စေ၊ ရှာဖွေပါက တွေ့လိမ့်မည်ဖြစ်ပါကြောင်း”

ဒန်ဂလားသည် အထက်ပါစာကိုရေးသား၍ ဖာနင်ဒိုလက်သို့ ပေးအပ်

ပြီးနောက်...

လား။ ။ “ကိုင်း... ဟောဒီအတိုင်း ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ ကူးပြီး ရေးပေ
တော့၊ ရေးပြီး အစိုးရရှေ့နေချုပ်ကြီးဆီကို ပို့လိုက်ပေတော့၊ ရှေ့ဆက်ပြီး
ကိုယ်ဘာမျှလုပ်ဖို့မရှိဘူး၊ သူ့ဟာနဲ့သူ နည်းလမ်းအတိုင်းသွားလိမ့်မယ်”

ဒရောက်။ ။ “မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ သူ့ခမျာကလေး ဒုက္ခရောက်သွား
ပါမယ်၊ ပေးပါဒီစာ ကျုပ်ကို...”

ကေဒရောက်သည် အရက်မူးယစ်စွာနှင့် စာကို လက်လှမ်းယူမည်
ဖြစ်ရာ ဒန်ဂလားက ဖယ်ရှားထားလိုက်လေ၏။

လား။ ။ “ကျုပ်က အလကား ကျီစားနေတာပါဗျာ၊ တကယ်လုပ်ပါ
မလားလို့၊ ကိုင်း မလုပ်ချင်ပါနဲ့ဗျာ၊ သူ့ခမျာဒုက္ခရောက်သွားပါမယ်” ဟု
ပြောလျက် မိမိရေးသားထားသောစာကို လုံးချေပြီးလျှင် စားပွဲအောက်သို့
ပစ်ချလိုက်လေ၏။

ဒရောက်။ ။ “ဒီလိုမှပေါ့ဗျာ၊ မလုပ်ချင်ကြပါနဲ့၊ မကောင်းပါဘူး၊
သနားပါတယ်”။

လား။ ။ “ကျုပ်တို့ကလည်း သနားတာပါပဲဗျာ၊ မလုပ်ပါဘူး”။

ထိုနောက် ဒန်ဂလားသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ဖာနင်ဒိုအား လှမ်းကြည့်
လိုက်ရာ ဖာနင်ဒိုမှာမူ စားပွဲအောက်၌ရှိသော စာရွက်လုံးကလေးကို စူးစိုက်
ကာ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏

ဒရောက်။ ။ “ကိုင်း... တစ်ခွက်လောက် သောက်ကြဦးစို့ဗျာ”

လား။ ။ “တော်ပြီဗျာ ခင်ဗျားလွန်ကုန်တော့မယ်၊ လာကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့
ခင်ဗျား”

ဒရောက်။ ။ “လိုက်တော့ လိုက်တာပေါ့လေ၊ လူကိုတော့ တွဲမခေါ်
စမ်းပါနဲ့၊ လိုက်နိုင်ပါတယ်”

လား။ ။ “ဖာနင်ဒိုကော ကျုပ်တို့နဲ့ မာဆေးဘက်ကို မလိုက်တော့”

ဘူးလား။

ဒို။ ။ “ကျုပ်က ကက်တလန်ရွာဘက်ပြန်ရမယ်၊ သွားကြပေတော့ဗျာ။”

၎င်းနောက် ဒန်ဂလားနှင့် ကေဒရောက်တို့သည် ဟိုတယ်မှ ထွက်လာကြလေရာ အဝသို့ရောက်ခါနီးတွင် ဒန်ဂလားသည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ စက္ကူလုံးကလေးကို ကောက်ယူကာ အိတ်ထဲသို့ ထည့်နေသော ဖာနင်ဒိုကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

အခန်း - ၅ လက်ထပ်ပွဲ

မာဆေးမြို့ ရီပေဟိုတယ်အတွင်း အကျယ်ဝန်းဆုံးသော ခန်းမကြီးတွင် အလံများ၊ ပန်းစက္ကူများဖြင့် ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ ပြင်ဆင်ခြယ်လှယ်ထားလေရာ ၎င်းမှာ ဒန်တီနှင့် မာဆဒီတို့ မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားအတွက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ မွန်းတည့် ၁၂ နာရီအချိန်၌ ပရိသတ်များအား ဖိတ်ကြားထားသော်လည်း အချို့မှာ စိတ်အားထက်သန်ခြင်းရှိသည့်အလျောက် ၁၁ နာရီတွင် လာရောက်ကြ၍ အခန်းအလယ်၌ ခင်းကျင်းထားသော စားပွဲရှည်ကြီးတွင် စုရုံးကာ ထိုင်နေကြလေ၏။

ဧည့်ပရိသတ်များမှာ အများအားဖြင့် ဖာရွန်းသင်္ဘောမှ သင်္ဘောသားများ ဖြစ်ကြလေရာ မြို့ပေါ်မှ ဒန်တီတို့သားအဖ၏ အသိမိတ်ဆွေများလည်း ပါဝင်ကြ၏။ ဖာရွန်းသင်္ဘောပိုင်ရှင် မော်ရဲသည်လည်း ကပ္ပတိန်လောင်းဒန်တီကို ချီးမြှင့်သည့်အနေဖြင့် မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားသို့ လာရောက်လေရာ သင်္ဘောသားဧည့်သည်များလည်း ၎င်းဝင်လာသောအခါတွင် ဆူညံစွာ ဩဘာပေးကြလေ၏။

၁၂ နာရီထိုးလှ နီးလတ်သော် သတို့သားနှင့်သတို့သမီးတို့ လူစုလာရောက်ကြရာ ၎င်းလူစုအနက်တွင် ကက်တလန်ရွာမှ မိန်းမပျိုကလေး

၄ ယောက်၊ ဒန်တီဖခင်ကြီးနှင့် ဖာနင်ဒိုတို့ ပါဝင်ကြ၏။ ကေဒရောက်နှင့် ဒန်ဂလားတို့သည် လမ်းခရီးမှဆီးကြိုကြလေရာ ကေဒရောက်သည် ဒန်တီဖခင်ကြီးနှင့် တွဲသွား၍ ဒန်ဂလားမှာမူ ဖာနင်ဒိုနှင့် လက်တွဲကာ လျှောက်လာလေ၏။ သတို့သားမောင်နှံတို့မှာမူ ပြီးရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ရှေ့ဆုံးမှ လျှောက်လာကြလေ၏။ ဒန်တီဖခင်ကြီးသည် မိမိ၌ရှိသမျှ အကောင်းဆုံး အဝတ်တစ်စုံကို ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်လာခဲ့ရာ ဧည့်ပရိသတ်တို့သည် ၎င်း၏ တပြုံးပြုံးရှိသော မျက်နှာထားကိုမြင်ရခြင်းအားဖြင့် “ပွဲကျ” လျက်ရှိ၏။

သတို့သားတို့ လူစုသည် ရီပေဟိုတယ်အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ မော်ရဲသည် အပြင်သို့ထွက်၍ ခရီးဦးကြိုဆိုလေရာ ဒန်တီသည် သတို့သမီးမာဆဒီကို မော်ရဲ၏လက်သို့ လွှဲအပ်လိုက်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ မော်ရဲသည် မာဆဒီကို လက်တွဲလျက် ဟိုတယ်ထဲသို့ ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်လာလေရာ ဒန်တီတို့ သားအဖနှစ်ယောက်နှင့် ဖာနင်ဒိုတို့ လူစုလည်း နောက်မှ ဝင်လိုက် လာကြလေ၏။

စားပွဲကြီးအနားသို့ ရောက်ကြသောအခါ၌မူကား မာဆဒီသည် အလယ်မှထိုင်လျက် ဒန်တီဖခင်ကြီးကို လက်ယာဘက်၌လည်းကောင်း၊ ဖာနင်ဒိုကို မိမိ၏ လက်ဝဲဘက်၌လည်းကောင်း နေရာချထားလေရာ ဖာနင်ဒိုမှာ မာဆဒီ၏ အရေးယူခြင်းကို ခံရသောအခါ၌ (မကောင်းသော အကြံအစည်ရှိသည့် အတွက်ကြောင့်) မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ ဒန်တီမှာမူ လက်ယာဘက်၌ မော်ရဲအားလည်းကောင်း၊ လက်ဝဲဘက်၌ ဒန်ဂလားအားလည်းကောင်း နေရာချထားလျက် စားပွဲတွင် ထိုင်လေ၏။ အခြားပရိသတ်များမှာမူ မိမိတို့ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ရွေးချယ်ကာ ထိုင်ကြပြီးနောက် ခင်းကျင်းထားသော စားသောက်ဖွယ်များကို မြန်ရှက်စွာ စားသောက်စ ပြုကြလေ၏။ စားသောက်ဖွယ်များမှာ ထိုခေတ်အခါက အကောင်းဆုံးဟူ၍ သတ်မှတ်ထားသော အာဟာရအမျိုးမျိုးတို့ ဖြစ်လေသည်။

ပရိသတ်တို့သည် ကြိုက်နှစ်သက်ရာ အာဟာရများကို ရွေးချယ်စားသောက်၍ ဝိုင်အရက်များကိုလည်း ဖောဖောသီသီ သောက်စားလျက်ရှိစဉ်၊ သုံးဆယ်မျှသော ပါးစပ်တို့မှ ပြောကြဆိုကြ ရယ်မောကြသော အသံများသည် တစ်ခန်းလုံးဆူညံလျက် ရှိလေ၏။ ။ ၎င်းတို့အနက်တွင် ဒန်ဂလားနှင့် ဖာနင်ဒို နှစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ခပ်ဆိတ်ဆိတ်ရှိနေရာ ဖာနင်ဒိုမှာမူ တံခါးပေါက် ရှိရာသို့ မကြာခဏ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ပြင်သစ်လူမျိုးတို့၏ ထုံးစံမှာ တစ်နေရာ၌ မင်္ဂလာစားပွဲ ကျွေးမွေး၍ အခြားတစ်နေရာ၌ လက်ထပ်ခြင်း အခမ်းအနား ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်ရကား ရီဇပ်ဟိုတယ်၌ စားသောက်ကြပြီးနောက်၊ ဒီ-ဗီလာဟိုတယ်၌ ဒန်တီနှင့် မာဆဒီတို့ လက်ထပ်ရန်အတွက် စီမံထားပြီးဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ နာရီပြန် ၁ ချက်ခွဲပြီဖြစ်ရာ။ ၂ ချက်ခွဲအချိန်တွင် ဒီ-ဗီလာဟိုတယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လက်ထပ်ကြရဦးမည် ဖြစ်၏။

ပရိသတ်တို့သည် စားပွဲ၌ ထိုင်စအခါကပင် ဆူညံစွာစကားပြောဆိုနေကြရာ အရက်နှင့် စားစရာများ ဝင်သွားသောအခါတွင်မူကား တိုး၍ ပျော်ရွှင်လာကြသည်အလျောက် တိုး၍ဆူညံလာကြလေ၏။ လူ ၃၀ ခန့် တစ်ပြိုင်တည်း စကားပြောကြသောအသံသည် အခန်းတစ်ခန်းတည်းအတွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါတွင် မည်မျှလောက် ပွက်ပွက်ရိုက်ဆူညံမည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ဖွယ်ရာရှိပေ၏။ ၂ နာရီ ၁၅ မိနစ်ရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ မာဆဒီသည် ဒီ-ဗီလာဟိုတယ်သို့ သွားရန်ရှိသေးသောကိစ္စကို ဒန်တီအား သတိပေးလိုက်ရာ ထိုခဏ၌ လှေကားမှတက်လာသော ခြေသံများနှင့် သေနတ်လှံချွန်ချင်းတိုက်မိသော အသံများကို ကြားရသည်နှင့် ပရိသတ်တို့လည်း စကားရပ်စဲကာ နားစွင့်ထောင်နေကြလေ၏။

“ဒုန်း-ဒုန်း-ဒုန်း” ဟု တံခါးကိုခေါက်သော အသံများကြားကြရပြီးနောက် “တရားဥပဒေ၏ အမိန့်ကိုနာခံသဖြင့် တံခါးဖွင့်ပေးလော” ဟု ခပ်မာမာ ငေါက်၍ ပြောလိုက်သော အသံကို ကြားကြရသဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကို

တစ်ယောက် ကြည့်နေကြစဉ် ဒန်ဂလားလည်း ဖာနင်ဒို၏ မျက်နှာကို လှမ်း ကြည့်လိုက်လေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ အရာရှိတစ်ယောက်နှင့် စစ်သားလေးယောက်တို့ သည် လက်နက်အပြည့်အစုံ ကိုင်စွဲလျက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြလေ၏။

မော်ရဲ။ ။ “ဘာကိစ္စပါလဲခင်ဗျာ၊ လူမှားနေကြပြီ ထင်တယ်”

အရာရှိ။ ။ “လူမှားရင် နောက်တော့ ရှင်းပြကြတာပေါ့။ ကျုပ်တို့

တော့ ဝတ္တရားအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမယ်။ (အက်ဒမန်) ဒန်တီဆိုတာ ဘယ် သင်းလဲ”

ဒန်တီ။ ။ “ကျွန်တော်ပါပဲခင်ဗျာ...။ ဘာကိစ္စပါလဲ”

အရာရှိ။ ။ “ဥပဒေ၏အမိန့်အရ မောင့်ကိုဖမ်းဖို့ ဝရမ်းပါလာ

တယ်”

တီ ။ ။ “ဘာအပြစ်ပါလဲခင်ဗျာ... အမိန့်ရှိပါဦး”

အရာရှိ။ ။ “ကျုပ်ပြောဖို့ အခွင့်မရှိဘူး၊ စစ်ဆေးတဲ့အခါကျတော့

သိရလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ ဒန်တီဖခင်ကြီးသည် အရာရှိအား သနားညှာတာဖို့ တောင်း ပန်လေရာ မော်ရဲက တောင်းပန်၍ အကျိုးမရှိသည့်အကြောင်းကို ပြောပြရ ၏။ မာဆဒီမှာမူ-မိန်းမသားဖြစ်သည့်အတိုင်း ရင်ဖိုလှိုက်ခါနှင့် အကြောင် သားငေးလျက် ကြည့်နေမိ၏။ အပ်ချုပ်သည် ကေဒရောက်မှာမူ ယမန်နေ့က ဟိုတယ်၌ အဖြစ်အပျက်များကို ကွက်ခနဲ သတိရလာသည်နှင့် ဖာနင်ဒိုကို လှမ်းကြည့်လေရာ ဖာနင်ဒိုမူကား မရှိတော့ချေ။ ၎င်းနောက် ဒန်ဂလားကို တွေ့သည်နှင့်...

ဒရောက်။ ။ “ခင်ဗျားတို့ ကျီစားတယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲလားဗျာ”

လား ။ ။ “ဘာဆိုလို့လဲဗျာ၊ စာရွက်ကို ကျုပ်ဆုတ်ပစ်တာ

ခင်ဗျား မြင်သားမဟုတ်လား”

ဒရောက်။ ။ “ဆုတ်မပစ်ပါဘူး၊ လွင့်ပစ်ရုံပစ်တာပါ။ ဖာနင်ဒို
ရော”

လား။ ။ “ဘယ်ပြောတတ်မလဲဗျ၊ နေစမ်းဦး... ကျုပ်သွားပြီး အားပေး
စကား ပြောစမ်းချေဦးမယ်”

ထိုအတောအတွင်း၌ ဒန်တီသည် မိတ်ဆွေများကို နှုတ်ဆက်၍ အရာရှိ
၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလျက်ရှိရာ မာဆဒီအား “မပူပါနဲ့ နှမရယ်၊ မောင့်မှာ
အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ချက်ချင်း ပြန်လွှတ်လိုက်မှာပါ” ဟု ပြောရှာသေး၏။
ထိုခဏ၌ပင် ဒန်ဂလားရောက်လာ၍ “ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... တော်တော်ကြာ
လွှတ်မှာပါ။ ကျုပ်တို့လည်း ကူညီပြောပေးပါမယ်” ဟုဝင်၍ ပြောသေး၏။

အရာရှိနှင့် စစ်သားများသည် ဒန်တီကို ဝိုင်းဝန်းခြံရံလျက် လှေကားမှ
ဆင်းလာကြ၍ ရထားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်ကြလေရာ မာဆဒီသည် ပြတင်း
ပေါက်သို့ ပြေးထွက်လာ၍ “စိတ်ချသွားနော်-ကိုကို၊ ကျွန်မ မျှော်ရစ်နေမယ်”
ဟု လှမ်းအော်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ရှာသေး၏။ ၎င်းနောက် မြင်းရထားလည်း
ဟိုတယ်မှ မောင်းနှင်သွားလေတော့၏။

သင်္ဘောပိုင်ရှင် မော်ရဲသည် ဒန်တီဖခင်ကြီးနှင့် မာဆဒီတို့အား စောင့်
နေရစ်ရန် မှာထားခဲ့၍ အကြောင်းခြင်းရာကို စုံစမ်းမေးမြန်းရန် မြို့ဘက်သို့
ရထားတစ်စီးနှင့် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဒန်တီဖခင်ကြီးနှင့် မာဆဒီတို့မှာ တစ်ယောက်၏လက်ကို တစ်ယောက်
ကိုင်ဆုပ်လျက် မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် ငေးကြည့်နေရစ်ကြရှာလေ၏။
ဧည့်ပရိသတ်တို့မှာမူ မိမိတို့၏ ထင်မြင်ချက်များကို တစ်ယောက်တစ်ခွန်း
ဆူညံစွာ ပြောဆိုနေရစ်ကြလေ၏။

နာရီဝက်ခန့်ကြာလတ်သော် မော်ရဲပြန်ရောက်လာသဖြင့် ပရိသတ်
တို့က ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြလေရာ မော်ရဲက ဦးခေါင်းယမ်းလျက်...

ရဲ။ ။ “အမှုက ကျုပ်တို့ထင်သလောက် မကဘူး၊ ကြီးကျယ်နေပြီ

ကောဗျာတို့၊ စွပ်စွဲချက်က နပိုလီယန်ရဲ့ ဘက်တော်သား ဖြစ်မှုဆိုပါကလား။”

ထိုခေတ်အခါက နပိုလီယန်မှာ တိုင်းပြည်မှ ထွက်ပြေးနေ၍ ပြင်သစ်ပြည်၏ ထီးနန်းကို လူဝီဘုရင် စိုးစံအုပ်ချုပ်လျက်ရှိရကား နပိုလီယန်၏ ဘက်တော်သားဆိုသည်မှာ ထီးနန်းကို လုပ်ကြံရာ၌ အပါအဝင်ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်နေသည့်အတွက်ကြောင့် မည်မျှလောက်ကြီးကျယ်သော ပြစ်မှုဖြစ်သည်ကို စာဖတ်သူတို့ ရိပ်မိသိရှိနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါ မာဆဒီသည် ရောင်ရမ်းကာဟစ်အော်၍ ဒန်တီဖခင်ကြီးမှာ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုးလဲသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ ကေဒရောက်သည် မာဆဒီနှင့် ဒန်တီဖခင်ကြီးတို့အား ဒန်ဂလားနှင့် ဖာနင်ဒိုတို့ အကောက်ကြံစည်ပုံအကြောင်းကို အလုံးစုံ ဖွင့်ဟပြောဆိုမည်ဟု အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လေရာ ဒန်ဂလားက ကေဒရောက်၏ လက်ကို ဆွဲခေါ်သွား၍...

လား ။ ။ “ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မလို့လဲ”။

ဒရောက် ။ ။ “ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ညစ်ပတ်တာတွေ ပြောပြမလို့ပေါ့”။

လား ။ ။ “သွားမလုပ်နဲ့နော်၊ ဟင်း... ခင်ဗျားပါ ဒုက္ခရောက်သွားမယ်၊ ဒန်တီဟာ အဲလဘားကျွန်းမှာ သင်္ဘောဆိုက်ပြီး ဘာတွေလုပ်လာခဲ့မှန်း မသိဘူး။ မတော်လို့များ သူ့သစ္စာဖောက်တဲ့ သက်သေခံစာ တစ်စောင်တလေတွေ့သွားလို့ရှိရင် သူ့ဘက်ကလိုက်ပြောတဲ့ ခင်ဗျားလိုလူပါ အမှုပတ်ပြီး ထောင်ထဲရောက်သွားဦးမယ် နားလည်ရဲ့လား။”

ကေဒရောက်မှာ အပ်ချုပ်သည် တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်ရကား ဒန်ဂလား၏စကားမှာ ယုတ္တိရှိသည်ဟု အောက်မေ့၍ နှုတ်ဆိတ်စွာ နေလိုက်လေတော့၏။

လား ။ ။ (ဆက်လက်၍) “ဒန်တီမှာ အပြစ်မရှိရိုးမှန်ရင် လွတ်လာ

မှာပေါ့ဗျ၊ တကယ်လို့ အပြစ်ရှိရင်လည်း အပြစ်အလျောက် သူ့လမ်းသူ သွားရုံရှိတာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား ကျုပ်ပြောတာ”

ဒရောက်။ ။ “ဟုတ်ပါ့ ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

ထိုအခါ ပရိသတ်များလည်း ထွက်ခွာစ ပြုကြလေ၏။ ။ ဖာနင်ဒိုမှာ မာဆဒိ၏ ဆွေမျိုးဖြစ်သည့်အလျောက် မာဆဒိအား ကက်တလန်ရွာသို့ ခေါ် သွားလေရာ ဒန်တီဖခင်ကြီး၏ မိတ်ဆွေများလည်း အဘိုးကြီးကို နေအိမ်သို့ ပို့လိုက်ကြလေ၏။ ။

သဘောပိုင်ရှင် မော်ရဲသည် ဒန်ဂလား၊ ကေဒရောက်တို့နှင့် အတူ၊ မြို့ဘက်သို့ လျှောက်လာစဉ် လမ်းခရီး၌...

ရဲ။ ။ “စွပ်စွဲချက်ဟာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား ဒန်ဂလားရယ်”

လား။ ။ “မပြောတတ်ဘူးဆရာ၊ အဲလဘားကျွန်းမှာ တစ်ရက်ခွဲ လုံးလုံး သဘောဆိုင်ခွဲတာတော့ အမှန်ပဲ”

ရဲ။ ။ “ဒီအကြောင်းကို ကျုပ်အပြင် ဘယ်သူ့ကို မင်းပြောသေး သလဲ”

လား။ ။ “ကျွန်တော်ကလည်း သတိထားပါတယ်ဆရာ။ ဆရာရဲ့ ဦး လေးတစ်ယောက် နပိုလီယန်နဲ့အတူ စစ်မှုထမ်းဖူးတယ်ဆိုတာ ကြားရလေ တော့ ဆရာရဲ့အကျိုးရော၊ ဒန်တီရဲ့အကျိုးရော မျှော်ကိုးပြီး ကျွန်တော် နှုတ် ဆိတ်ခဲ့ပါတယ်ဆရာ”။ ။

ရဲ။ ။ “တော်ပါပေ့ကွယ်... ငါ့လူ”

လား။ ။ “ဖာရွန်းသဘောမှာတော့ ကပ္ပတိန်လိုနေပြန်ပြီကော ဆရာ”

ရဲ။ ။ “သုံးလအတွင်း သဘောထွက်နိုင်ဖို့ လမ်းမမြင်သေးပါဘူး။

သုံးလမတိုင်မီ ဒန်တီ လွတ်လာကောင်းပါရဲ့ကွယ်”

လား။ ။ “သူမလွတ်သေးမီ အတွင်းကောဆရာ”

ရဲ။ ။ “ဒီအတွင်းတော့ မင်းပဲကြည့်ပြီး စီမံနှင့်ပေးဦးတော့ကွယ်”

လား။ ။ “ကောင်းလှပါပြီဆရာ”

ရဲ။ ။ “ကိုင်း... မင်းတို့ သွားနှင့်ပေးဦးတော့။ ငါတော့ ဒန်တီအတွက် ဒုတိယတရားသူကြီး ‘ဗီလီဖို့’ ဆီကို သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

၎င်းနောက် မော်ရဲသည် တရားရုံးဘက်သို့ ချိုးဝင်သွားလေရာ ဒန်ဂလားနှင့် ကေဒရောက်တို့ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်လေတော့၏။

ဒရောက်။ ။ “ခင်ဗျားတို့ ကျိစားတာက တစ်ဖက်သားတော့ ဒုက္ခရောက်ရှာတော့တာပဲဗျာ”

လား။ ။ “ဟုတ် မထင်ပေါင်ဗျာ။ စက္ကူကို ကျုပ် ဆုတ်ပစ်လိုက် မှတ်ပါတယ်”

ဒရောက်။ ။ “မဆုတ်ပါဘူး၊ လုံးပစ်လိုက်တာပါ၊ မူးပေမဲ့ ကျုပ် သတိရပါသေးတယ်”

လား။ ။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ခုမှတော့ ခင်ဗျားလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ တရားလမ်းအတိုင်း သွားရုံရှိတော့တာပဲ”

ဒရောက်။ ။ “ကျုပ်တော့ ခင်ဗျားတို့လုပ်ပုံတွေ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

လား။ ။ “လုပ်လို့ရှိရင် ကျုပ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဖာနင်ဒိုလုပ်တာပါ”

ဒရောက်။ ။ “ခင်ဗျားထွင်ပေးတဲ့ နည်းလမ်းပဲဗျာ”

လား။ ။ “တယ်ရှုပ်တဲ့လူ၊ ကျုပ်လာပြီး နားပူမကပ်လာနဲ့။ ကိုင်း-ဒီကပဲ ခွဲကြစို့ဗျာ”

ဒန်ဂလားသည် သမ္မန်တစ်စင်းကို ခေါ်၍ ဖာရုန်းသင်္ဘောဆီသို့ သွားလေရာ ကေဒရောက်မှာ နေအိမ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားလေ၏။

အခန်း - ၆

ဒုတိယ တရားဝန်ကြီး

ရီဇပ်ဟိုတယ်အတွင်း၌ အထက်ပါအခြင်းအရာတို့ ဖြစ်ပျက်လျက် ရှိသည့်အခိုက်တွင် မာဆေးမြို့ လူကုံထံများ နေထိုင်သည့်ရပ်ကွက်ရှိ အိမ်ကြီး တစ်ဆောင် အတွင်း၌လည်း အခြားလက်ထပ်ပွဲ အခမ်းအနားတစ်ခု ကျင်းပ လျက် ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် ခြားနားခြင်းတစ်ခုမှာကား ဤလက်ထပ်ပွဲသည် အထက်တန်းစား သတို့သားနှင့် မှူးကြီးမတ်ရာတစ်ယောက်၏ သမီးဖြစ် သော သတို့သမီးတို့ ထိမ်းမြားခြင်းဖြစ်သည့်အလျောက် ပို၍ ခမ်းနားသိုက် မြိုက်စွာ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားပေ၏။ သတို့သားမှာ ဒုတိယတရားဝန်ကြီး ဖြစ်၍ သတို့သမီးမှာ ဓနဥစ္စာကြွယ်ဝသည့် အထက်တန်းအရာရှိတစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်လေသည်။

ဧည့်ပရိသတ်တို့မှာ အရာရှိအရာခံများ၊ ဝတ်လုံတော်ရများ၊ တရားသူ ကြီးများ၊ သူဌေးသူကြွယ်များ ဖြစ်ကြလေရာ ၎င်းတို့သည် အင်ပါယာ ဘုရင် အဖြစ်မှ လျှောကျ၍ အဲလဘားကျွန်း၌ ခေတ္တပုန်းအောင်းနေရသော နပိုလီယန် အကြောင်းကို ဆွေးနွေးပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။ မိန်းမ ပရိသတ်တို့ကမူ ဣတ္ထိလိင်ဧည့်သည်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း နပိုလီယန်နှင့် ဂျိုးဇက်ဖိုင်တို့ ချစ် ကြိုက်ကြပုံနှင့် ကွာရှင်းပုံအကြောင်းများကို အမျိုးမျိုး ထင်မြင်ချက်ပေးကာ

ဆွေးနွေးလျက်ရှိကြ၏။

သတို့သားမှာ ၁၈ ကြိမ်မြောက် လူဝီဘုရင် လက်အောက်တွင် ဒုတိယ တရားဝန်ကြီး ရာထူးကို လက်ခံလုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည့် ဗီလီဖို့ဖြစ်လေရာ၊ ၎င်း၏ဖခင် နော်တီယားမှာမူ နပိုလီယန်၏ ဘက်တော်သားတစ်ယောက် ဖြစ်၍ ထိုအချိန်အခါ၌ ခေတ်မှိန်နေသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ နပိုလီယန် ကောင်းစားစဉ်အခါက နော်တီယားမှာ အခြားသော နပိုလီယန် ဘက်တော် သားများနှင့်အတူ သူကောင်းပြုခြင်း ခံခဲ့ရပေရာ၊ ယခုအခါ၌မူကား နပိုလီယန် တန်ခိုးမှိန်၍ လူဝီ နန်းရ နေပြန်သောကြောင့်၊ သားကကောင်းစား၍ ဖခင်က နိမ့်ကျလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် နပိုလီယန်ဂိုဏ်းသားများသည် မိမိတို့၏ အရှင် သခင် ကောင်းစားမှုကို အခါခပ်သိမ်း မျှော်လင့်တောင့်တလျက် ထိုကိစ္စ အတွက် အမျိုးမျိုး အကြံဉာဏ်ထုတ်လျက် ရှိကြ၏။ သတို့သား ဗီလီဖို့မှာ နပိုလီယန်ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်၏ သားဖြစ်သော်လည်း လူဝီဘုရင်၏ ဘက်တော်သားအဖြစ်နှင့် ရာထူးလက်ခံလုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည့်အတွက်ကြောင့် မျိုးကြီးမတ်ရာတစ်ယောက်၏ သမီးနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေ သည်။ ဗီလီဖို့သည် ဖခင်၏ ဝါဒကိုသာမက နော်တီယားဟူသော အမည်ကို ပါ စွန့်ပယ်လိုက်ပေရကား လူဝီဂိုဏ်းသားများအနက်တွင် အထူးယုံကြည် စိတ်ချရခြင်း ခံရသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။

ဗီလီဖို့မှာ ဒုတိယတရားဝန်ကြီးဖြစ်သည့်အလျောက်၊ သစ္စာဖောက်မှု နှင့် စွပ်စွဲခြင်းခံရသော နပိုလီယန်ဂိုဏ်းသား တရားခံများ၏အမှုတွင် စီရင် ဆုံးဖြတ်ရလေရာ ၎င်းအမှုများ၌ ဗီလီဖို့သည် နာမည်ကောင်းရစေခြင်းငှာ တရားခံများကို အပြစ်ပေးလေ့ရှိ၏။ ထိုသူ၏ရုံးတွင် အပြစ်မရသော တရားခံ ဟူ၍ ရှားပါးလှ၏။ မိမိ၏ဖခင်နှင့် ဂိုဏ်းကွဲလွဲနေသည့်အတွက်ကြောင့် ဗီလီဖို့မှာ အထူးသတိပြု၍ အလုပ်လုပ်ရ၏။ ဖခင်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သည်အတွက် ကြောင့် တရားခံအား ထောက်ထောက်ညှာညှာပြုမူသည်ဟု စွပ်စွဲပြောဆိုခြင်း

ကို အလျင်းမခံနိုင်ချေ။

ဗီလီဖို့၏ ယောက္ခမလောင်းများသည် လူဝီဘုရင်၏ သစ္စာတော်ကို လေးနက်စွာ စောင့်ထိန်းသူများ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် သစ္စာဖောက်သော တရားခံများကို ဘယ်သောအခါမျှ သနားညှာတာခြင်းမရှိရန် တိုက်တွန်း သတိပေးလေ့ရှိ၏။ သတို့သမီး ရီနီမှာမူ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သည့်အလျောက် ကြင်နာသနားတတ်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ တရားခံများကို တတ်နိုင်သမျှ ညှာတာရန် တောင်းပန်လေ့ရှိ၏။ ရီနီ၏စိတ်၌ မိမိ၏ခင်ပွန်းသည် သည် လက်ရှိအလုပ်ထက် ဆရာဝန် စသော အလုပ်မျိုးဖြင့် အသက်မွေးသည်ကိုပင် မြင်လို၏။ ဗီလီဖို့မှာမူ ယောက္ခမများ၏ တိုက်တွန်းခြင်းနှင့် ရီနီ၏ တောင်း ပန်ခြင်းတို့အကြားတွင် အထိုက်အလျောက် ပြောဆို၍ ပုံတော်သလို ဆောင် ရွက်ဖို့ စိတ်ကူးထား၏။

ဧည့်သည်များသည် သစ္စာဖောက်သော တရားခံတစ်ယောက်ကို ညှာ တာထိုက် မထိုက်အကြောင်း ငြင်းခုံပြောဆိုလျက် ရှိကြစဉ် အစေခံတစ် ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ ဗီလီဖို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် စကားတီးတိုးပြောလေ၏။ ဗီလီဖို့သည် အပြင်ခန်းသို့ ထွက်သွား၍ မိနစ် အနည်းငယ်အတွင်း တစ်ဖန်ပြန်ဝင်လာပြီးလျှင်၊ အလွန်တရာ အရေးကြီး သော ကိစ္စတစ်ခုအတွက်ကြောင့် အပြင်သို့လိုက်သွားရန် ရှိကြောင်းနှင့် ဧည့် ပရိသတ်တို့အား ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါရီနီသည် မည်သည့်ကိစ္စမျိုးဖြစ်သည်ဟု သိလိုသဖြင့် မေး မြန်းရာ ဗီလီဖို့သည် အောက်ပါစာကိုဖတ်ပြလေ၏။

“တရားဝန်ကြီးချုပ်ထံ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက သတင်းပေးပို့လိုက်သည်မှာ ဖာရွန်းသင်္ဘော၏ ဒုတိယအရာရှိ ဒန်တီဆိုသူသည် အဲလဘားကျွန်း၌ သင်္ဘောဆိုက်ကပ်စဉ်အခါက စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် နပိုလီယန်တို့ကို တွေ့ဆုံ၍ နပိုလီယန်က ပဲရစ်မြို့တော်၌ရှိသော မိမိ၏ဂိုဏ်းသားများထံသို့ စာတစ်

စောင်ပေးပို့လိုက်ပါကြောင်း၊ ၎င်းစာမှာ ဒန်တီ၏ကိုယ်၌ဖြစ်စေ၊ သူ၏ဖခင်
နေအိမ်တွင်ဖြစ်စေ၊ ဖာရုန်းသင်္ဘောပေါ်၌ဖြစ်စေ၊ ရှာဖွေပါက တွေ့လိမ့်မည်
ဖြစ်ပါကြောင်း”

ရီနို။ ။ “စာက တရားဝန်ကြီးချုပ်ဆိုပါကလား”

ဖို့။ ။ “မှန်တယ်၊ သို့သော် တရားဝန်ကြီးချုပ် တောထွက်နေခိုက်
ဖြစ်လို့မို့ သူ့စက္ကရီတေရီက စာကိုဖွင့်ဖောက်ပြီး ကျုပ်ကိုခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။
ဒီအတောအတွင်းမှာ တရားခံကိုလည်း သူ့တာဝန်နဲ့ ဖမ်းထားလိုက်ပြီဆို
ကပဲ”

ရီနို။ ။ “တရားခံဘယ်မှာလဲ”

ဖို့။ ။ “ကျုပ်အိမ်ကိုပို့ထားလိုက်ပြီတဲ့”

ယောက္ခမကြီး။ ။ “ကိုင်း-ကိုင်းဒါဖြင့်အရေးကြီးတဲ့ အမှုဖြစ်ပေ
တယ်၊ မြန်မြန်သွားပေတော့”

ရီနို။ ။ “ကျွန်မတို့ လက်ထပ်တဲ့နေ့ဖြစ်လို့ ညာညာတာတာ လုပ်ခဲ့
ပါနော်”

ဖို့။ ။ “ကောင်းပါပြီလေ”

အခန်း - ၇
စစ်ဆေးခြင်း

ဗီလီဖို့သည် နေအိမ်သို့ ရောက်ခါနီးတွင် လက်ထပ်ခါနီး သတို့သား၏ ကြည်ရွှင်သော မျက်နှာထားကို ဖျောက်၍ တရားသူကြီးပီပီ မျက်နှာပိုးသတ် လျက် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ဒန်တီကို ဖမ်းဆီး ခဲ့သော ပုလိပ်အရာရှိသည် ဒန်တီထံ၌ တွေ့ရှိသမျှသော စာရွက်များနှင့် စာ များကို စာတစ်အိတ်တွင်ထည့်၍ ချိတ်တံဆိပ်ပိတ်ကာ တရားသူကြီး၏ စားပွဲ ပေါ်တွင် တင်ထားပြီးကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။

ဗီလီဖို့သည်စစ်ဆေးမည့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် တရားခံ ကို သွင်းခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဒန်တီသည် တရားသူကြီး ဗီလီဖို့ရှေ့၌ ရပ်နေစဉ် ဗီလီဖို့က လူကဲကိုရှေးဦးစွာ ခတ်လိုက်သေး၏။ ဒန်တီမှာ လူချော လူလှကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်စေကာမူ ၎င်း၏ ကြည်လင်ပွင့်လင်းသော မျက်နှာနှင့် တည်ငြိမ်သော မျက်လုံးတို့ကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ကောက်ကျစ်စဉ်း လဲသော သဘောရှိသည့် လူစားမျိုးမဟုတ်ကြောင်းကိုမူကား ချက်ချင်းပင် သိမြင်နိုင်လောက်ပေ၏။ သို့ရာတွင်အပြင်၌ ဖြောင့်ပုံရ၍ အတွင်း၌ ကောက် သော လူများလည်း ရှိတတ်သည်ဟု ဗီလီဖို့ကြားရဖူးရကား ဒန်တီအပေါ်၌ ကောင်းသောထင်မြင်ချက်ရှိထားခြင်းကို လူမမြင်စေမူ၍ မျက်နှာထားတင်း

တင်းနှင့် ထိုင်နေလေ၏။

ဒန်တီမှာ အမှုအခင်းမဖြစ်ဖူးသေးသော လူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း တုန်လှုပ်ခြင်းရှိသော်လည်း မျက်နှာထားပြုံးပြုံးနှင့် ရပ်နေနိုင်၍ တရားသူကြီးအားလည်း ရိုသေကိုင်းရှိုင်းသော အမှုအရာဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။

ဗီလီဖို့သည် အမည်နှင့် အလုပ်အကိုင်တို့ကို မေးပြီးနောက်-

ဖို့။ ။ “ဖမ်းတုန်းက ဘယ်မှာဖမ်းခဲ့သလဲ”

တီ။ ။ “ရီဇပ်ဟိုတယ်မှာ လက်ထပ်နေစဉ် အဖမ်းခံရပါတယ်”

ထိုအခါဗီလီဖို့သည် မိမိနှင့်တစ်နေ့တည်း လက်ထပ်သည့်အဖြစ်ကို သတိရ၍ ကိုယ်ချင်းစာနာသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ဖို့။ ။ “နပိုလီယန်လက်အောက်မှာ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသလား”

တီ။ ။ “ရေကြောင်းစစ်တပ်မှာ စစ်မှုထမ်းမည် ကြံစည်ခိုက်မှာ နပိုလီယန် နန်းကျသွားပါတယ်”

ဖို့။ ။ “နိုင်ငံရေးဘက်မှာ တော်တော်စိတ်အားထက်သန်တယ်ဆို”

တီ။ ။ “အမှန်ပြောရမှာဖြင့် နိုင်ငံရေးအကြောင်းကို ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်လို့မို့ နားမလည်သလောက် ဝန်ခံရမှာတောင် ရှက်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အဖေကိုချစ်ဖို့၊ ရည်းစားကိုစုံမက်ဖို့၊ ဆရာမော်ရဲထံ အမှုထမ်းဖို့ ဒီလောက်သာ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်”

ဗီလီဖို့သည် ဒန်တီ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ရခြင်း၊ ၎င်း၏ စကားကို ကြားရခြင်းအားဖြင့် တရားခံသည်ကား လုံးဝ အပြစ်မရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာသိရှိနိုင်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဗီလီဖို့သည် ရီနီမှာထားလိုက်သည့်အတိုင်း တရားခံအပေါ်၌ ညာညာတာတာ စီရင်နိုင်ခွင့် ရှိပေတော့မည်ဟု စဉ်းစားမိသည်နှင့် ဝမ်းထဲ၌ ပြုံးမိသေး၏။

ဖို့။ ။ “မောင်မင်းမှာ မနာလိုတဲ့ ရန်သူများ ရှိသလား”

တီ။ ။ “ကျွန်တော် သိရသလောက်ဖြင့် တစ်ယောက်မှ မရှိပါ”

ဖို့။ ။ “ဒီလက်ရေးကို မောင်မင်းသိသလား”

ဤနေရာ၌ ဗီလီဖို့သည် ယခင်ကရထားသော ပစ်စာကို ထုတ်ပြလေ၏။

ဖို့။ ။ “ယခုလိုပြဖို့ ဝတ္တရားတော့ဖြင့် မရှိဘူး၊ သို့သော် မောင်မင်းကို ကျွန်ုပ် သနားသဖြင့် ပြရခြင်းဖြစ်တယ်”

တီ။ ။ “(စာကို ဖတ်ကြားပြီးနောက်) “ဒီလက်ရေးကို ကျွန်တော် မမြင်ဖူးပါ။ သို့သော်-ဖျက်ပြီးရေးထားတဲ့ လက်ရေးမျိုးဖြစ်ကြောင်းတော့ သိနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က မသိသော်လည်း ဒီလူဟာ ကျွန်တော့်ကို မနာလိုတဲ့ ရန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်။ အရှင်ကဲ့သို့ ထောက်ညွှာတတ်တဲ့ တရားသူကြီးမျိုးလက်ထဲရောက်ရခြင်းဟာ ကျွန်တော်အမှန်ကံကောင်းပါတယ်”

ဖို့။ ။ “ကျွန်ုပ်မေးတာ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ပစ်စာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း မှန်သလား”

တီ။ ။ “ဟုတ်မှန်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်ပြောရမှာဖြင့် ပစ်စာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း မှန်သလောက် မှန်ပါတယ်၊ မမှန်တာလည်း ပါပါတယ်”

ဖို့။ ။ “မှန်ပုံ၊ မမှန်ပုံကို ရှင်းပြောစမ်း”

တီ။ ။ “ကျွန်တော့်ဆရာ... ကပ္ပတိန်လီကလီးယား သေခါနီးမှာ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပြီး စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုပေးဖို့ စာတစ်စောင် ပေးအပ်သွားပါတယ်။ သူမှာခဲ့တဲ့အတိုင်း အဲလဘားကျွန်းမှာ သင်္ဘောဆိုက်ကပ်ပြီး စာကို ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကပ္ပတိန်က စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် စာများ ပေးအပ်ခဲ့လို့ရှိလျှင်လည်း သူခိုင်းစေတဲ့အတိုင်း ပေးအပ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို မှာသွားပါတယ်”

ဖို့။ ။ “စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက စာပေးလိုက်သလား”

တီ။ ။ “ပေးလိုက်ပါတယ်”

ဖို့။ ။ “ဘယ်သူ့ကိုပေးဖို့လဲ”

တီ။ ။ “ပဲရစ်မြို့ကလူကို ပေးဖို့ပါ”

ဖို့။ ။ “ကိုင်း ဒါဖြင့်၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပေးအပ်လိုက်တဲ့စာကို ကျွန်ုပ်အား ပေးထားခဲ့၊ နောက်တစ်ကြိမ် စစ်ဆေးဖို့ ဆင့်ခေါ်တဲ့အခါမှာ ရောက်အောင်လာခဲ့နော် ကြားလား။ ကိုင်း... ဒါပါပဲ၊ သွားချင်ရာ သွားနိုင်ပါပြီ”

တီ။ ။ “စာကို သူတို့ သိမ်းယူသွားပါပြီ။ အရှင် ရှေ့က အထုပ်ထဲမှာ ပါပါလိမ့်မယ်မှတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ထံမှာတော့ မရှိတော့ပါ”

ဒန်တီလည်း ဦးထုပ်ကိုယူ၍ သွားတော့မည်ပြုလေ၏။

ဖို့။ ။ “နေဦးဟေ့... ခဏဆိုင်းဦး၊ ဘယ်စာလဲ ဘယ်သူ့ဆီကို လိပ်တပ်ထားသလဲ”

ဗီလီဖို့သည် အထုပ်ကိုဖြေ၍ စာများကို မွေနှောက်ရှာဖွေလေရာ “ပဲရစ်မြို့၊ ကော်ဟီရိုလမ်း၊ အိမ်နံပါတ် ၁၃၊ မစ္စတာနော်တီယား” ဟူ၍ လိပ်တပ်ထားသော စာတစ်အိတ်ကို တွေ့ရလေ၏။ နော်တီယားမှာ ဗီလီဖို့ဖခင်၏ အမည်ဖြစ်ကြောင်းကို စာဖတ်သူတို့ မှတ်မိကြပေလိမ့်မည်။ သူပုန်တစ်ယောက်က ဖခင်ထံသို့ လိပ်တပ်ပေးပို့ထားသော စာသည် ဗီလီဖို့အတွက် မည်မျှလောက် အရေးကြီးသည်ကိုလည်း တွေးတောနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

ဗီလီဖို့မှာ ထိုစာအိတ်ကို တွေ့မြင်သောအခါ ကြက်သေသေလျက် ငေးနေမိ၏။

ဖို့။ ။ “နော်တီယားဆိုတဲ့လူကို မောင်မင်းသိသလား”

တီ။ ။ “မသိရပါခင်ဗျာ၊ စာထဲမှာပါတဲ့ အကြောင်းအရာကိုလည်း ကျွန်တော်မသိရပါ”

ဖို့။ ။ (ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အမူအရာနှင့်) “ဒီစာအကြောင်းကို ဒို့ပြင်လူ ဘယ်သူများ သိသလဲ”

တီ။ ။ “ဘယ်သူမှ မသိပါခင်ဗျာ”

ဗီလီဖို့သည် ထိုစာကို ဒုတိယအကြိမ်ထပ်၍ ဖတ်လေ၏။

တီ။ ။ “ဘာဖြစ်သလဲ အရှင်၊ နေမကောင်းလို့ပါလား”

ဖို့။ ။ “မဟုတ်ပါ၊ ကိစ္စမရှိပါ၊ ခေါင်းမူးတတ်လို့ပါ”

ဗီလီဖို့ စဉ်းစားမိသည်ကား... တရားခံဒန်တီသည် စာထဲ၌ပါရှိသော အကြောင်းခြင်းရာများကို ရိပ်မိ၍ နော်တီယားမှာ မိမိ၏ ဖခင်ဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိခဲ့ပါက မိမိအဖို့ အကျိုးနည်းလေပြီတကားဟု စဉ်းစားမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဗီလီဖို့သည် ဘယ်မျှလောက်အထိ ဒန်တီ ရိပ်မိသိရှိမည်ကို အကဲခတ်လျက် ရှိရာ နောက်ဆုံး၌ “ဤသူငယ်ဘာမျှ ရိပ်မိဟန် လက္ခဏာမရှိ” ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်လေ၏။ ၎င်းနောက်

ဖို့။ ။ (ဣန္ဒြေကြီးသော မျက်နှာထားနှင့်) “ဒီအမှုက ကျုပ်ထင် သလောက် မကဘူး အရေးကြီးနေပြီ။ လွယ်လွယ်ကူကူ လွတ်လိုက်မယ်လို့ ကြံစည်မိတာ ခုတော့ဖြင့် ရုတ်တရက် မလွတ်နိုင်သေးအောင် ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်ုပ်အထက်က တရားဝန်ကြီးချုပ်ရဲ့ အမိန့်ကို ခံယူရလိမ့်ဦးမယ်။ ဒီ အတောအတွင်းမှာ မောင်မင်းကို အချုပ်နှင့် ထားရလိမ့်ဦးမယ်။ သို့သော် မောင်မင်းကို ကျွန်ုပ်က ထောက်ထောက်ညာညာ ပြုမူလိုကြောင်း ထင်ရှားစေ ခြင်းငှာ မောင်မင်းကို ဒုက္ခပေးမည့် ဒီစာကြီးကို ကျွန်ုပ်က ဖျောက်ဖျက်ပစ် လိုက်မယ် ကြားလား”

ထို့နောက် ဗီလီဖို့သည်၊ နော်တီယားအမည်နှင့် လိပ်တပ်ပါရှိသော စာအိတ်ကို မီးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်လေ၏။ ဗီလီဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မှာ မိမိ၏ ဖခင်နှင့်တကွ မိမိကိုပါ အမှုပတ်စေမည့် သက်သေခံစာကို ဖျောက်ဖျက်ရန်မျှ ဖြစ်သော်လည်း ဒန်တီအပေါ်၌မူ အသားယူပြောဆို၍ ပြောဆိုသည့်အတိုင်း ယုံကြည်ရှာသော ဒန်တီမှာလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အထပ်ထပ်ပြောဆို ရှာ၏။

ဖို့။ ။ “ကျွန်ုပ်ကို ယုံကြည်ရဲ့မဟုတ်လား”

တီ။ ။ “ယုံကြည်ပါသည်အရှင်၊ ပြောသမျှ စကားကိုလည်း နာယူပါမည် အမိန့်ရှိပါ”

ဖို့။ ။ “ကျွန်ုပ်အကြံတစ်ခုပေးမည်၊ မောင်မင်းကို အချုပ်ထောင်မှာ ထားသည့်အတောအတွင်း၊ ဒီစာအကြောင်းကို ဘယ်သူ့မှ မပြောနှင့်နော်”

တီ။ ။ “စိတ်ချပါ အရှင်”

ဖို့။ ။ “ဒီစာအကြောင်းကို မောင်မင်းနဲ့ ကျွန်ုပ် နှစ်ယောက်တည်း သိတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့က မေးလားမြန်းလားလုပ်ကြလျှင် ဘူးကွယ်လိုက်နော် ကြားလား”

တီ။ ။ “ကောင်းပါပြီအရှင်”

ဖို့။ ။ “ဒီစာအပြင် တခြားစာများ ရှိသေးသလား”

တီ။ ။ “မရှိပါအရှင်”

၎င်းနောက် ဗီလီဖို့သည် ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်၍ ပုလိပ်အရာရှိ တစ်ယောက် ဝင်လာသောအခါ ဒန်တီအား အရာရှိနောက်သို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ ဒန်တီလည်း ကျေးဇူးတင်သော မျက်နှာဖြင့် လှည့်ကြည့်ခဲ့သေးရှာ၏။ ၎င်းတို့ထွက်သွားသည်နောက် ဗီလီဖို့သည် မသာယာသောမျက်နှာဖြင့် အတန်ကြာအောင် စိတ်ကူးနေသေးရာ နောက်ဆုံးတွင်မှ အကြံတစ်ခုရလာ၍၊ “ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ နေရာကျပြီ ကိုယ်ပျက်စီးဖို့ မဖြစ်စေတဲ့အပြင် အကျိုးရှိအောင်ကြံပြီး အသုံးချလိုက်ဦးမှ တော်ပေတော့မကိုး... ဟုတ်လှပြီ ဟုတ်လှပြီ” ဟု ရေရွတ်ကာ ရွှင်ပြုံးသော မျက်နှာထား ဖြစ်ပေါ်လာလျက် ယောက္ခမ နေအိမ်သို့ သွားပြန်လေ၏။

အခန်း - ၈

နိုင်ငံရေးအကျဉ်းထောင်ကြီး

ပုလိပ်အရာရှိသည် ဒန်တီအား အချုပ်ထောင်သို့ ခေါ်သွား၍ အချုပ်ခန်း တစ်ခန်းထဲသို့ သွင်းထားခဲ့လေရာ ဒန်တီမှာ တရားသူကြီး၏ မျှော်လင့်ဖွယ် စကားများအတွက်ကြောင့် မကြာမီအတွင်း လွတ်မြောက်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည် စိတ်ချလျက် ရှိ၏။ အပြင်မှ ခြေသံများကြားရသည့်အခါတိုင်း မိမိအား လွတ်မည့်သူ ရောက်လာချေပြီဟူသော စိတ်ဇောဖြင့် ဝမ်းမြောက်အားတက် မိ၏။ သို့ရာတွင် ကြားရသောခြေသံများ ကွယ်ပျောက်သွားသော်လည်း လွတ်မည့်လူမှုကား မပေါ်လာခဲ့ချေ။

ထိုရာသီမှာ မတ်လရာသီဖြစ်၍ ပူအိုက်သောလ ဖြစ်လေရာ အချုပ်ခန်း သို့ ဒန်တီအား သွင်းထားခဲ့သော အချိန်မှာ ၄-နာရီခွဲခန့်ရှိလေပြီ။ မကြာမီ နေဝင်သွားသဖြင့် အချုပ်ခန်းတွင်း၌ မှောင်စပြုလေရာ ဒန်တီမှာမူ မှောင်မိုက် ခြင်းကို ပဓာနမပြုဘဲ လွတ်မြောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ မာဆဒီနှင့် တွေ့ဖို့ အရေးလောက်ကိုသာ မျှော်တွေးစိတ်ကူးလျက် ရှိလေ၏။

၁၀-နာရီထိုးသဖြင့် ဒန်တီမှာ ထိုနေ့လွတ်မြောက်ရေးအတွက် စိတ်ပျက် အားလျော့စ ပြုနေဆဲတွင် အခန်းပြင်မှ မင်းတုပ်များ ဖွင့်သံကြားရ၍ တံခါး ပွင့်လာပြီးလျှင် ထိန်ထိန်လင်းလင်းသော မီးရှူးတိုင်ကြီးနှစ်ခု ဝင်လာ၍ ဓားသေနတ်

စသော လက်နက်များ ကိုင်စွဲသည့် စစ်သားလေးယောက်တို့သည် အခန်း တွင်းသို့ ရောက်လာကြလေ၏။

တီ ။ ။ “ဒုတိယ တရားဝန်ကြီးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့လား”

စစ်သား။ ။ “မှန်တယ်”။

တီ ။ ။ “လိုက်ပါမယ်ဗျာ”။

ဒန်တီမှာ လွတ်မြောက်ချိန် နီးချေပြီဟု အောက်မေ့လျက် ခြေလှမ်း သွက်သွက်နှင့် လိုက်ပါလာခဲ့ရာ အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ မြင်းရထား တစ်စီး ဆိုက်ရပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဒရိုင်ဘာနှင့်အတူ ပုလိပ် အရာရှိတစ်ယောက်လည်း ထိုင်လျက်ရှိ၏။

စစ်သားများသည် ဒန်တီအား ရထားပေါ်သို့ တက်စေပြီး နောက် စစ်သားနှစ်ယောက်သည် ဒန်တီအား ဝဲယာညှပ်လျက်လည်းကောင်း၊ အခြား နှစ်ယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံပေါ်၌လည်းကောင်း၊ ထိုင်မိကြ သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြင်းရထားလည်း ထွက်လာလေ၏။ ဒန်တီသည် ၎င်း တို့၏ အမူအရာ မျက်နှာထားကို မကြိုက်သည်နှင့် မေးမြန်းမည်ပြုရာ၊ အကြီး အမှူးလုပ်သူက လက်ပြလိုက်သဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရလေ၏။ နောက် ဆုံး၌ မြင်းရထားသည် စစ်တန်းလျားရှေ့၌ ရပ်တန့်လေရာ ၁၂ ယောက်မျှ သော စစ်သားများသည် တန်းလျားမှ လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ထွက်လာကြ၍ ဒန်တီဆင်းရမည့်လမ်း၌ ဝဲယာညှပ်ကာ စီတန်းလျက် ရပ်နေကြလေ၏။ ၎င်းတို့၏ အမူအရာများသည် လွတ်ခါနီး အကျဉ်းသမားတစ်ယောက်နှင့် မဆီဆိုင်လှဟု ဒန်တီအောက်မေ့၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိသေး၏။

၎င်းနောက် ဒန်တီနှင့်စစ်သားများသည် မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းသက် ကြ၍ စစ်သားများသည် ဒန်တီကို ဝိုင်းရံလျက် သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းကြလေ ရာ အဆင်သင့် ဆိုက်ကပ်လျက်ရှိသော လှေငယ်တစ်စင်းပေါ်သို့ တက်ကြ လေ၏။ စစ်သားများသည် ဒန်တီအား လှေငယ်၏ ပဲ့ပိုင်းတွင် ထိုင်စေလျက်

၎င်းအနီးမှ ခြံရံကာ ထိုင်နေကြရာ ပုလိပ်အရာရှိမှာမူ လှေဦးမှထိုင်နေလေ၏။ ၎င်းနောက် ချည်ထားသောကြိုးကို ဖြုတ်၍ လှေပေါ်၌ရှိသော ရေကြောင်းဘက် စစ်သား ၄ ယောက်တို့သည် တက်ကိုယ်စီဖြင့် လှော်ခတ်ကြလေရာ မကြာမီ ဆိပ်ကမ်းအပြင်သို့ ရောက်လာကြလေ၏။ မကြာမီအတွင်း လှေငယ်သည် ရိပ်ဟိုတယ်ကို ကျော်လွန်သွားလေရာ ဒန်တီသည် မာဆဒီနှင့် လက်ထပ်သော အခြင်းအရာကို သဟိရသည်နှင့် သက်ပြင်းချမိသေး၏။

အတန်ကြာ ခရီးသွားမိလတ်သော်

တီ။ ။ “နေပါဦးဗျ၊ ကျုပ်ကို ဘယ်ထိအောင် ခေါ်သွားကြမလို့လဲ”

စစ်သား။ ။ “ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောဖို့ အခွင့်မရဘူး”

ဒန်တီမှာ အနည်းငယ် စစ်မှုထမ်းဖူးရကား။ စစ်သားတစ်ယောက်အား အမိန့်ကိုဖိဆန်ဖို့ သွေးဆောင်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ရိပ်မိသည်နှင့် ဆိတ်ဆိတ်နေတော့၏။ ထိုအချိန်အခါ၌ ဒန်တီမှာ အတော်ပင်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဗီလီဖို့၏ စကားများကြောင့် လုံးလုံးစိတ်အား မလျော့သေးချေ။ မကြာမီ ကက်တလန်ရွာကလေးသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ဒန်တီသည် မာဆဒီ၏ နေအိမ်ကို မှန်းမျှော်ကြည့်ရှုရင်း မိမိအတွက်ကြောင့် ပူပန်စွာ လူးလှိမ့်နေရှာသည့် မာဆဒီကို စိတ်ထဲတွင် မြင်ယောင်မိသေး၏။

လှေငယ်သည် ရွာကလေးကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် ပင်လယ်ဘက်သို့ ဖွင့်ထွက်သွားသည်ကို မြင်ရသောအခါ ဒန်တီမှာ သိလိုလှသော စိတ်ဇောထက်သန်လှသည်နှင့် စစ်သားများကို သနားစဖွယ် တောင်းပန်မေးမြန်းရှာ၏။

တီ။ ။ “မိတ်ဆွေတို့ရယ် ကျွန်တော် ထွက်ပြေးဖို့လည်း စိတ်မကူးပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို သနားသဖြင့် ဘယ်အရပ်ဘယ်ဌာနကို ခေါ်ဆောင်သွားကြမယ်ဆိုတာ တဆိတ်လောက် သိပါရစေဗျာ”

အနီးဆုံး စစ်သားသည် ကရုဏာဖြစ်ဟန်နှင့် ဦးခေါင်းကို ကုတ်လေ၏။ သား။ ။ “တယ်ခက်တယ်ဗျာ၊ မပြောရဘူးလို့ အမိန့်ပေးထားတယ်”

ဗျ”

တီ။ ။ “ခင်ဗျားတို့ မပြောပေမဲ့ တော်တော်ကြာတော့ ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် သိတော့မှာပါပဲဗျာ၊ ဒီအတူတူ တစ်ခဏကလေး စိတ်အေးရအောင် ဟာ ကျွန်တော့်ကို သနားသဖြင့် ပြောကြပါဗျာ၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့။”

သား။ ။ “လှည့်ကြည့်လိုက်စမ်း၊ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ”

ဒန်တီသည် လှေဦးလှည့်ရာအရပ်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ မင်း အစဉ်အဆက်မှစ၍ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသမားများ သိုလှောင်ထားသဖြင့် ပြင်သစ် လူမျိုးတိုင်း အထူးသဖြင့် ကြောက်လန့်သည့် “ရှက်တိုးဒီအစ်” ခေါ် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းထောင်ကြီးကို မှောင်နှင့်မည်းမည်း တွေ့မြင်ရလေ၏။ ဒန်တီသည် ရာဇဝတ်ကောင်များ သတ်ဖြတ်သော ကြိုးစင်ကို မြင်ရလျှင်လည်း ယခုထက် ပို၍ ထိတ်လန့်နိုင်ဖွယ် မရှိတော့ချေ။

တီ။ ။ “အလိုလေးဗျာတို့၊ ဒီဟာ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းထောင်ပါကလား ဗျာ၊ ကျုပ်ကို ဒီပို့ကြမလို့လား။”

စစ်သားလည်း ဆိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

တီ။ ။ “ကျုပ်ကို စစ်ဆေးဖို့တောင် မလိုတော့ဘူးလားဗျ”

သား။ ။ “အားလုံး စီစဉ်ပြီးကုန်ပြီ”

တီ။ ။ “ဒါဖြင့် ဗီလီဖို့ဆိုတဲ့ တရားသူကြီး ပြောတာတွေ...”

သား။ ။ “ဗီလီဖို့တွေ ဘာတွေ ကျုပ်တို့ နားမလည်ဘူး၊ ခေါ်သွားဆို ခေါ်သွားဖို့အလုပ်ပဲ ကျုပ်တို့ နားလည်တယ်။ အလို-ဟော့လူ ဘာလုပ်တာ လဲ၊ ဟော့-လုပ်ကြပါဦးဟော့- လုပ်ကြပါဦး”။

ဒန်တီသည် လှေပဲ့ပေါ်မှ ရေထဲသို့ ထိုးဆင်းလိုက်ရာ စစ်သားမှာ ထိုသို့သော အပြုအမူမျိုးအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်သည့်အလျောက် ခြေနှစ်ချောင်းကို ဆွဲထားလိုက်မိလေ၏။ ထိုနောက် အခြားစစ်သားများ၏ အကူအညီဖြင့် ဒန်တီကို လှေပေါ်သို့ ဆွဲတင်ကြလေရာ နောက်ဆုံး၌ စစ်သား

များသည် ဒန်တီကို လှေဝမ်းထဲတွင် ပက်လက်လှန်ကာ ချထားလိုက်ကြလေ၏။

စကားပြောမိသော စစ်သားက “ထွက်ပြေးဖို့ မကြံစည်ဖူးဆိုလို့ သနားလို့ ပြောမိတယ်။ သူက ငါတို့ကို ဒုက္ခရောက်ကုန်အောင် လုပ်သေးတယ်။ ဟေ့... ကိုင်း၊ ဒီတစ်ခါလုပ်စမ်း၊ ဦးနှောက်ထဲ ခဲသွင်းလိုက်မယ် ကြားလား” စသည်ဖြင့် ကြုံးဝါးနေလေ၏။ ဒန်တီမှာ ထောင်ကျခံရခြင်းထက် ချက်ချင်း လက်ငင်းသေရခြင်းက သက်သာလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့သည်နှင့် သေနတ်ပစ်ခံရအောင် တမင် ခုန်ဆင်းဦးမည်ဟူ၍ပင် ကြံစည်မိသေး၏။ သို့ရာတွင် ဗီလီဖို့၏ စကားကို ရုတ်တရက် သတိရပြန်သည်နှင့် မကြာမီ လွတ်မြောက်ဖို့ မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် ငြိမ်ဝပ်စွာ နေလိုက်လေ၏။ နောက်ခဏ၌ လှေငယ်သည် ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်လေ၏။

ပုလိပ်အရာရှိနှင့် စစ်သားများသည် ကုန်းပေါ်သို့တက်ကြ၍ ဒန်တီကို မိမိတို့အလယ်၌ထားကာ လှေကားထစ်များကို တက်ကြလေရာ ဒန်တီမှာ လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း အချည်းနှီးရှိတော့မည့်အရေးကို မြင်သည်နှင့် ခပ်အေးအေးပင် လိုက်ပါသွားလေ၏။ အနည်းငယ်သွားမိကြသော အခါ ဝင်းတံခါးကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်ကြ၍ တံခါးမှူးသည် တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်တွင် ဒန်တီတို့လူစုလည်း ဝင်းထဲသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။ ကျယ်ပြန့်သော ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်ကြလေသောအခါ စစ်သားများသည် အတန်ငယ် ရပ်တန့်နေကြသည်နှင့် ဒန်တီသည် ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်ကို စောင်းမြောင်းကြည့်ရှုလိုက်ရာ အလွန်မြင့်မားသော တံတိုင်းကြီးခြံရံလျက် ရှိသည့် ကွက်လပ်ကြီးတွင် စန်ဒလီများသည် သေနတ်ကိုထမ်းကာ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် လမ်းလျှောက်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

အသံတစ်သံ။ ။ “အကျဉ်းသမား ဘယ်မှာလဲ”

စစ်သား ။ ။ “ဒီမှာပါ”

အသံ။ ။ “ကိုင်း... ကျွန်ုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါစေ”

ဒန်တီသည် ထိုလူ၏နောက်သို့ လိုက်သွားလေရာ နောက်ဆုံး၌ မြေတိုက်တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။ မြေတိုက်၏ နံရံတို့မှာ ရေပေါက်များဖြင့် စိုစွတ်ထိုင်းမှိုင်းစွာရှိနေရာ ဆီဖြင့်ထွန်းညှိသော မီးခွက်တစ်ခွက်သည် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နှင့် မှေးမှိန်စွာ တောက်လောင်လျက်ရှိ၏။ ဒန်တီသည် မိမိအား လိုက်ပို့သောထောင်မှူးကိုကြည့်လိုက်ရာ တော်စွာလျော်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အောက်တန်းစားလူမျိုး၊ အရုပ်ဆိုးဆိုးရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ အားတက်ဖွယ် မဟုတ်လှချေ။

မှူး။ ။ “ထောင်ပိုင်ကြီးအိပ်ပြီ၊ ဒီကနေ့ည ဒီအခန်းမှာပဲအိပ်တော့၊ နက်ဖြန်တော့ အခန်းပြောင်းဖို့ အမိန့်ပေးရင်လည်း ပြောင်းရတာပေါ့၊ ဟော ဒီမှာ ပေါင်မုန့်၊ ဟောဒါက ရေချိုင့်၊ ဟောဒါက အိပ်ဖို့ကောက်ရိုး၊ တော်အောင်ကြည့်ပြီး နေရစ်ပေတော့၊ ကိုင်း... ကျုပ်သွားဦးမယ်”

ဒန်တီက မည်သို့မျှ ပြန်မပြောရသေးမီ ထောင်မှူးသည် မီးခွက်ကို ကောက်ယူ၍ တံခါးကို သေ့ခတ်ကာ ထွက်သွားလေရာ ဒန်တီမှာ မှောင်မိုက်ကြီးထဲတွင် ကျန်ရစ်လေ၏။ နံနက်လင်းသဖြင့် မြေတိုက်တွင်းသို့ အလင်းရောင် အနည်းငယ် ထွင်းဖောက်ဝင်လာသောအခါ ယမန်ညဉ့်က ထောင်မှူးသည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာ၍ ထောင်ပိုင်ကြီးက ဤအခန်း၌ပင် ဆက်လက်နေထိုင်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်ကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။ ဒန်တီမှာမူ ယမန်နေ့ညဉ့်က ထားခဲ့သောနေရာ၌ပင် ၎င်းတုတ်ထိုင်လျက်ရှိရာ ထိုညဉ့်ပတ်လုံး ကြိုးတို့ဖြင့် တုပ်နှောင်ထားဘိသကဲ့သို့ အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ၊ နေရာပြင်ခြင်းမျှလည်း မရှိ၊ အိပ်ပျော်ခြင်းလည်းမရှိ၊ ကြောင်တောင်ငေးလျက်သာ ထိုင်နေရှာလေတော့၏။ ၎င်း၏ မျက်လုံးများမှာ ငိုရဖန်များလာသဖြင့် နီရဲဖောင်းမို့လျက်ရှိလေ၏။

မှူး။ ။ “ကိုယ့်လူတစ်ညဉ့်လုံး မအိပ်ဘူးလား”

တီ။ ။ “မသိပါ”

မှူး။ ။ “ဆာရော မဆာဘူးလား”

တီ။ ။ “မသိပါ”

မှူး။ ။ “ဘာများအလိုရှိသလဲ”

တီ။ ။ “ထောင်ပိုင်အရာရှိကို တွေ့လိုပါတယ်”

ထောင်မှူးသည် “မတတ်နိုင်ဘူး” ဆိုလိုသော အမူအရာမျိုးဖြင့် ပခုံးတွန့်ကာ အခန်းပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဒန်တီသည် စိတ်အပျက်ကြီးပျက်ရှာလှသည်နှင့် ကြမ်းပေါ်သို့ပစ်လှဲကာ ရေရွတ်မြည်တမ်းရှာလေ၏။ “ဤမျှလောက်သော အပြစ်ဒဏ်ခံလိုက်ရအောင်၊ ငါသည် ဘယ်သို့သောပြစ်မှုမျိုးကို ကျူးလွန်ခဲ့မိလေသနည်း” ဟူသော မေးခွန်းကို အထပ်ထပ် မေးမြန်းရှာ၏။

ထိုကဲ့သို့ ရေရွတ်မြည်တမ်းလျက်ပင် ၎င်းနေ့ကုန်လွန်ခဲ့ရာ ဒန်တီသည် ထိုအတောအတွင်း၌ ရေနင့်ပေါင်မုန့် အနည်းငယ်ကိုသာ စားသောက်မိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကြမ်းပေါ်တွင် စင်းလျက်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ အခန်းပတ်ပတ်လည်လှည့်လျက်လည်းကောင်း အချိန်ကုန်လွန်စေခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ထောင်မှူးလည်း ထုံးစံအတိုင်း ရောက်လာပြန်လေ၏။

မှူး။ ။ “ဘယ်နှယ်လဲကိုယ့်လူ တော်တော်နေသာ ထိုင်သာရှိသွားပြီလား ပြောပါလေ။ ကျုပ် တတ်နိုင်တာထဲကဆိုရင် လုပ်ပေးပါ့မယ်”

တီ။ ။ “ထောင်ပိုင်အရာရှိနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

မှူး။ ။ “ဒါတော့မလုပ်နဲ့လေ ထုံးစံမရှိဘူးဗျ၊ ကျုပ်မတတ်နိုင်ဘူး”

တီ။ ။ “ခင်ဗျားဘာတတ်နိုင်သလဲ”

မှူး။ ။ “ပိုက်ဆံပေးလျှင် စားစရာရအောင် တတ်နိုင်တယ်။ လမ်း

လျှောက်ခွင့်ရနိုင်တယ်။ စာအုပ်ရနိုင်တယ်”

တီ။ ။ ကျုပ်အဖို့တော့ စာအုပ်လည်း မဖတ်ချင်ဘူး။ လမ်းလည်း မလျှောက်ချင်ဘူး။ အစာလည်း မလိုချင်ဘူး။ ထောင်ပိုင်ကိုပဲ တွေ့ချင်တယ်”

မှူး။ ။ “ကျုပ် မတတ်နိုင်တာကို ထပ်တလဲလဲ တောင်းနေရင် စားစရာလာမပို့ဘဲ နေလိမ့်မယ်”

တီ။ ။ “လာမပို့လို့ အစာငတ်ပြီးသေရင်လည်း အေးတာပဲ”

အကျဉ်းသမားတစ်ယောက်အတွက် တစ်နေ့လျှင် ၁၀-ပဲခန့်ရရှိသော ထောင်မှူးမှာ ဒန်တီသေမည့် အခြင်းအရာကို အလိုမရှိချေ။

မှူး။ ။ “ဒီလိုဗျ၊ ထောင်ပိုင်က အကျဉ်းသားကို လာကြည့်တဲ့ထုံးစံ မရှိဘူးဗျ။ သို့သော် ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းနေလို့ လမ်းလျှောက်ခွင့်ရလျှင် ထောင်ပိုင်နဲ့ မတော်တဆ တွေ့ချင်တွေ့လိမ့်မယ်။ ဒီအခါမှာ ခင်ဗျားပြောစရာ ရှိတာကို ပြောနိုင်လိမ့်မယ်...”

တီ။ ။ “ဒီလိုအခွင့်မျိုး ကြုံကြိုက်အောင်ဟာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်ရမလဲ”

မှူး။ ။ “တစ်လ၊ နှစ်လ၊ လေးငါးဧြောက်လ၊ မသကာတစ်နှစ်ပေါ့ဗျာ”

တီ။ ။ “ကျုပ် ဒီလောက်မစောင့်နိုင်ဘူး၊ ချက်ချင်းတွေ့ချင်တယ်”

မှူး။ ။ “ဒီလို မဖြစ်နိုင်တာချည်း တောင်းနေရင် တော်တော်ကြာ ရူးသွားလိမ့်မယ်။ ဒီအခန်းမှာနေတဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဟာ ဒီလိုပဲ ထောင်ပိုင်ကို တစ်သန်းပေးမယ်လို့ ခဏခဏပြောနေပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ ရူးသွားလို့ ဒီထက်နက်တဲ့ မြေတိုက်ခန်းထဲ ပြောင်းထားလိုက်ရပြီဧရာ၊ ခင်ဗျားလည်း ဒီလိုဖြစ်လိမ့်ဦးမယ် သတိထား”

တီ။ ။ “ကျုပ်တစ်ခုပြောမယ်၊ ငွေတစ်သန်းတော့ ကျုပ် မပေးနိုင်ဘူး၊ သို့သော် ကက်တလန်ရွာက မာဆဒီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးလက်ကို စာကလေး”

တစ်စောင်ပို့ပေးရင် ငွေ ၁၀၀ ကျပ်ပေးမယ်...”

မှူး။ ။ “မလုပ်နဲ့ ဆရာ ငွေ ၁၀၀ အတွက်နဲ့ တစ်နှစ်တစ်ထောင်ရနေ တဲ့အလုပ်ကို အပြုတ်မခံနိုင်ဘူး၊ တော်ပါတော့”

တီ။ ။ “ကျုပ်ခိုင်းတာ ခင်ဗျား မလုပ်ဘူးလား၊ ဒါကလေး လုပ်မပေး ရင် တစ်နေ့နေ့မှာ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ချောင်းနေပြီး ခင်ဗျားခေါင်းကို ဟောဒီ ထိုင်ခုံနဲ့ ရိုက်ခွဲမယ် ယုံရဲ့လား”

မှူး။ ။ “အလို... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်သလား၊ ဒီလို ဆိုလျှင် တစ်နေ့နေ့မှာ ခင်ဗျားရူးပြီး သံကြိုးနဲ့ ချည်ထားရလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ ဒန်တီသည် ထိုင်ခုံကို ကောက်ယူ၍ မြှောက်ယမ်းလေရာ၊ ထောင်မှူးလည်း ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ ထောင်မှူးသည် စန်ဒလီလေးယောက်နှင့် အတူ ဒန်တီ၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် ထောင်ပိုင်ကြီး အမိန့်အရ ဆို၍ ဒန်တီကို ခေါ်ထုတ်သွား၍ လူရူးများထားသော မြေတိုက်နက် အခန်း ထဲသို့ သွတ်သွင်းထားခဲ့လေတော့သတည်း။

အနန်း - ၉

လက်ထပ်သော ညနေ

လက်ထောက်တရားဝန်ကြီး ဗိလိဖို့သည် ဒန်တီနှင့် ခွဲခွာပြီးနောက် ယောက္ခမလောင်း၏ နေအိမ်သို့သွား၍ ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဧည့်ပရိသတ်တို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုကြလေ၏။ ပရိသတ်တို့သည် မည်သည့်ကိစ္စနှင့် ထွက်သွားကြောင်း သိလိုကြသည်နှင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဆူညံစွာ မေးမြန်းကြလေရာ ဗိလိဖို့ကမူ ဣန္ဒြေကြီးရင့်သော မျက်နှာထားနှင့် ယောက္ခမ (ယောက်ျားသူ) ကို တိုင်ပင်ရန်ရှိကြောင်း ပြောဆို၍ အခန်းတစ်ခန်းသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။ ယောက္ခမ၏ ဘွဲ့အမည်မှာ မာကွစ်စိန်မီရန် ဖြစ်လေ၏။

ယောက်။ ။ “ဘာကိစ္စ အရေးကြီးပြန်လို့လဲမောင်”

ဖို့။ ။ “အစိုးရကိစ္စနဲ့ ပဲရစ်မြို့တော်ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း သွားရ ပါလိမ့်မယ်။ ဒါထက် အစိုးရရှယ်ယာများ လက်ဝယ်မှာ ရှိပါသေးသလား”

ယောက်။ ။ “လေးငါးခြောက်ထောင်ဖိုးလောက် ရှိတယ်မှတ်တယ်”

ဖို့။ ။ “ဒါဖြင့် ချက်ချင်း ရောင်းပစ်ပေတော့၊ ခင်ဗျားပွဲစားဆီကို စာရေးပေးလိုက်၊ ကျွန်တော်ရောင်းခဲ့မယ်။ မရောင်းရင် အားလုံးဆုံးကုန်လိမ့် မယ်”

ယောက်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့လား... ဒါဖြင့် ရောင်းခဲ့ပါမောင်ရယ်။ ကျုပ်
စာရေးပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ယောက္ခမကြီးလည်း ပဲရစ်မြို့က ပွဲစားထံ စာတစ်စောင် ရေးလိုက်
လေ၏။

၎င်းနောက် ဗီလီဖို့သည် လူဝီဘုရင်ထံ စာတစ်စောင်ရေးပေးဖို့
တောင်းခံလေရာ ယောက္ခမကြီးမှာ အထက်တန်းစား အရာရှိတစ်ယောက်
ဖြစ်သည့်အတိုင်း လူဝီဘုရင်ထံသို့ အနှောင့်အယှက် အဆီးအတားမရှိပဲ
တိုက်ရိုက်ဝင်ရောက် တွေ့ဆုံနိုင်ခွင့်ရှိသော စာတစ်စောင်ကို ရေးပေးလိုက်
လေ၏။ ဗီလီဖို့ကိစ္စမှာ အလွန်တရာ အရေးကြီးလေရကား ဘုရင်ထံသို့
ဝင်လိုသူများ တွေ့ကြုံရတတ်သည့် စစ်ကြောမေးမြန်းခြင်းတို့မှ လွတ်ကင်း၍
ချက်ချင်းတွေ့ဆုံခွင့်ရစေရန်အတွက် ထိုစာကို အလိုရှိခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ၎င်း
နောက် ဗီလီဖို့သည် သတို့သမီးရိနီနှင့် ယောက္ခမ (မိန်းမသူ)တို့ကို နှုတ်ဆက်
၍ ပဲရစ်မြို့တော်သို့ ခရီးထွက်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်ရန် နေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့
လေ၏။

အိမ်တံခါးသို့ ဝင်ခါနီးတွင် ဗီလီဖို့သည် စိတ်ရှည်စွာ စောင့်မျှော်လျက်
ရှိသော မာဆဒီနှင့် တွေ့၍၊ မာဆဒီက ဒန်တီအကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။
ဗီလီဖို့သည် ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်နှင့်ပြည့်စုံ၍ စိုးရိမ်သောက ရောက်နေရှာသော
မာဆဒီကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်၊ ဒန်တီအပေါ်၌ မိမိမတရားပြုကျင့်ခဲ့မိ
သော အဖြစ်ကို သတိရကာ တုန်လှုပ်မိ၏။ သို့ရာတွင် တရားသူကြီးပီပီ၊
ဣန္ဒြေဆည်တတ်သော အလေ့အကျင့်အတိုင်း၊ မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းနှင့်
ဒန်တီ၌အပြစ်ရှိကြောင်း၊ အပြစ်ရှိသော လူတစ်ယောက်အတွက် မိမိဘာမျှ
မတတ်နိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မာဆဒီသည် ရှိုက်ကြီးတင်
ငိုကြွေးလျက် အပြစ်ရှိ၊ မရှိ အပထား၍ အဘယ်အရပ်၌ရှိသည်ကို ပြောဖို့
တောင်းပန်လေရာ ဗီလီဖို့က မိမိလက်ဝယ်မှ လွတ်သွားသောလူတစ်ယောက်

အကြောင်းကို မိမိဘာမျှ မပြောနိုင်ကြောင်း ဒန်တီမှာ ယခုအခါ၌ အခြား အရာရှိများ၏ လက်ဝယ်သို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြော၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ဗီလီဖို့သည် အိမ်တွင်းသို့ ရောက်သောအခါ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ ကျူးလွန်မိခြင်း မရှိဘဲလျက် မိမိကြီးပွားလိုမှုအတွက်ကြောင့် စပ်ကြားမှ အပြစ်ဒဏ်ခံနေရရှာသော ဒန်တီ၏ ပွင့်လင်းသော မျက်နှာကလေးကိုလည်း ကောင်း၊ ရည်းစားသည် မာဆဒီ၏ မျက်ရည်စိုရွဲ ငိုပွဲဆင်ရှာသော မျက်နှာကို လည်းကောင်း စိတ်ထဲတွင် တွေးထင်လာသည့်အတွက်ကြောင့် ကုလားထိုင် ပေါ်သို့ ပစ်လွဲကာ မချမ်းမသာဖြစ်နေသေး၏။ သို့ရာတွင် လောက၌ ကြီးပွား လိုသောလူတို့မည်သည် ဤကဲ့သို့ သေးနပ်သိမ်ဖျင်းသော စိတ်သဘောမျိုး မရှိသင့်ဟူ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်တင်းလျက် ထိုင်ရာမှ ထလာလေ၏။ ၎င်းနောက် အဝတ်အစားအနည်းငယ်ကို သားရေအိတ်တွင်ထည့်၍ အိတ်ကို ကိုင်လျက် မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် ရီနီတို့နေအိမ်သို့ မောင်းနှင်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

မာဆဒီမှာမူ ဗီလီဖို့၏ နေအိမ်မှ ပြန်လာ၍ မိမိနေအိမ်သို့ ရောက် သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ရာပေါ်သို့ပစ်လွဲကာ ဖြေဆည်၍ မရနိုင်အောင် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလျက်ရှိရာ ဖာနင်ဒိုလည်း အနီးတွင်ထိုင်လျက် လက် ကလေးကို ကိုင်ကာ အားပေးစကား ပြောကြားလေ၏။ မာဆဒီမှာမူ အားပေး သောစကားကိုလည်း မကြား၊ မိမိ၏လက်ကို ကိုင်ခြင်းကိုလည်းမသိ၊ ခွဲခွာ သွားသူ ဒန်တီ၏ မျက်နှာကိုသာလျှင် တရေးရေး တွေးမိထင်မိလေတော့၏။

သင်္ဘောပိုင်ရှင် မော်ရဲမှာမူ ဒန်တီအတွက် များစွာ ကြိုးပမ်းရှာသေး၏။ ၎င်းနှင့်သိကျွမ်းသမျှသော ဩဇာရှိလူကြီးများထံသို့ တိုးလျှိုးခယလျက် ဒန်တီလွတ်မြောက်ရေးအတွက် နားပူနားဆာ တောင်းပန်သေး၏။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်၌ကား၊ ဒန်တီသည် နပိုလီယန်ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ဟူ၍ နာမည်

ထွက်နေသည့်ပြင် နပိုလီယန်မှာလည်း ထိုအခါတွင် ခေတ်ကုန်ပြီးသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အမှတ်ထားနေကြရကား လူကြီးများသည် မော်ရဲကို ခပ်ရှောင်ရှောင် ပြုလုပ်နေကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ မော်ရဲမှာ နောက်ဆုံးတစ်နေ့၌ ဒန်တီအတွက် စိတ်အားလျှော့လိုက်ရလေတော့၏။

အပ်ချုပ်သည် ကေဒရောက်မှာမူ ဒန်တီ ဒုက္ခရောက်ရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိကိုယ်ကို အပြစ်ကင်းသကဲ့သို့ မှတ်ထင်နေသည့်ပြင် ကူညီရန်လည်း နည်းလမ်းမမြင်ရလေရကား၊ အရက်များကို ဗိုက်ကားအောင် သောက်၍ အိမ်ထဲ၌သာ ကုပ်လျက်နေလေတော့၏။

ဒန်ဂလားမူကား မိမိ၏ ရန်သူအပေါ်၌ လက်စားချေလိုက်ရပြီဟု ယူဆသည့်ပြင် ကပ္ပတိန်ရာထူးကိုလည်း လက်ခံရရှိနေရကား၊ အိပ်ကောင်း၊ စားကောင်းဖြစ်၍ နေလေ၏။

ဗီလီဖို့သည် ယောက္ခမနေအိမ်သို့ ရောက်၍ ရီနီနှင့်တကွ မိတ်ဆွေများ၊ ယောက္ခမကြီးများကို နှုတ်ခွန်းဆက်သပြီးနောက် ပဲရစ်မြို့တော်သို့ မြင်းရထားနှင့် ဆက်လက်သွားရောက်လေတော့သတည်း။

အခန်း - ၁၀

လူဝီဘုရင်နှင့် တွေ့ဆုံခန်း

ပဲရစ်မြို့နန်းတော်ကြီးအတွင်း ပြင်သစ်ဘုရင် အဆက်ဆက်တို့ ပျော်
 မွေ့ခဲ့ကြသည့် အခန်းတစ်ခန်းတွင် ၁၈ ကြိမ်မြောက် လူဝီဘုရင်သည် အပါး
 တော်မြဲ အရာရှိတစ်ယောက်နှင့် တိုင်းရေးပြည်ရေးကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လျက်
 ရှိကြ၏။ လူဝီဘုရင်မှာ နပိုလီယန် တန်ခိုးမှိန်သည့်အခါတွင်မှ ထီးနန်းစည်း
 စိမ်ကို စံစားရသူဖြစ်လေရာ ထိုအချိန်ကာလ၌ နပိုလီယန်ပြန်လာမည့် အရေး
 ကိုလည်း တနွေးနွေး ပူပန်စိုးရိမ်လျက်ရှိရ၏။ အပါးတော်မြဲအရာရှိသည်
 မိမိ၏ တပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် မာဆေးမြို့မှ အရာရှိတစ်ယောက် အရေး
 ကြီးသောကိစ္စနှင့် ဆိုက်ရောက်လာကြောင်းကို လူဝီဘုရင်အား လျှောက်ထား
 လေရာ လူဝီဘုရင်လည်း ရှေ့တော်သို့ ချက်ချင်းသွားခဲ့ရန် အမိန့်ပေးသည်နှင့်
 အမိန့်အတိုင်း နာခံရလေ၏။ ရှေ့တော်သို့ သွင်းခဲ့သောလူမှာ ဗီလီဖို့ပင်
 ဖြစ်ကြောင်းကို စာဖတ်သူတို့ ရိပ်မိကြပေလိမ့်မည်။ ရှေ့တော်သို့ ရောက်
 သောအခါ...

ဘုရင်။ ။ “အဖြစ်အပျက်ကို အစဉ်လိုက်တင်လျှောက်စမ်း”

ဖို့။ ။ “မာဆေးမြို့သား သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်မျိုး
 မသင်္ဘောသည်နှင့် စောင့်ကြည့်လာခဲ့ရာ ၎င်းသင်္ဘောသားမှာ အဲလဘားကျွန်း
 သို့ ကိုယ်တိုင်ရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့ကြောင်း၊ စစ်ဗိုလ်
 ချုပ်ကြီးက နပိုလီယန်ဂိုဏ်းသားများအား အသင့်ပြင်ဆင်ထားကြဖို့ မှာထား
 လိုက်ကြောင်း၊ မကြာမီအတောအတွင်း နပိုလီယန်ကိုယ်တိုင် ချီတက်လာမည်

အကြောင်းများ သိရှိကြောင်းပါ”

ဘုရင်။ ။ “ဒီလူ ဘယ်မှာလဲ”

ဖို့။ ။ “အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ချထားခဲ့ကြောင်းပါ”

ဘုရင်။ ။ “ဒီလောက်ပဲ အရေးကြီးမယ် ထင်သလား”

ဖို့။ ။ “မှန်လှပါ။ အရေးကြီးမည် ထင်သည့်အလျောက် လက်ထပ်ပွဲ တန်းလန်းပစ်ထားခဲ့ပြီး ခြေတော်ဦးခိုက်လာရောက် လျှောက်ထားရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းပါ”

ထိုခဏ၌ ပုလိပ်မင်းကြီးသည် ရှေ့တော်သို့ ဝင်လာရာ ၎င်း၏ မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်သကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ရှိနေရကား မည်မျှလောက်အရေးကြီးကြောင်း သိသာနိုင်ပေ၏။ ဗီလီဖို့သည် ရှေ့တော်မှ ဆုတ်ခွာမည်ပြုရာ လူဝီဘုရင်က တားဆီးထားသောကြောင့် တန့်ရပ်နေရလေ၏။

ဘုရင်။ ။ “ဘာများလဲ မောင်မင်း အရေးကြီးပုံရလှချေကလား”

လိပ်။ ။ “မှန်လှပါ။ နပိုလီယန်ဟာ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၈ ရက်နေ့မှာ အဲလဘားကျွန်းမှ ထွက်ခွာ၍ မတ်လ ၁ ရက်နေ့က ပြင်သစ်ပြည်ထဲ ဝင်မိကြောင်းပါ”

ဘုရင်။ ။ “ဘယ်နှယ်လဲ မောင်မင်း... ၁ ရက်နေ့က နပိုလီယန် ရောက်တာကို ယနေ့ ၃ ရက်နေ့မှ သိကြသလား”

ထိုအခါ လူဝီဘုရင်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း၊ အမျက်ထွက်ခြင်း စသော အခြင်းအရာတို့ ရောပြွမ်းသော မျက်နှာထားဖြင့် ပုလိပ်မင်းကြီးအား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပုလိပ်မင်းကြီးမှာ ထိုခဏ၌ မြေမျိုသွားခဲ့သော် ဝမ်းမနည်းသည့်ပြင် တော်လေစွဟု အောက်မေ့ဦးမည် ဖြစ်၏။

လူဝီဘုရင်သည် ပုလိပ်မင်းကြီးကို ရှုတ်ချသလောက် ဗီလီဖို့ကို ချီးမွမ်းစကား ပြောကြားလေရာ မိမိအတွက် မိုင်ပေါင်း ၆၀၀ ကျော် ကွာလှမ်းသော ခရီးကို ၃-ရက်နှင့် ပေါက်ရောက်အောင် အပင်ပန်းခံ၍ လာရခြင်းကို လည်း အထူးချီးကျူးပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မျက်နှာကောင်းမရသော ပုလိပ်

မင်းကြီးသည် ဗီလီဖိုအား မနာလိုသော မျက်နှာထားနှင့် စောင်းမြောင်းငြူစုကာ လှမ်းကြည့်နေသေး၏။ တစ်ဖက်၌ အချိုးမွမ်းခံရတိုင်း၊ တစ်ဖက်၌ မနာလိုခြင်း၊ ငြူစုခြင်းခံရခြင်းမှာ မင်းမှုထမ်းယောက်ျားတို့ တွေ့ကြုံတတ်သော ဓမ္မတာ သဘောပေတည်း။

ထို့နောက် ဘုရင်သည် ဗီလီဖို၏ ကြိုးပမ်းခြင်းအတွက် ရွှေတံဆိပ်တစ်ခု ချီးမြှင့်လိုက်ရာ လူဝီဘုရင် အသက်ရှင်၍ ထီးနန်းစည်းစိမ်၌ မြဲနေသမျှ ကာလပတ်လုံး မိမိကြီးပွားဖို့မှာ သေချာနေပြီဟု ဗီလီဖိုမှတ်ယူသည့်အလျောက် ဒန်တီအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိလှော်ခတ်ရသမျှမှာ လျင်မြန်စွာ ကျေးဇူးခံစားရပေပြီဟူ၍လည်း ကျေနပ်ခြင်းဖြစ်မိ၏။ ၎င်းနောက် လူဝီဘုရင်က ဗီလီဖိုမှာ ပဲရစ်မြို့တွင် ရှိနေခြင်းထက် မာဆေးမြို့၌ ရှိနေပါက သာ၍ အရာရောက်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုပြီးလျှင် အမောအပန်း ဖြေပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မာဆေးမြို့သို့ ပြန်သွားရန် မှာထားလိုက်လေ၏။ ဗီလီဖို ထွက်သွားသည်နောက် လူဝီဘုရင်သည် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အတွင်းဝန်ကို ခေါ်ယူ၍ နပိုလီယန်ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရေးအတွက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြလေ၏။

ဗီလီဖိုသည် မိမိတည်းခိုသော ဟိုတယ်သို့ပြန်၍ ၂ နာရီထိုးလျှင် ထိုးချင်း မြင်းရထားတစ်စီး ပြင်ဆင်ထားဖို့ အမိန့်ပေးပြီးနောက် နံနက်စာစားမည်ဟု စားပွဲတွင် ထိုင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အသက် ၅၀ အရွယ်ခန့်ရှိ၍ မျက်ခုံးကုပ်ကုပ်၊ မျက်လုံးနက်နက်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးထူသော လူတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

ဖို့။ ။ (ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထလျက်) “အဖေ၊ ကျွန်တော်ရောက်ကြောင်း ဘယ်နှယ်သိသလဲ” ဟု မေး၍ အစေခံကို အပြင်သို့ထွက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

အခန်း - ၁၁
သားနှင့်အဖ

ဖေ။ ။ “ငါ့ကိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာရဲ့လားဟေ့ ငါ့သား”

သား။ ။ “ဝမ်းသာပြီလား အဖေ”

ဖေ။ ။ (ပြုံးရယ်လျက်) “ဟုတ်မှ လုပ်ပါကွယ်၊ ဒါထက် ၂၈-ရက်နေ့ လက်ထပ်ပြီး လဆန်း ၃-ရက်နေ့မှာ ဒီရောက်နေတာဟာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိတယ် မှတ်တယ်”

သား။ ။ “အဖေ့ကို ကယ်ဆယ်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်လာခဲ့ရတာပေါ့”

ဖေ။ ။ “တယ်ဆိုပါကလားဟေ့”

သား။ ။ “နပိုလီယန် ချီတက်လာမည့်အကြောင်းကို အဖေ့နာမည်နဲ့ သတင်းပို့လိုက်တဲ့စာကို ကျွန်တော်တွေ့ပေလို့ပေါ့။ နို့မို့ဖြင့် ခုလောက်ရှိ အဖေသေနတ်ပစ်ခံရပြီ”

ဖေ။ ။ “အလဲ့-နပိုလီယန် ချီတက်လာမည့်အကြောင်းကို မင်းသိပြီး ပြီကိုး”

သား။ ။ “သိပြီးလို့ ဘုရင်ထံလျှောက်ထားဖို့ ကျွန်တော်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်”

ဖေ။ ။ “သတင်းပို့လိုက်တဲ့စာရော”

သား။ ။ “မီးရှို့ပစ်လိုက်ပါပြီ အဖေ”

ဖေ။ ။ “တော်ပါသေးရဲ့ကွယ်”

သား။ ။ “သို့သော် အဖေ့ကို မသင်္ကာမှုရှိလို့ ပုလိပ်က စုံစမ်းနေကြောင်း ကျွန်တော်ကြားခဲ့တယ်”

ဖေ။ ။ “ငါလည်းရိပ်မိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သတိနဲ့ ငါလာခဲ့တာပေါ့”

သား။ ။ “အဖေ သတိထားနော်၊ အဖေ့လူ နပိုလီယန် ချီတက်လာပေမဲ့ တိုင်းပြည်က လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ တော်တော်ကြာတော့ အဖေ ဒုက္ခရောက်နေလိမ့်မယ်”

ဖေ။ ။ “ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွယ်။ မင်းက ငါ့ကို ယခု ကယ်လိုက်တဲ့အတွက် တော်တော်ကြာတော့ ငါက တစ်လှည့် ကယ်ဆယ်ရဦးမှာပေါ့၊ နပိုလီယန်ချီတက်လာလို့ လမ်းရောက်နေပြီကွဲ့။ ၂၅ ရက်နေ့လောက်မှာ ပဲရစ်မြို့တော်ကို မရောက်ရင် ပြောချင်တိုင်း ပြောတော့”

သား။ ။ “ဒီဟာ ထားလိုက်ပါဦး။ အဖေ နောက်ကို ပုလိပ်လိုက်နေတာ အဖေ သိရဲ့လား”

ဖေ။ ။ “သိပါတယ်ကွဲ့၊ ငါလည်း ပြင်ဆင်ပြီးသားပါ”

၎င်းနောက် နော်တီယားသည် မိမိမျက်နှာမှ နှုတ်ခမ်းမွှေးကို လျင်မြန်စွာရိတ်၍ အထုပ်ငယ်တစ်ခု၌ပါလာသော အဝတ်အစားများကို ထုတ်ယူဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် ခပ်ကုန်းကုန်းရှိနေသော ခါးကို စန့်စန့်ထားကာ မတ်မတ်ရပ်လိုက်ရာတွင် ၅၀ ကျော်အရွယ်မှ ၄၀ ခန့်အရွယ်သို့ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားလေတော့၏။ ၎င်းနောက် နော်တီယားသည် ဆံပင်ကို တစ်မျိုးပြင်ဆင်၍ ဗီလီဖို့ဘက်သို့လှည့်ပြီးလျှင် “ဘယ်နှယ်လဲဟေ့” ဟု မေးလိုက်ရာ၊ သားအရင်းကိုယ်တိုင် အံ့အားသင့်ကာ ငေးကြည့်နေရလေ၏။

သား။ ။ “တော်ပါပေ့အဖေ၊ သိပ်မြန်တာပဲ”

ဖေ။ ။ “ပုလိပ်ကို ရှောင်ရတဲ့လူမျိုးဟာ ဒါမျိုးတွေတော့ မွတ်နေတာ ပေါ့ကွယ်”

၎င်းနောက် နော်တီယားက နပိုလီယန်ဘုရင်ဖြစ်ဖို့မှာ မြေကြီးလက် ခတ်မလွဲသကဲ့သို့ သေချာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ လူဝီဘုရင်ကို သနားခဲ့လျှင် တိတ် တဆိတ် တိမ်းရှောင်ပြေးဖို့ အကြံပေးရန်အကြောင်း၊ ဗီလီဖို့အဖို့မှာမူ မာဆေး မြို့သို့ ပြန်သွား၍ မိမိအလုပ်၌ ကုပ်ကုပ်လုပ်နေသင့်ကြောင်း၊ ၎င်းရာထူးနှင့် တည်မြဲဖို့ကိုမူ နပိုလီယန်အား မိမိပြောပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် ပြောဆို သွန်သင်ပြီးနောက် သားကို နှုတ်ဆက်၍ ဟိုတယ်မှ ထွက်သွားလေ၏။ ဗီလီဖို့သည် ဖခင်၏စကားများ ဟုတ်နိုင်မည် မဟုတ်နိုင်မည်ကို အတန်ကြာ စဉ်းစားတွေးတောနေပြီးနောက် မိမိမှာထားသော မြင်းရထားလည်း ဆိုက် ရောက်လာသည်နှင့် ပစ္စည်းများကို လျင်မြန်စွာ သိမ်းဆည်း၍ ရထားပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ လမ်းခရီးတွင် နပိုလီယန် ချီတက်လာသည့် အထိမ်းအမှတ် များ တွေ့ရသည်နှင့် ဗီလီဖို့သည် ဖခင်၏သြဝါဒအတိုင်း လိုက်နာအံ့ဟု အောက်မေ့ကာ ဆက်လက်ခရီးသွားလေ၏။

အခန်း - ၁၂

ရက်ပေါင်းတစ်ရာနန်းစံခြင်း

နပိုလီယန်သည် ပဲရစ်မြို့တော်သို့ နော်တီယား ခန့်မှန်းသည့်အတိုင်း ဆိုက်ရောက်လာ၍ လူဝီဘုရင်၏ နေရာတွင် ပြင်သစ်ပြည်ကြီးကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ရပြန်လေရာ ဗီလီဖို့၏ဖခင် နော်တီယားမှာ တန်ခိုးဩဇာကြီးသော အရာရှိကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာလေ၏။ နပိုလီယန်သည် ဗီလီဖို့အား တရားသူကြီးရာထူးမှ လျှော့ချလိုက်သော်လည်း နော်တီယား၏ တောင်းပန်ချက်အရ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ခွင့် ရခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ သင်္ဘောပိုင်ရှင် မော်ရဲသည် ဗီလီဖို့၏ ရုံးသို့လာ၍ ဒန်တီကို လွှတ်ဖို့ စီမံပေးထိုက်ကြောင်း၊ လူဝီဘုရင်လက်ထက်က နပိုလီယန်ဂိုဏ်းသား ဖြစ်ခြင်းသည် ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုဖြစ်သော်လည်း ယခု နပိုလီယန် နန်းတက်လာသောအခါတွင် ရာဇဝတ်မှုမဟုတ်တော့သည့်ပြင် မြှောက်စားသူကောင်း ပြုခြင်းပင် ခံထိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်းပြောပြ၍ အမြန်ဆုံးလွတ်အောင်ဆောင်ရွက်ပေးရန် တိုက်တွန်းလေ၏။

ဗီလီဖို့မှာ ဒန်တီအပေါ် မတရားပြုကျင့်ထားသည့်အတွက်ကြောင့် မော်ရဲကို မြင်သောအခါ၌ တုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ပရိယာယ်ဟန်ဆောင်ကာ ခပ်အေးအေး အမူအရာနှင့် လက်ခံလေ၏။ ဗီလီဖို့သည် စာရင်း

စာအုပ်ကြီးတစ်ခုကို ယူကြည့်ပြီးနောက်၊ ဒန်တီလွတ်ထိုက်သည်မှာ မှန်ကြောင်း၊ ဒန်တီမှာ ယခုအချိန်အခါတွင် မည်သည့်ထောင်၌ရှိနေသည်ကို စုံစမ်းမေးမြန်းရဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိအထင်မှာ တစ်ကျွန်းတစ်နယ်သို့ ပို့လိုက်ပြီဟု မှတ်ထင်ကြောင်း၊ အစိုးရကိစ္စဆိုသည်မှာ တရားဥပဒေအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်ကိစ္စကဲ့သို့ လောလောဆယ်ပြုလုပ်ပေးဖို့ ခဲယဉ်းကြောင်း၊ ထုံးစံမှာ ဤသို့သော ကိစ္စမျိုးတွင် တရားဝန်ကြီးချုပ်ထံ လျှောက်လွှာတင်သွင်းရမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။ မော်ရဲက လျှောက်လွှာတင်နေရလျှင် အချိန်ကြန့်ကြာနေမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသောအခါ ဗီလီဖို့က မိမိကိုယ်တိုင် ထောက်ခံရေးသားပေးလိုက်လျှင် တရားဝန်ကြီးချုပ်က ချက်ချင်းအရေးယူလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒန်တီကို အပြစ်ရှိသောနေ့က မိမိပင်ထောင်ချလိုက်သည့်အတွက် ယခု အပြစ်မရှိသောအခါတွင် လျင်မြန်စွာ လွတ်မြောက်စေဖို့ ကူညီပေးရန် ဝတ္တရားများ ရှိပေကြောင်းများနှင့် ဝန်ခံပြောဆိုလေရကား မော်ရဲမှာ ဗီလီဖို့၏ ကောက်ကျစ်သော စိတ်ထားကို မရိပ်မိဘဲ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားရလေသေး၏။

၎င်းနောက် မော်ရဲသည် ဗီလီဖို့က နှုတ်တိုက်ချပေးသည့် လျှောက်လွှာတစ်စောင်ကို ရေးသား၍ ဗီလီဖို့ထံ ပေးအပ်လေ၏။ ၎င်းလျှောက်လွှာတွင် ဒန်တီသည် နပိုလီယန်ကို အထူးသဖြင့် အားပေးကူညီခဲ့သည့် လက်ရုံးတစ်ဖက်သဖွယ်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ချီးကျူးရေးသားပါရှိလေရာ သို့မှသာ ဆောလျင်စွာ အရေးယူလိမ့်မည်ဟူ၍ ဗီလီဖို့က ပြောပြလေ၏။ ၎င်းနောက် ဗီလီဖို့က လျှောက်လွှာကို ထောက်ခံလက်မှတ်ထိုး၍ တင်ပို့လိုက်ပါမည်ဟု ဝန်ခံကာ သိမ်းယူထားလိုက်သည်နှင့် မော်ရဲသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စိတ်ချစွာနှင့် ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ဗီလီဖို့သည် လျှောက်လွှာကို တရားဝန်ကြီးချုပ်ထံသို့ မပို့ဘဲ မိမိကိုယ်တိုင် သိမ်းဆည်းထားလိုက်လေ၏။ ၎င်း၏အကြံမှာ အကယ်၍ နပိုလီယန်

နန်းကျပြန်သဖြင့် လူဝီဘုရင် ပြန်လာခဲ့ရသည်ရှိသော် လျှောက်လွှာပါ အကြောင်းအရာများသည် ဒန်တီအပေါ်၌ သာ၍ အပြစ်ကြီးလေးစေဖို့ ဖြစ်လိမ့် မည်ဟု သိရှိသောကြောင့်ဖြစ်၏။ အကြောင်းကား... ဒန်တီသည် နပိုလီယန်၏ လက်ရုံးတစ်ဖက်ဟူ၍ ဖော်ပြပါ ရှိသောကြောင့်ပေတည်း။ ဗီလီဖို့သည် မိမိ ကြီးပွားမှုအတွက် ဒန်တီကို ဒုက္ခပေးရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ ထိုအချိန်အခါ တွင်မှ နောက်ဆုတ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ စင်စစ်မှာ ထိုကဲ့သို့ နောက်ဆုတ် ရန်လည်း ကြံရွယ်ချက်မရှိချေ။

ထောင်ထဲ၌ အကျဉ်းခံလျက်ရှိသော ဒန်တီမှာမူ လူဝီဘုရင် နန်းကျ၍ နပိုလီယန် နန်းတက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိမိအတွက် မော်ရဲက ကြိုးပမ်း အားထုတ်ခြင်းများကိုလည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ မသိရှာချေ။

မော်ရဲမှာမူ ဒန်တီကိုလွှတ်ရန် ဗီလီဖို့ထံ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လာရောက် တောင်းခံခဲ့၏။ ထိုကဲ့သို့ လာရောက်တိုင်း ဗီလီဖို့သည် တော်စွာလျော်စွာ ကတိထားလိုက်ခြင်းအားဖြင့် မော်ရဲအား နှစ်သိမ့်ကျေနပ်စေ၏။ အရာရှိတစ် ယောက်၏ လှည့်ပတ်ခြင်းခံရသည့်အတွက်လည်း မော်ရဲအား အပြစ်မဆိုသာ ပေ။ နောက်ဆုံး၌ နပိုလီယန်သည် ဝါတာလူးစစ်ပွဲတွင် ရှုံးနိမ့်သဖြင့် ထီးနန်း ကို စွန့်လွှတ်ရ၍ လူဝီဘုရင်ပင် နန်းတက်ပြန်လေရာ ထိုအခါ၌ကား မော်ရဲမှာ ဒန်တီအတွက် ကြိုးစားရန် နည်းလမ်းမရှိတော့သည်ဖြစ်၍ ဗီလီဖို့ထံ မလာ ရောက်တော့ချေ။

လူဝီဘုရင် နန်းတက်ပြန်သောအခါ ဗီလီဖို့သည် တူလောက်မြို့တွင် ပထမတရားသူကြီးရာထူးကို ချီးမြှင့်ခန့်ထားခြင်းခံရသည်နှင့် မာဆေးမြို့မှ တူလောက်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရလေတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ ဒန်တီမှာ နပို လီယန် နန်းတက်ခြင်းကြောင့် လွတ်လပ်ခြင်း ရထိုက်ပါလျက်နှင့် မရခဲ့ဘဲ ထောင်ထဲ၌ နေမြဲတိုင်း နေခဲ့ရရှာလေ၏။

ဒန်ဂလားမှာမူ နပိုလီယန် ပြန်လာပြီဟု ကြားသိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်

နက် များစွာတုန်လှုပ် စိုးရိမ်ခြင်းဖြစ်ခဲ့၏။ ၎င်း၏ စိတ်၌ တစ်နေ့နေ့တွင် ဒန်တီလွတ်မြောက်လာ၍ မိမိယုတ်မာခဲ့သောအပြုအမူကို ရိပ်မိသိရှိပြီးလျှင် မိမိအပေါ်၌ လက်စားချေတော့မည်ဟု ပူပန်သောကဖြစ်နေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဒန်ဂလားသည် နပိုလီယန် နန်းတက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မော်ရဲ၏ အလုပ်မှ နုတ်ထွက်၍ မော်ရဲ၏ ထောက်ခံချက်အရ စပိန်ပြည်သား ကုန်သည်ကြီး တစ်ယောက်၏ လက်အောက်တွင် စာရေးအလုပ်ကို လက်ခံရရှိသွားလေတော့၏။

ဖာနင်ဒိုမှာမူ ဒန်ဂလားကဲ့သို့ အမြင်ကျယ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်လေ ရကား ဒန်တီထောင်ကျလျှင် မိမိအဖို့ လမ်းရှင်းပြီဟု စိတ်ချလက်ချ နေလိုက်၏။ ထိုအတောအတွင်း ဖာနင်ဒိုသည် ဒန်တီကွယ်ပျောက်သွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မာဆဒီအား အထင်အမြင်လွဲအောင် ကြိုးစားလှည့်ပတ် ပြောဆိုခဲ့၏။ မည်မျှစွဲမြဲစွာ ချစ်ခင်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်စေကာမူ နေ့စဉ်အမျှ ကပ်ရပ်ချော့နှူးခြင်းခံရ၍ ပြောသည့်အတိုင်းလည်း ဒန်တီမပေါ်လာပဲ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ပြောတိုင်း မယုံကြည်စေကာမူလည်း အနည်းနှင့်အများ ဇေဝေဝါ ရှိလာတော့မည်ဖြစ်၏။ အားကိုးရန် အရင်းအချာဟူ၍လည်း ဖာနင်ဒိုမှတစ်ပါး မရှိရှာချေ။ ဖာနင်ဒိုသည် မာဆဒီ၏ ဒွိဟသံသယ ဖြစ်လာခြင်းများကို တွေ့မြင်ရသောအခါ မာဆဒီကို တစ်တိုင်းတစ်ပြည်သို့ ခိုးပြေးရန်အကြံများ ထုတ်လေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ပြင်သစ်အစိုးရသည် အရွယ်ရောက်သူတိုင်း စစ်မှုထမ်းရမည်ဟူသော ဥပဒေတစ်ခု ထုတ်ပြန်လိုက်ရာ ဖာနင်ဒိုမှာ စစ်တပ်ထဲသို့ ဝင်ရ၍ ၎င်းစစ်တပ်ကို ပြင်သစ်ပြည်၏ အပြင်သို့ ပို့လိုက်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဖာနင်ဒိုမှာ မျှော်လင့်ချက်များ နီးကပ်လာပြီဟု မှတ်ထင်နေရာမှ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်သို့ နောက်ဆံတင်ငင်နှင့် လိုက်ပါသွားရလေတော့၏။ အမှန်ဆိုရသော် မာဆဒီသည် ဖာနင်ဒိုထွက်ခွာရသည့်အခါ၌ သူပြင်မရှိ

အားကိုးနေရသော မောင်ဖွားအရင်းအချာတစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားခြင်း ကဲ့သို့ ယူကျုံးမရ ကျန်ရစ်ခဲ့ရရှာလေ၏။ “အစ်ကိုကြီးမရှိလျှင် ကျွန်မ ဘယ် လိုလုပ်ပြီး နေရစ်ခဲ့ရမလဲ” ဟု မာဆဒိက ပြောလိုက်သောစကားကို ဖာနင်ဒို သည် များစွာ အားကိုးအားထားပြုလျက် မျှော်လင့်ချက်နှင့်ပင် ထွက်သွားရ လေတော့၏။ ဒန်တီပြန်မလာခဲ့လျှင် မာဆဒိသည် မိမိကို ငြင်းပယ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု စိတ်ချသွား၏။

အပ်ချုပ်သည် ကေဒရောက်မှာမူ ဖာနင်ဒိုနည်းတူ စစ်ထဲသို့ ဝင်ရ သော်လည်း အနည်းငယ် အရွယ်ရင့်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ သားမယားရှိ သည် တစ်ကြောင်းကြောင့် တစ်တိုင်းတစ်ပြည်သို့ မလိုက်ရဘဲ နယ်စပ်တွင် သာ အမှုထမ်းသော စစ်တပ်၌ ပါဝင်ရလေ၏။

ဒန်တီ၏ ဖခင်ကြီးမှာ နပိုလီယန် ပြန်ရောက်စဉ်က မိမိသားအတွက် အားတက်ခဲ့၍ တစ်နေ့၌ လွတ်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် နပိုလီယန် နန်းကျပြန်၍ လူဝီဘုရင် နန်းတက်ပြန်သောအခါတွင်မူကား သားအတွက် လုံးလုံးကြီး အားလျှော့လိုက်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ အဘိုးကြီးသည် တပိန်ပိန်တညော်ညော် အိပ်မပျော်စားမဝင်ဖြစ်နေရာမှ ရောဂါစွဲကပ်ခဲ့၍ ၅ လမြောက်သောနေ့တွင် မာဆဒိ၏ ရင်ခွင်၌ပင် အသက်ကုန်ဆုံးရရှာလေ တော့သတည်း။

အခန်း - ၁၃

အကျဉ်းသမား နှစ်ယောက်

လူဝီဘုရင် နန်းတက်ပြီးသည်နောက် တစ်နှစ်ခန့်ကြာရှိသောအခါ အကျဉ်းထောင်များကို လှည့်လည်စစ်ဆေးရသော အင်စပိတ်တော်အရာရှိသည် ဒန်တီရှိနေသော ထောင်ကြီးသို့ ရောက်လာလေ၏။ အင်စပိတ်တော်သည် အကျဉ်းသမားများ၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍ တစ်ယောက်စီ စစ်ဆေးမေးမြန်းလေရာ အားလုံးကလိုပင် မကောင်းသောအစာအာဟာရကို ကျွေးမွေးလျက်ရှိကြောင်း၊ မိမိတို့၌ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာမျှ မရှိကြောင်း၊ ထောင်မှ လွတ်လပ်ခွင့်ရလိုကြောင်းနှင့် ညည်းတွားပြောဆိုကြလေ၏။ ထိုစကားမျိုးမှာ အကျဉ်းသမားတိုင်း ပြောမြဲဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည့်အတိုင်း အင်စပိတ်တော်သည် တစ်စုံတစ်ရာ အမှတ်မထားဘဲ ဝတ်ကျောဝတ်ကုန်သဘောဖြင့်သာ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ဝင်ရောက်စစ်ဆေးသွားလေ၏။ အထပ်ထပ် အခန်းများကို စစ်ဆေးပြီးလတ်သော် အင်စပိတ်တော်နှင့် ထောင်ပိုင်အရာရှိတို့သည် မြေတိုက်ထဲတွင်ရှိသော အကျဉ်းသမားများကို စစ်ဆေးရန် ဆင်းလာကြလေရာ ထိုအခါက မြေတိုက်အကျဉ်းသမားများမှာ နှစ်ယောက်မျှသာ ရှိကြ၏။ တစ်ယောက်မှာ ဒန်တီဖြစ်၍ အခြားတစ်ယောက်မှာ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဖြစ်၏။ ဒန်တီမှာ ထောင်မှူးကို လုပ်ကြံမှုနှင့် မြေတိုက်သို့ ချထားခဲ့ခြင်း

ဖြစ်ရာ ဘုန်းကြီးမှာ ရူးသွပ်သည်ဆို၍ အန္တရာယ်ပြုမည် စိုးရိမ်ရသောကြောင့် မြေတိုက်သို့ ချထားခြင်းခံရသူ ဖြစ်လေသည်။

အင်စပိတ်တော်နှင့် ထောင်ပိုင်တို့သည် မြေတိုက်သို့ ဆင်းလာသော အခါ မိမိတို့အသက်ကို လုပ်ကြံမည် စိုးရိမ်ရသည်ဆို၍ လက်နက်စွဲကိုင်သူ အစောင့်အကြပ် နှစ်ယောက်တို့ကိုပါ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ ထိုလူစုသည် ဒန်တီ၏အခန်းသို့ ဝင်လာကြသောအခါ ဒန်တီမှာ လာရောက်ခြင်းကိစ္စကို ရိပ်မိ၍ အထက်အရာရှိများထံ မိမိတိုင်တန်းလိုသမျှကို တိုင်တန်းရန် အခွင့်ရပေတော့မည်ဟု အောက်မေ့လျက် ရှေ့သို့ တက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ အစောင့်အကြပ်နှစ်ယောက်တို့က သေနတ်လှံစွပ်များဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားသည်နှင့် တန့်ရပ်နေရလေ၏။

၎င်းနောက် အင်စပိတ်တော်က စစ်ဆေးမေးမြန်းရာတွင် ဒန်တီသည် အလွန်နှိမ့်ချ၍ သနားဖွယ်ကောင်းလှသော မျက်နှာထားဖြင့် မိမိ၏အဖြစ်အပျက်များကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ပြောပြလေ၏။ အင်စပိတ်တော်သည် ဒန်တီ၏ နှိမ့်ချသောအမူအရာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ၎င်း၏စကားအတိုင်း မှန်မမှန် အပထား၍ ထောင်မှူး၏အသက်ကို လုပ်ကြံမည့်သူတစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်ဟူ၍ကား စဉ်းစားမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဒန်တီ၏ စကားကိုလည်း ထုံးစံထက်ပို၍ ဂရုစိုက်ကာ နားထောင်လေ၏။ နောက်ဆုံး၌ အင်စပိတ်တော်က လိုရင်းအချုပ်စကားကို ပြောပြရန် အမိန့်ပေးရာ ဒန်တီက မိမိအား တရားသူကြီးရှေ့သို့တင်၍ စစ်ဆေးစေလိုပါကြောင်း၊ အကယ်၍ အပြစ်ရှိသည်ဆိုပါက အသက်ဆုံးရှုံးအောင် စီရင်ခြင်းခံဝန်၍ အပြစ်မရှိပါလျှင်လည်း လွတ်လပ်ခွင့်ပေးဖို့အကြောင်းနှင့် တောင်းပန်ပြောဆိုရှာလေ၏။

တော်။ ။ “စားစရာကောင်းကောင်းရသလား”

တီ။ ။ “စားစရာ ကောင်း မကောင်း အရေးမကြီးပါ။ ထောင်မှလွတ်ဖို့သာ အရေးကြီးပါသည်”

တော်။ ။ “ထောင်ထဲရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ”

တီ။ ။ “၁၈၁၅-ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၈-ရက်နေ့က ရောက်လာပါတယ်”။

တော်။ ။ “ယနေ့ ၁၈၁၆-ခု၊ ဇူလိုင်လ ၃၀-ရက်ဆိုတော့ ၁၇-လကြာသေးတာပေါ့၊ ဒါပဲလား”

တီ။ ။ “အပြင်မှာနေရတဲ့လူများအဖို့မှာ ၁၇ လအချိန်ဟာမကြာပါ။ ထောင်ထဲမှာနေရတဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖို့မှာ ၁၇ လဟာ ၁၇ နှစ်လောက်မကပါဘူး ကြာပါတယ်။ ချစ်လှတဲ့ရည်းစားဟာလည်း ဘယ်ရောက်သည်မသိ၊ အဖေအိုကြီးလည်း သေသည်ရှင်သည်မသိ၊ ကျွန်တော့်တစ်သက် ကြီးပွားဖို့ အရေးလည်း တစ်ခါတည်းပျက်စီးပြီး အချုပ်ခံနေရခြင်းဟာ ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ဒုက္ခဖြစ်သည်ကို အပြင်ကလူများ မသိနိုင်ပါ။ သို့မို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို တရားသူကြီးထံတင်ပို့ပြီး အပြစ်ရှိမရှိ စစ်ဆေးခံဖို့ ကျွန်တော် ဦးခိုက်တောင်းပန်ပါတယ်”

တော်။ ။ “ကောင်းပြီလေ မောင်မင်းအကြောင်း မှတ်သားထားတဲ့ စာအုပ်ကြီးကို ကျွန်ုပ်ကြည့်လိုက်မယ်”

တီ။ ။ “လူကြီးမင်းရဲ့ အသံကိုကြားရတာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ကရုဏာထားပုံပေါ်ပါတယ်၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်မျှော်လင့်ရတော့မှာလားခင်ဗျာ”

တော်။ ။ “မျှော်လင့်တော့လို့ အာမ မခံနိုင်ဘူး။ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ကြည့်ပြီး အလုပ်လုပ်ရမှာပဲ၊ မောင်မင်းကို ဘယ်သူဖမ်းသလဲ”

တီ။ ။ “ဗီလီဖို့ဖမ်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သူ့ကိုတိုင်ပင်ပြီး အလုပ်လုပ်တော်မူပါ”

တော်။ ။ “ဗီလီဖို့က တူလောက်မြို့ပြောင်းသွားပြီ”

တီ။ ။ “ဪ... သူမရှိလို့ ကျွန်တော် ဒီလောက်ကြာနေတာကိုး”

တော်။ ။ “ဗီလီဖို့က မောင်မင်းကို မုန်းတီးဖို့ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ

ရှိသလား”

တီ။ ။ “မရှိပါခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ကို အလွန် ကြင်နာပါတယ်”
တော်။ ။ “ဒါဖြင့် သူပြောတဲ့စကားကို ယုံတော့လား”

တီ။ ။ “ယုံတာပေါ့ခင်ဗျာ”

တော်။ ။ “ကိုင်း... ဒါဖြင့် တော်ပြီ”

ဒန်တီမှာ မိမိအား ကယ်ဆယ်မည့် လူတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာပေ
ပြီဟု မှတ်ထင်လျက် ကြမ်းပေါ်၌ ဒူးထောက်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်၍
အင်စပိတ်တော်အား ကောင်းကြီးပေးကာ ဆုမွန် တောင်းလိုက်ရှာသေး၏။

၎င်းနောက် အင်စပိတ်တော်နှင့် ထောင်ပိုင်အရာရှိတို့သည် ဒန်တီ၏
အခန်းမှ ထွက်လာ၍ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီး အခန်းသို့ သွားကြလေ၏။ လမ်း
ခရီးတွင် ထောင်ပိုင်က ၎င်းဘုန်းကြီးမှာ မိမိကိုယ်ကို သူဌေးကြီးတစ်ယောက်
မှတ်ထင်နေ၍ မိမိအား ငွေတစ်သန်းပေးမည်ဟူ၍ပင် ပြောဖူးကြောင်းနှင့်
ကြိုတင်ပြောပြ၍ ယခုလည်း ထိုနည်းအတူ ပေးလိမ့်ဦးမည်ထင်ကြောင်း
ရယ်ကာမောကာ ပြောဆိုသွားလေ၏။ ဘုန်းကြီး၏ အမည်မှာ ဖာရီယာဖြစ်၍
ထောင်ထဲ၌ နံပါတ် ၂၇ ဟူသော အမှတ်အသားဖြင့် ခြားနားထားရှိလေ၏။

အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားကြသောအခါ ဖာရီယာ သို့မဟုတ် နံပါတ်
၂၇ သည် အခန်း၏အလယ်ရှိ ကြမ်းပေါ်တွင် အင်တေဖြင့် ရေးခြစ်ထားသော
စက်ဝိုင်းတစ်ခု၏ အလယ်၌ ထိုင်ကာ မျဉ်းကြောင်းများ ခြစ်မှတ်လျက်
ရှိသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။ အင်စပိတ်တော်တို့ ဝင်လာသောအခါ ၂၇ သည်
ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍ ခုတင်ပေါ်၌ တင်ထားသော ကိုယ်ရုံအဝတ်ကို
ဆွဲယူကာ ကိုယ်၌ခြုံလိုက်လေ၏။

တော်။ ။ “ဘာများ အလိုရှိပါသလဲ”

၂၇။ ။ “ဘာမျှအလိုမရှိပါ”

တော်။ ။ “ကျွန်ုပ်ကား အကျဉ်းသမားများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရသော

အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဘာများပြောရန်ရှိပါသလဲ”

၂၇။ ။ “ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒါဖြင့် ပြောပြရပေမည်။ ကျွန်ုပ်ကား ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သည်။ ၁၈၁၁ ခုနှစ်ကတည်းက ဘာ အပြစ်မှန်းမသိရဘဲ၊ ကျွန်ုပ်ကို ဖမ်းထားကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကလွတ်ဖို့ ထပ်ခါ တလဲလဲပြောသော်လည်း မလွတ်ပဲ ထားကြပါသည်”

တော်။ ။ “ဒီဟာတွေကို ကျွန်ုပ် မသိလိုပါ၊ စားစရာကောင်းကောင်း ရပါသလား”

၂၇။ ။ “မကောင်းပါ၊ သို့သော် အရေးမကြီးပါ၊ အရေးကြီးသော အချက်က ကျွန်ုပ်ကို လွတ်လျှင် အစိုးရမှာ ငွေ ၅ သန်းရဖို့ရှိပါသည်”

အင်စပိတ်တော်သည် ထောင်ပိုင်၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။

၂၇။ ။ “ကျွန်ုပ်ပြောတာကို မယုံလျှင်ရှိစေဦး၊ သို့သော် ကျွန်ုပ်တစ်ခု ပြောမည်။ စစ်သားအစောင့်အကြပ်များနှင့် အတူတကွ ကျွန်ုပ်ပြောသော နေရာ သို့သွား၍ ကျွန်ုပ်ပြောသောဘဏ္ဍာကို တွေ့သောအခါမှ ကျွန်ုပ်ကို လွတ်ပါ၊ ဘဏ္ဍာအနက် ၅ သန်းကို အစိုးရယူပါ၊ ကျန်သမျှကိုသာ ကျွန်ုပ်ယူပါမည်”

တော်။ ။ “စားစရာကောင်းကောင်း ရပါရဲ့လား”

၂၇။ ။ “(အမျက်ထွက်လာသော မျက်နှာထားနှင့်) “ဪ... ခင်ဗျား လည်း ဒီလူတွေလိုပဲ မထူးပဲကိုး၊ ကျုပ်ကို လူရူးတစ်ယောက်ထင်နေတယ် ဟုတ်စ၊ တော်ပြီ သွားကြ၊ မထိုက်တဲ့လူတွေမို့ ကျုပ်ပစ္စည်းကို ခင်ဗျားတို့ မရဘူးပေါ့၊ တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ မေးလည်းမမေးနဲ့တော့ သွားကြတော့”

၎င်းနောက် အင်စပိတ်တော်နှင့် ထောင်ပိုင်တို့သည် အခန်းမှထွက် သွားကြလေရာ ၂၇ မှာမူ အဖက်လုပ်၍မျှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ကြမ်းပေါ်၌ ရေးခြစ်မြဲတိုင်း ရေးခြစ်နေရစ်လေ၏။

အင်စပိတ်တော်သည် ရုံးခန်းသို့ရောက်သောအခါ ဒန်တီအား ကတိ ထားခဲ့သည့်အတိုင်း အကျဉ်းသမားများ၏ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို တောင်းယူ

ကြည့်ရှုသည်တွင် အောက်ပါအတိုင်း မှတ်ချက်ကို တွေ့ရလေ၏။

“အက်ဒမန်ဒန်တီ နပိုလီယန်ဂိုဏ်း၏ လက်ရုံးတစ်ဖက် ဖြစ်သည်။ အဲလဘားကျွန်းမှ နပိုလီယန် ပြန်လာသည့်အရေးတွင် နက်နက်နဲနဲ ကူညီဆောင်ရွက်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျပ်တည်း စွာချုပ်နှောင်၍ သတိဝီရိယနှင့် စောင့်ကြပ်ထိန်းသိမ်းရမည်။

အင်စပိတ်တော်သည် အထက်ပါမှတ်ချက်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ၎င်းမှတ်ချက်၏အောက်နား၌ “ဘာမျှလုပ်စရာမရှိ” ဟူသော မှတ်ချက်တစ်ခု ဖြည့်စွက်ရေးသားထားခဲ့လေ၏။

ဒန်တီမှာမူ မျှော်လင့်ခြင်းလုံးလုံးမရှိပဲ နေလာခဲ့ရာမှ အင်စပိတ်တော် နှင့် တွေ့ရာတွင် အတော်အားတက်လာ၍ နေ့ရက်များကို မှတ်သားတွက် ချက် နေခဲ့ပြန်၏။ (၁၈၁၆-ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၃၀ ရက်) ဟူသော ရက်စွဲကို နံရံ၌ ရေးမှတ်၍ စောင့်မျှော်လာခဲ့ရာ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်၊ တစ်လ၊ နှစ်လ စသည်ဖြင့် ကြာလာခဲ့သော်လည်း လုံးလုံးစိတ်အား မလျှော့ သေးချေ။ ၃ လကြာလျှင် တစ်စုံတစ်ခု သတင်းကြားရမည်ဟု ခန့်မှန်းရာမှ ၆ လအထိ တိုးတက်သတ်မှတ်ပြန်လေ၏။ ၆ လကုန်ပြန်၍ ၇ လဝင်ပြန် သော် ၈ လ၊ ၉ လ၊ ၁၀ လ စသည်တို့ဖြင့် တိုး၍တိုး၍ အချိန်ပိုပေးခဲ့ပြန်၏။ သို့ရာတွင် တစ်နှစ်စေ့ကုန်၍ ဘာသတင်းမျှလည်း မကြားရ၊ ထောင်မှူးကို လည်း မေး၍မရသောအခါတွင်မူကား ဒန်တီမှာ အင်စပိတ်တော်နှင့် ပတ် သက်၍ လုံးလုံးမျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘဲ စိတ်အားလျှော့လိုက်ရရှာလေတော့ ၏။ ထိုအတောအတွင်း ထောင်ပိုင်အရာရှိ ပြောင်းလဲ၍ အကျဉ်းသမားများ ကို စေ့ငှအောင် လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေရာ ဒန်တီမှာ နံပါတ် ၃၄ ဟူသော အမှတ်အသားဖြင့် သတ်မှတ်ခြင်းခံရသည်မှတစ်ပါး ထူးခြားခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

အနား - ၁၄

နံပါတ် ၃၄ နှင့် နံပါတ် ၂၇

ဒန်တီသည် ထောင်ထဲ၌ နေရသော အချိန်ကြာရှည်လေလေ ငြီးငွေ့လေလေ ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။ လွတ်မြောက်ဖို့ မျှော်လင့်ခြင်းမူကား အလျှင်းပင် မရှိတော့ချေ။ ထိုအတောအတွင်း၌ အပြစ်မရှိဘဲလျက်နှင့် ခံနေရသည်ဟု ယူဆသည့်အလျောက် လူများ၏ မတရားခြင်း၊ ဘုရားသခင်၏ ကြင်နာသော သဘော နည်းပါးခြင်းတို့ကို တစ်လှည့်စီ အပြစ်တင်ကာ မတော်တဆ လွတ်လပ်ခြင်း ရခဲ့ပါမူ မိမိအား မတရားပြုကျင့်သူများအပေါ်၌ မည်ကဲ့သို့ လက်စားချေလိုက်မည်ဟူ၍ ကြိုးဝါးစိတ်ကူးထားသေး၏။

ဒန်တီသည် တစ်ယောက်တည်း နေရခြင်းအဖြစ်ကို ငြီးငွေ့လှပြီဖြစ်၍ မိမိနှင့်အတူ အကျဉ်းသမား အဖော်တစ်ယောက် ထားပေးပါမည့်အကြောင်းနှင့် ထောင်မှူးမှတစ်ဆင့် ထောင်ပိုင်အရာရှိထံ တောင်းခံလေ၏။ ထောင်ပိုင်သည် ထောင်မှူးမှတစ်ဆင့် ဒန်တီ၏ တောင်းခံချက်ကို ကြားရသောအခါ ဤသူကား အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်ရန်အတွက် အခြား အကျဉ်းသမားများနှင့် အဖော်ညှိလိုသည်ဟု သဘောရရှိသည်နှင့် ဒန်တီ၏ တောင်းခံချက်ကို ငြင်းပယ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ၌ကား ဒန်တီသည် လူ့ပြည်၌ အသက်ရှင်နေရခြင်းကိုပင်

ငြီးငွေ့လာရကား မိမိအသက်ကို တစ်ဆုံးတစ်စ စီရင်လိုက်ရန် အကြံပြုလေ
 တော့၏။ ဒန်တီအဖို့၌ မိမိကိုယ်ကိုယ် သတ်ရန် နည်းလမ်းနှစ်ခုတည်းသာ
 ရှိ၏။ တစ်နည်းမှာ မိမိ၏ အဝတ်များကို ကြိုးကျစ်၍ ပြတင်းပေါက် သံတိုင်
 တွင် ချည်ပြီးလျှင် ကြိုးဆွဲချသေရန်ဖြစ်၏။ ဒုတိယတစ်နည်းမှာ မိမိအတွက်
 ပေးသောအစာကို တိတ်တဆိတ် စွန့်ပစ်၍ တဖြည်းဖြည်း အစာငတ်ခံ သတ်
 ရန် ဖြစ်လေသည်။

၎င်းနှစ်နည်းအနက် ပထမနည်းလမ်းမှာ လျင်မြန်သည် မှန်သော်လည်း
 ယုတ်ညံ့သော သေနည်းမျိုးဖြစ်သည်ဟု ဒန်တီယူဆခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ ၎င်း
 အကြံအတိုင်း ထမြောက်အောင် စီရင်လိုခဲ့လျှင် ဒုတိယနည်းလမ်းသာလျှင်
 ရှိပေတော့၏။ ဒန်တီသည် လွတ်မြောက်ရန်နည်းလမ်း မပေါ်လာခဲ့လျှင်
 မိမိကိုယ်ကိုယ် အစာငတ်ခံ၍ သတ်ပါတော့မည့်အကြောင်းကို ကြောက်မက်
 ဖွယ်ရာ ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုကာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌
 ကား ထောင်ထဲသို့ ဒန်တီရောက်နေသည်မှာ ၄ နှစ်ခန့် ကြာရှိလေပြီ။

ထောင်မှူးသည် ဒန်တီအတွက် စားစရာများကို ထုံးစံအတိုင်း အခန်း
 ထဲသို့ သွင်း၍ချထားခဲ့ရာ ဒန်တီသည် ထောင်မှူးကွယ်သွားသည်နှင့်
 တစ်ပြိုင်နက် စားစရာများကို ပြတင်းပေါက်မှ လွင့်ပစ်၍ ပန်းကန်ကို ဆေး
 ကြောထားလိုက်လေ၏။ အချိန်တန်သောအခါ ထောင်မှူးသည် သိမ်းဆည်း
 ရန် ရှိသမျှကို သိမ်းဆည်း၍ တစ်စုံတစ်ရာ မရိပ်မိဘဲ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

ထိုကဲ့သို့ လေးငါးရက်မျှပြုလုပ်ခဲ့သော် ဒန်တီမှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိအောင်
 ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခဲ့လေပြီ။ အားအင်ကုန်ခန်းလိုက်သည်မှာလည်း ပြောဖွယ်
 ရာမရှိ၊ မိမိ၏အိပ်ရာမှပင် မထနိုင်တော့ချေ။ ထောင်မှူးသည် ထိုအခြင်းအရာ
 ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အမှန်အတိုင်း မတွေးမိဘဲ ဤအကျဉ်းသမားကား
 လွမ်းဖျားလွမ်းနာရ၍ မကျန်းမမာရှိလေပြီဟု အောက်မေ့မိ၏။ တစ်နေ့သ၌
 ဒန်တီသည် ထောင်မှူးထွက်သွားသောအခါတွင် ထုံးစံအတိုင်း ရိက္ခာများကို

ပြတင်းပေါက်မှ လွင့်ပစ်အံ့ဟု အိပ်ရာမှထလိုက်ရာ အလွန်ခဲယဉ်းစွာ ထလာ ခဲ့ရ၏။ အစာထည့်သောပန်းကန်ပြားကို ကောက်ယူလိုက်သောအခါ ယခင်က အလွန်ကြမ်းတမ်းသည်ဟု မှတ်ထင်လာခဲ့သော စားစရာများသည် စားချင့် ဖွယ်အဆင်းအနံ့နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ မွှေးကြိုင်လှသော ဟင်းလျာနံ့သည် ဒန်တီ၏ နှာခေါင်းသို့ တိုးဝင်သွားသည်နှင့် သွားရည်များထွက်လာမိ၏။ တစ်လုတ်လောက်စားလိုက်ရသော် အလွန်မြိန်ရှက်ချေတော့မည်တကားဟု စဉ်းစားမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ အစားများဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်သည် ပြတင်း ပေါက်ဆီသို့လှမ်းရာမှ ပါးစပ်ဆီသို့ ရောက်လာလေ၏။ သို့ရာတွင်ဒန်တီသည် မိမိကျိန်ဆိုထားခဲ့သည့် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော ကျမ်းသစ္စာကို ရုတ်တရက်သတိရလေရကား အစားအစာကို ပြတင်းပေါက်မှ ကပျာကယာ လွင့်ပစ်ပြီးလျှင် အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လွှဲလိုက်လေ၏။

ထောင်မှူးသည် ဒန်တီ၏ ကြုံလိုသော အသားအရေကို မြင်ရသည့် အခါ ကြင်နာသနားဟန်လက္ခဏာနှင့် မေးမြန်းစုံစမ်းလေရာ ဒန်တီကမူ မည် သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ နံရံဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ကာ အိပ်ရာပေါ်တွင် ခွေလျက် သာ နေလိုက်လေ၏။ ဒန်တီမှာ အစာငတ်ခံသော လူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မဟားတရား ဆာလောင်မွတ်သိပ်သော စိတ်သည် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း တွင် ပျောက်သွား၍ ထိုရက်မှ ကျော်လွန်သောအခါ အလွန်နုံးချည့် ပျော့ခွေ ခြင်းဖြင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေလေ၏။ ထိုအခါ၌ကား အာရုံကြောများသည် အားနည်းကုန်ကြပြီဖြစ်၍ တစ်ကိုယ်လုံး ထုံတုံတုံဖိန်းတိန်းတိန်းဖြင့် မူးဝေ သလိုမျှသာ ခံစားရလေတော့၏။ အသက်နေ နည်းလာခဲ့ပေပြီ။

ယင်းကဲ့သို့ ခုတင်ပေါ်၌ မှိန်းလျက်ရှိစဉ် နံရံ၏ အခြားဘက်မှ အသံ တစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်တွင် ဒန်တီသည် မျက်စိကို ရုတ်တရက် ဖွင့်ကြည့် လိုက်၏။ မြေတိုက်ခန်းဖြစ်သည့်အလျောက် ကြွက်စသော တိရစ္ဆာန်မျိုးတို့မှာ အလွန်တရာ ပေါများလေရကား တစ်စုံတစ်ခုသောအရာကို ကြွက်ကိုက်နေ

ခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု ဒန်တီအောက်မေ့၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းအသံမျိုးကို ယခင်က မကြားဖူးသောကြောင့် ထူးဆန်းသည်ဟူ၍ကား မှတ်ထင်မိ၏။

အသံသည် ရပ်စဲခြင်းမရှိဘဲ ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိရာ ဒန်တီ သည် မျက်စိမှိတ်ရင်းပင် နားထောင်လျက် စဉ်းစားနေ၏။ ဒန်တီ၏ ခုတင် မှာ နံရံနှင့်ကပ်လျက် ခင်းထားလေရာ အသံမှာ ခုတင်အနီးမှ ကပ်လျက် ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ယင်းသို့နားထောင်ရင်း စဉ်းစားစိတ်ကူး လျက်ရှိစဉ် မိမိလွတ်လပ်ရေးအတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသောအသံပင် ဖြစ်သလော ဟူသော စိတ်ကူးဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ရာမှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင် လိုက်လေသည်။ အကြောင်းမူကား မိမိ၏ မိတ်ဆွေများသည် မိမိအား ကယ် ဆယ်ရန် ထောင်ကို ဖောက်ထွင်းနေကြခြင်း ဖြစ်လေသလောဟူသော စိတ် ကူးတစ်ခု ဝင်လာသောကြောင့်ပေတည်း။

၎င်းနောက် ဒန်တီသည် ခုတင်ပေါ်သို့ပြန်လှဲ၍ နံရံ၌ နားကပ်ကာ နားထောင်နေခဲ့ရာ၊ တဂျူတ်ဂျူတ် တဂျစ်ဂျစ်မြည်သော အသံများသည် ၃ နာရီခန့်ကြာသည့်တိုင်အောင် ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်နေလေ၏။ ထိုအခါ ဒုတ်ခနဲ မြည်သောအသံတစ်သံ ကြားရပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ယခင်ကအသံသည် ရပ်စဲသွားလေတော့၏။ နာရီအနည်းငယ်ကြာပြန်သောအခါ တဂျူတ်ဂျူတ် မြည်သောအသံသည် ထပ်မံပေါ်ထွက်လာပြန်ရာ ထိုအခါ၌ကား ယခင်ကထက် နီးကပ်လာ၍ ကျယ်လည်း ကျယ်လောင်လာသည်ဟု မှတ်ထင်ရ၏။

ထိုတစ်ခဏ၌ ထောင်မှူးသည် ဒန်တီ၏အခန်းသို့ ဝင်လာ၍ နံနက်စာ ယူလာခဲ့၏။ ဒန်တီမှာ သေပါတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချသောနေ့မှစ၍ ထောင်မှူးနှင့် စကားပြောသည်မရှိဘဲ တစ်ခါတည်း ဆိတ်ဆိတ်နေလာခဲ့ရာ ထိုနေ့၌မူ နံရံတစ်ဖက်မှအသံကို ထောင်မှူးကြားရမည်စိုးသောကြောင့် ဒန်တီ သည် အိပ်ရာမှ လူးလဲကာထ၍ ဤအကြောင်း ထိုအကြောင်း စသည်တို့ကို အမျှင်မပြတ်အောင် ကျယ်လောင်စွာ စကားပြောနေရလေ၏။ ထောင်မှူးကမူ

သေခါနီးသောကြောင့် ကယောင်ကတမ်းပြောနေသည်ဟု မှတ်ထင်သည်နှင့် စားစရာကို ချထားခဲ့ပြီးလျှင် ဆောလျှင်စွာ ထွက်သွားလေ၏။ ဒန်တီ စဉ်းစား မိသည်ကား အခြားသော အကျဉ်းသမားတစ်ယောက်သည် အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တစ်ခုသောနံရံကို ဖောက်ထွင်းနေခြင်းဖြစ်ရမည် ဟု အောက်မေ့မိ၏။ နှစ်ယောက်တွဲ၍ အလုပ်လုပ်ရလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်း ချေမည်နည်းဟူ၍လည်း စိတ်ကူးမိ၏။

ဒန်တီမှာ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ လေရကား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေရန် အကြံအစည်ကို ခေတ္တဆိုင်းငံ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ထောင်မှူးထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ကောက်ယူကာ တစ်ခါတည်း မော့ချလိုက်လေရာ ငယ် ရွယ်သူဖြစ်သည့်အလျောက် ချက်ချင်းပင် အင်အားပြည့်တင်းကာ အတော် အတန် လှုပ်ရှားနိုင်သောအခြေသို့ ရောက်လာလေ၏။

ဒန်တီသည် အခြားသော စားစရာများကို စားရင်း အကြံအမျိုးမျိုး ထုတ်လျက်ရှိ၏။ ယင်းသို့ရှိစဉ် စိတ်ကူးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် အသက် ရှူပင် မှား၍သွားသေး၏။ ထိုစိတ်ကူးမှာ ၎င်းအသံသည် မိမိမျှော်လင့်သည့် အတိုင်း အခြားအကျဉ်းသမားတစ်ယောက်၏ လက်ချက်မဟုတ်ဘဲ ထောင် အလုပ်သမားများက တစ်စုံတစ်ခု ပြင်ဆင်ရန်ရှိသည့်အတွက်ကြောင့် နံရံတစ် ဖက်တွင် အလုပ်လုပ်နေကြခြင်းဖြစ်ချေမည်လောဟူသော စိတ်ကူးပင် ဖြစ် လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဒန်တီသည် ဤအခြင်းအရာနှစ်ခုကို အသေအချာသိရအောင် ကြိုးစားအံ့ဟု အကြံဖြစ်၏။ ဒန်တီစဉ်းစားမိသည်မှာ အသံကြားရသော နေ ရာတွင် မိမိက တစ်စုံတစ်ခုဖြင့်ခေါက်၍ အသံပေးလိုက်ရသော် အလုပ်သမား ဖြစ်ခဲ့လျှင် အနည်းငယ်ရပ်တန့် စုံစမ်း၍ ဘာမျှမဟုတ်ကြောင်း သိရသော အခါ ဆက်လက်လုပ်မြဲတိုင်းလုပ်ကိုင်လိမ့်မည်။ တိတ်တဆိတ်ခိုးဖောက်

နေသော အကျဉ်းသမားဖြစ်ပါမူကား အတော်ထိတ်လန့်၍ အတန်ကြာအောင် ရပ်တန့်သွားပေလိမ့်မည်။ ဤနှစ်ချက်ကို အမှန်သိရအောင် ငါစုံစမ်းအံ့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဒန်တီသည် ခုတင်ပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် အသံကြားရသော နေရာ၌ နံရံကို ခြေထောက်ဖြင့် သုံးလေးချက်မျှ ခပ်ပြင်းပြင်း ဆောင့်ကန် လိုက်ရာ အသံသည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် တိတ်သွားလေ၏။ ၎င်း နောက် ဆက်လက်နားထောင်ပါသော်လည်း အသံသည် ထိုနေ့တစ်နေ့ပတ် လုံး တိတ်ဆိတ်နေရကား ဒန်တီ၏စိတ်၌ “ဧကန္တ အကျဉ်းသမားတစ် ယောက်ပဲ” ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စဉ်းစားမိလေ၏။

ထိုညဉ့်ပတ်လုံး ဒန်တီသည် မအိပ်ဘဲ နားထောင်ခဲ့သော်လည်း အသံ မကြားရတော့ချေ။ နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း တစ်နေ့လုံးပင် ထိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသေး၏။ ဤနည်းအားဖြင့် (၇၂) နာရီတိုင်အောင် တိတ်ဆိတ်စွာရှိနေခဲ့ရာ ဒန်တီမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စပင် ပြုလာခဲ့လေပြီ။ စတုတ္ထနေ့ ညနေ၌ကား ဒန်တီသည် နံရံသို့နားကပ်၍ အကြိမ် ၁၀၀ မြောက် နားထောင်လိုက်ရာတွင် အခြားဘက်၌ တစ်စုံတစ်ခုပြုလုပ်နေကြောင်း ထင်ရှားစွာ ကြားသိရလေ၏။

နံရံတစ်ဖက်၌ရှိသော အကျဉ်းသမားသည် ဒန်တီ၏ သတိပေးချက် ကြောင့် ယခင်ကကဲ့သို့ အသံကျယ်လောင်စွာ မထွက်စေရန် အထူးသတိပြု၍ အလုပ်လုပ်နေသည့် လက္ခဏာရှိ၏။

ဒန်တီသည်တစ်ဖက်ခန်း၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ဖောက်ထွင်း ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိကြောင်းကို စိတ်ချလက်ချ သိရှိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိဘက်ကလည်း အလုပ်လုပ်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဒန်တီသည် ခုတင်ကို နံရံမှ ရွှေ့ခွာပြီးလျှင် နံရံမှ အင်္ဂါတော်ကို ခွာထုတ်ရန်အတွက် လက်နက် တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေရာ မည်သည့်အရာကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ မိမိ၌ မောင်းချဓား လည်းမရှိ၊ အသွားရှိသော လက်နက်ကိရိယာဟူ၍ တစ်စုံတစ်ခုမျှမရှိချေ။

ပြတင်းပေါက်၌ သံတိုင်များရှိကြသည် မှန်သော်လည်း ၎င်းတို့ကို ချွတ်ဖြုတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ဖူးလှပေပြီ။ နောက်ဆုံး၌ ဒန်တီသည် အကြိတ်တစ်ခုခုရသည်နှင့် မြေစေး ဖြင့်လုပ်သော ရေချိုင့်ကို ခွဲလိုက်ရာ ရေချိုင့်သည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲသွား လေ၏။ ၎င်းအပိုင်းအစများအနက်မှ အဖျားချွန်ထက်သော အိုးခြမ်းပဲ့ ၃၊ ၄ ခုကို ရွေးယူ၍ အချို့ကို အိပ်ရာအောက်၌ ဝှက်ထားပြီးလျှင် တစ်ခုသော အိုးခြမ်းပဲ့ဖြင့် အလုပ်လုပ်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ ကျန်သော အိုးခြမ်းပဲ့များကို ဒန်တီသည် ကြမ်းပေါ်၌ ဖရိုဖရဲ ကြံဖြန့်ထားလိုက်လေ၏။

ထိုည၌တစ်ည၌ပတ်လုံး ဒန်တီသည်နံရံမှ အင်္ဂါတေများကို အိုးခြမ်းပဲ့ဖြင့် ခြစ်ခွာလေရာ မှောင်မိုက်ထဲတွင် အလုပ်လုပ်ရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် များစွာ မတွင်ကျယ်လှချေ။ အိုးခြမ်းပဲ့သည် မာကျောသော အရာဝတ္ထုနှင့် ထိတွေ့ရ သည့်အတွက်ကြောင့် ထက်မြက်သောအစွန်းများသည် မကြာမီ တုံးသွားလေ ၏။ တတ်နိုင်သမျှ အလုပ်လုပ်ပြီးနောက် ဒန်တီသည် နံရံမှ ကြွေကျသော အင်္ဂါတေပဲ့များကို အခန်းထောင့်တွင် မြေဖြင့် ဖုံးထားလိုက်၍ ခုတင်ကို မူလ နေရာအတိုင်း ပြန်ထားပြီးမှ အလင်းရောင်လာအောင် စောင့်ဆိုင်းဦးအံ့ဟု ခုတင်ပေါ်၌ အိပ်နေလေ၏။

နံနက်လင်း၍ ထောင်မှူးသည် စားစရာများနှင့် ရောက်လာရာ ဒန်တီက ရေချိုင့်မှာ မတော်တဆ လက်မှ လွတ်ကျသဖြင့် ကွဲသွားကြောင်း ပြောပြလေ ၏။ ထိုအခါထောင်မှူးသည် အိုးခြမ်းပဲ့များကို ဖယ်ရှားခြင်းမပြုပဲ ဆဲဆိုရေ ရွတ်ကာဖြင့် ရေချိုင့်အသစ်တစ်လုံး ဆောင်ယူရန် ထွက်သွားလေ၏။ ၎င်း နောက် ထောင်မှူးသည် ရေချိုင့်တစ်ခုနှင့် ပြန်လာ၍ သတိနှင့်ကိုင်တွယ်ရန် ပြောဆိုပြီးလျှင် ထုံးစံအတိုင်း ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ ဒန်တီသည် မိမိအလုပ်ကို ဆက်လက်လုပ်ရန် ပြင်ဆင်လေရာ ယခင်ညက ကျောက်တုံး၏နံဘေးမှ အင်္ဂါတေများကို ခြစ်ခွာရမည့်အစား ကျောက်တုံးကြီးကိုယ်တိုင်ကို ထိုးခြစ်နေခဲ့မိကြောင်းကို တွေ့ရှိရလေ၏။

နံရံမှာကျောက်တုံးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော်လည်း နှစ်ပရိစ္ဆေဒရှည်ကြာလှသော ထောင်ကြီးဖြစ်သောကြောင့် အင်္ဂတေများမှာ အတော်ပင် ဆွေးမြေ့လျက်ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဒန်တီသည် အလင်းရောင်ဖြင့် အလုပ်လုပ်ရသောအခါ အတော်ပင် တွင်ကျယ်အောင် အလုပ်လုပ်နိုင်သည်ကို တွေ့ရ၏။ မကြာမီအတွင်း အင်္ဂတေများ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး စုပုံမိလေရာ ဒန်တီသည် ၎င်းတို့ကို အခန်းထောင့်မြေကြီးအောက်တွင် မြှုပ်ထားလိုက်လေ၏။

၃ ရက်တိတိအလုပ်လုပ်မိသောအခါ ဒန်တီသည် တစ်ပေခန့်ရှိသော ကျောက်လုံးကြီးတစ်လုံး၏ ပတ်ပတ်လည်မှ အင်္ဂတေများကို ခြစ်ခွာပြီးစီးသည်နှင့် ကျောက်လုံးတစ်လုံးသည် ငေါငေါကြီး ပေါ်ထွက်လျက်ရှိလေ၏။ ဒန်တီသည် ကျောက်လုံးကို လက်ဖြင့်ကုတ်၍ ထုတ်သော်လည်း မရချေ။ အိုးခြမ်းပဲ့ဖြင့် ကလန့်သော်လည်း ကွဲကြေ၍သာ သွားလေတော့၏။ အခက်တွေ့ရလေပြီ။

ထိုအခါဒန်တီမှာ ချွေးတလုံးလုံးကျလျက် ခုတင်ပေါ်၌ထိုင်ကာ အကြံထုတ်လေရာ ရုတ်တရက်အကြံတစ်ခုရသည်နှင့် ရွှင်ပြုံးစွာ ထလာ၍ ခုတင်ကို မူလနေရာအတိုင်း ပြန်ရွှေ့ထားလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ ဒန်တီသည် စားစရာထည့်သော ကြွေပန်းကန်ပြားကို တံခါးအနီးတွင် ချထားလိုက်ရာ ထောင်မှူးသည် ဟင်းလျာထည့်သော သံဒယ်အိုးကို လက်ကိုင်ဖြင့်ကိုင်လျက် အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပန်းကန်ပြားကို ခြေဖြင့်နင်းမိသည်နှင့် ကွဲသွားလေ၏။ ထိုအခါ ထောင်မှူးသည် ပန်းကန်ပြားကို နေရာတကျ မထားမှုနှင့် ဒန်တီကို ကြိမ်းမောင်းရေရွတ်၍ ပန်းကန်ပြားအသစ်တစ်ချပ်ယူရန် ထွက်သွားမည်အပြုတွင် ဒန်တီက “နေပါစေတော့လားဗျာ... ဒယ်အိုးကိုသာ ထားခဲ့ပါတော့၊ ကျုပ်နှိုက်စားပါတော့မယ်။ မနက်ဖြန်ကျတော့မှ ဒယ်အိုးနဲ့ပန်းကန်ပြားနဲ့ လဲတာပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါထောင်မှူးမှာ ပန်းကန်ပြားအတွက် တစ်ခေါက်သွားရမည်ကို ပျင်းသည်နှင့် ဒန်တီပြောသည့်အတိုင်း ဒယ်အိုးကိုထားခဲ့လေရာ ဒန်တီမှာ မည်မျှလောက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားသည်ကို ထုတ်ဖော်ရေးသားခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ချေ။

ထောင်မှူးထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ဒန်တီသည် ဒယ်အိုး၌ ပါသော ဟင်းလျာကိုစားသောက်၍ အလုပ်လုပ်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ ဒယ်အိုးမှာ သံရိုးဖြင့် လက်ကိုင်တပ်ထားရကား ဒန်တီသည် လက်ကိုင်ရိုးကို ကျောက်လုံး၏အကြားတွင် လျှိုပြီးနောက် ဖိနှိပ်ကာချလိုက်ရာတွင် ကျောက်လုံးသည် ကြွတက်လာလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ဤနေရာထိုနေရာ စသည်တို့၌ လက်ကိုင်ရိုးကိုလျှို၍ ဖိချည်နှိပ်ချည် ပြုလုပ်ပေးသောအခါ ကျောက်လုံးသည် အဆက်အသွယ်များ လုံးလုံးပြတ်စဲကျွတ်ထွက်မတတ်ရှိနေလေသည်။ ထိုအခါ ဒန်တီသည် ကျောက်လုံးကို လက်ဖြင့် ဆွဲနှုတ်လိုက်ရာ တစ်ပေခန့်ကျယ်ဝန်းသော ကလိုင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ အလွန်ဝမ်းမြောက်လှသော အချိန်ကာလ အပိုင်းအခြားပေတည်း။

ထိုနောက် ဒန်တီသည် ဒုတိယကျောက်လုံးတူးဖော်ရေးအတွက် ဆက်လက် အလုပ်လုပ်ပြန်လေ၏။ မိုးသောက်လတ်သော် ဒန်တီသည် အင်္ဂတေ မှုန်များဖုံးဝှက်၍ ကျောက်လုံးကို နေရာအတိုင်း ပြန်ထည့်ပြီးလျှင် ခုတင်ကို ရွှေ့၍ အနားယူလေ၏။

နံနက်လင်းသောအခါ ထောင်မှူးသည် စားစရာများနှင့် ဝင်လာလေရာ ပန်းကန်ပြားသစ်မူကား မပါခဲ့ချေ။ ထောင်မှူးက “ရေချိုင့်ကိုလည်း ခွဲပစ်ပြီ၊ ပန်းကန်ပြားလည်း ကွဲသွားပြီ၊ မောင်မင်းကို ဒဏ်ပေးရမည်၊ ဒီကရှေ့ကို ပန်းကန်ပြားနဲ့ မထိုက်တန်တဲ့အတွက် ဒယ်အိုးနဲ့ပဲ စားပေတော့။ ခံ... ကျုပ်လောင်းထည့်ပေးမည်” ဟု ပြော၍ ယူခဲ့သောစားစရာများကို ဒယ်အိုးထဲသို့ လောင်းထည့်သွားလေ၏။ ဒန်တီမှာမူ ထိုအပြုအမူအတွက် ထောင်မှူးအား

ဖက်၍နမ်းလိုသောစိတ်ပင် ဖြစ်ပေါ်လေသေး၏။

ဒန်တီသည် ယခင်ကထက်ပင် ကြိုးစား၍ အလုပ်လုပ်သေး၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ နံရံတစ်ဖက်မှ အကျဉ်းသမားသည် အလုပ်ရပ်စဲသွားကြောင်း ဒန်တီတွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ဒန်တီက “သူရပ်သော်လည်း ငါမရပ်” ဟု အောက်မေ့၍ လုပ်မြဲတိုင်းပင် လုပ်လေ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် အလုပ်လုပ်ခဲ့၍ အင်္ဂတေမှုန့်များ အတော်အတန် တူးခြစ်ပြီးလတ်သော် ဒန်တီသည် နံရံထဲ၌ ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံကာ ဆောက်လုပ်ထားသော သစ်သားတိုင်ကြီးတစ်တိုင်ကို တွေ့ရလေ၏။ သစ်သားတိုင်ကို ဖောက်ထွင်းရန် မတတ်နိုင်ရကား ဆက်လက်၍ အလုပ်လုပ်လိုခဲ့လျှင် တိုင်ကြီး၏ နံဘေးမှ ကွင်းရှောင်ကာ ဖောက်ထွင်းရမည်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ တူးဖော်ခဲ့သမျှသော အလုပ်များမှာ အချည်းနှီးကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေတော့၏။

ဒန်တီသည် ပထမအကြိမ် အနှောင့်အယှက် အကြီးအကျယ် တွေ့ရသည်နှင့် စိတ်ပျက်ကာ ကျိန်ဆဲလျက် “ခဲလေသမျှသဲရေကျဖြစ်ရအောင် ရက်စက်ပါပေရဲ့ဘုရားသခင်” စသည်ဖြင့် ညည်းတွားလိုက်ရာတွင် “ဘုရားသခင်ကို အပြစ်တင်နေသော ဘယ်သူလဲ” ဟု မြေကြီးထဲမှ ပြောလိုက်သလို အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဦးခေါင်းများ ကြီးသွားလေ၏။

တီ။ ။ “လူသံလိုလိုကြားလိုက်ပါတယ်၊ ဘယ်ဆီကလဲဘယ်သူလဲ”
အသံ။ ။ “သင် ဘယ်သူလဲ”

တီ။ ။ “အကျဉ်းသမားတစ်ယောက်ပါ၊ ဒန်တီတဲ့”
အသံ။ ။ “သင်ရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

တီ။ ။ “၁၈၁၅-ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၈ ရက်နေ့ကတည်းကပါ”
အသံ။ ။ “ဘာအပြစ်လဲ”

တီ။ ။ “နပိုလီယန် ထီးနန်းပြန်ရအောင် ကူညီမှုပါတဲ့”
အသံ။ ။ “ဪ... ဒါဖြင့် နပိုလီယန်နန်းကျသွားပြီလား...”

တီ။ ။ “၁၈၁၄ ခုနှစ်က နန်းကျသွားပါပြီ၊ သင်ရောက်တာ ဘယ်တုန်းကလဲ”

အသံ။ ။ “၁၈၁၁ ခုနှစ်ကတည်းက ရောက်နေရတယ်”

တီ။ ။ “ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ်ထက်အရင် ရောက်တာပေါ့”

အသံ။ ။ “ဒီဟာ ထားလိုက်ဦး၊ ကျုပ်မေးတာကို ပြောစမ်း၊ သင့်ဘက်က ဖောက်နေတယ် မဟုတ်လား”

တီ။ ။ “မှန်ပါတယ်”

အသံ။ ။ “သင့်အပေါက်ဟာ မြေကြီးနဲ့ ဘယ်လောက်ကွာသလဲ၊ ဘယ်လောက်မြင့်သလဲ”

တီ။ ။ “မြေကြီးနဲ့ တစ်ညီတည်း ရှိနေပါတယ်”

အသံ။ ။ “သင့်အခန်းကထွက်ရင် ဘယ်ရောက်သလဲ”

တီ။ ။ “ဆောင်တော်ကူးကို ရောက်ပါတယ်”

အသံ။ ။ “ဆောင်တော်ကူးကသွားရင် ဘယ်ရောက်သလဲ”

တီ။ ။ “စစ်သားတွေစောင့်နေတဲ့ ဝင်းကြီးထဲ ရောက်ပါတယ်”

အသံ။ ။ “ဟိုက်... အတွက်မှားကုန်ပြီကိုး။ ကျုပ်တွက်နေတဲ့ဇယားကွက်မှာ မျဉ်းကြောင်းကလေးတစ်ကြောင်း ကောက်သွားလိုက်လျှင် ၁၅ ပေလောက် ခြားနားသွားတော့တာကိုး။ ကျုပ်ထင်တာက ခင်ဗျားယခုဖောက်တဲ့ နံရံကို ထောင်တံတိုင်း မှတ်နေတာကိုး၊ ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ကုန်ပြီကောလေ”။

တီ။ ။ “ထောင်ပြင်ဘက်ရောက်ရင်ကော ပင်လယ်ကြီးခံနေသေးခင်ဗျ”

အသံ။ ။ “ရောက်ရင်ဘာခက်သလဲ၊ ပင်လယ်ထဲခုန်ချပြီး ကမ်းရောက်အောင် ကူးနိုင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် သင်္ဘောတစ်စင်းစင်းနဲ့ တွေ့နိုင်တယ်။ ခုတော့အလကား ဖြစ်နေတော့တာပေါ့”

တီ။ ။ “ဒါထက် ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

အသံ။ ။ “နံပါတ် ၂၇ တဲ့၊ နာမည်ရင်းက ဖာရီယာတဲ့၊ ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီးလေ”

တီ။ ။ “ကျွန်တော့်ဆီရောက်ပေမဲ့ အကြံကို လက်မလျှော့ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်သစ္စာရှိပါတယ်၊ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် နှစ်ယောက်တွဲပြီး ကြံစည်နိုင်ပါတယ်”

ယာ။ ။ “အသံကတော့ လူငယ်အသံပဲ၊ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

တီ။ ။ “၂၆ နှစ်လောက်ရှိပါပြီ”

ယာ။ ။ “တော်ပါသေးရဲ့ လူငယ်ဆိုတော့ သစ္စာရှိလောက်ပါရဲ့၊ ကိုင်း ဒါဖြင့် ငါ့အကြံကိုပြောင်းပြီး နှစ်ယောက်ပေါင်းကြံကြဦးဖို့နော်”

တီ။ ။ “ကြံစည်ပါခင်ဗျာ ကျွန်တော်ကတော့ သစ္စာရှိရှိနဲ့ ထားရာမှာ နေပါမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပစ်ထားခဲ့ပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ သားရင်းလို အောက်မေ့ တော်မူပါ”

ယာ။ ။ “ကောင်းပြီ ဒါဖြင့်နက်ဖြန်မှ ဆက်ကြဦးဖို့ရဲ့”

၎င်းနောက် အသံလည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေရာ၊ ဒန်တီသည် ခုတင်ကို နေရာတကျ ရွှေ့ထားပြီးနောက် ထောင်မှ လွတ်လပ်မှုစခန်းကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရေးရေးမျှ မြင်ရချေပြီဟု အောက်မေ့ကာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာစိတ် ကူးနေလေ၏။ အကယ်၍ မိမိတို့၏အကြံကို မတော်တဆ ရိပ်မိသွားပါက ဒန်တီသည် ထောင်မှူး၏ ဦးခေါင်းကို ကျောက်တုံးကြီး တစ်လုံးနှင့် ရိုက်ခွဲလိုက်ခြင်းအားဖြင့် လူသတ်မှု ကျူးလွန်ပြီးလျှင် ကြီးပေးခံ လိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ဒန်တီသည် ထောင်မှူးထွက်သွားသဖြင့် မိမိ ခုတင်ကို နံရံမှရွှေ့ရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိစဉ် ၃ ကြိမ်ခေါက်သံကြားသည်နှင့်

တီ။ ။ “ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ရှိတယ်လေ”

ယာ။ ။“ထောင်မှူးသွားပြီလား”

တီ။ ။“သွားပြီ ခင်ဗျ”

ယာ။ ။“ငါလာခဲ့မယ်နော်”

တီ။ ။“လာပါခင်ဗျာ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့ မျက်နှာကို မြင်စမ်းပါရစေ”

နောက်တစ်ခဏ၌ ဒန်တီဖောက်ထားသော အပေါက်၏အောက်မှ အင်္ဂါတေများ ကွာကျလာ၍ အပေါက်တစ်ခုပွင့်လာပြီးလျှင် လူတစ်ယောက် သည် တိုးလျှိုးကာ ထွက်လာလေ၏။

အခန်း - ၁၅

ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးဖာရိယာ

ဒန်တီသည် ဖာရိယာ၏လက်ကို မြဲမြံစွာ ကိုင်ဆုပ်နှုတ်ဆက်လိုက်ရသောအခါ နှစ်ပေါင်းများစွာ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟဟူ၍ မတွေ့ခဲ့ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏ဖခင်အရင်းနှင့် တွေ့လိုက်ရဘိသကဲ့သို့ နှစ်သိမ့်အားရခြင်းဖြစ်မိလေ၏။ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီး ဖာရိယာမှာ ကြုံလိုသေးကွေး “လူမှင်သေး” လှသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ၎င်း၏ကြည်လင်တောက်ပ နက်နဲလှသော မျက်လုံးများသည် အမွေးထူ၍ ဖွေးဖွေးဖြူလျက်ရှိသော မျက်ခုံးများအောက်၌ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်ဟု မှတ်ထင်ရပေ၏။ ဆံပင်နှင့်အတူ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက်ရှိသော မုတ်ဆိတ်မွေးတို့သည် ၎င်း၏ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ဝဲလျက်ရှိဘိ၏။ ၎င်း၏အသက်မှာ ၆၅ နှစ်ခန့်ရှိသော်လည်း ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော အမွေးအမှင်တို့၏ သက်သေခံချက်မရှိခဲ့လျှင် မည်သူကမျှ ၅၀ ထက်ကျော်၍ ခန့်မှန်းမည်မဟုတ်ချေ။

လူနှစ်ယောက်တို့သည် လက်ဆွဲကာ နှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကွာကျသောအင်္ဂါတေများကို မြေကြီးအောက်တွင် သိုငှက်၍ ကြွထွက်လျက်ရှိသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို နေရာတကျ ပြန်ထည့်ထားလိုက်လေ၏။

ယာ။ ။“မင်းမှာ ဘာလက်နက်ကိရိယာများရှိသလဲ”

တီ။ ။“မရှိပါ။ ခင်ဗျားမှာရော...”

ယာ။ ။“တံစဉ်းကလွဲလို့ ဆောက်၊ ညှပ်၊ ကုပ် အားလုံးရှိတယ်...”

၎င်းနောက် ဖာရီယာသည် သစ်သားလက်ကိုင်တပ်ထားသည့် သံချွန်
ကြီးတစ်ခုကို ထုတ်ပြလေ၏။

တီ။ ။(အံ့ဩစွာနှင့်) “ဒီဟာ ဘယ်ကရသလဲ...”

ယာ။ ။“သံခုတင်က ဖြုတ်ပြီး ကိုယ်တိုင်လုပ်ယူတာပေါ့ကွဲ့။ ဘာ
မှတ်လို့လဲ၊ ဒီလက်နက်နဲ့ ပေ ၅၀ ထက်မနည်း ငါဖောက်လာခဲ့တယ်”

တီ။ ။(မျက်လုံးပြူးလျက်) “ပေ ၅၀ ဖောက်ပြီးမှ ဒီကိုရောက်တယ်
လား...”

ယာ။ ။“အေး... မင်းအခန်းနဲ့ ငါ့အခန်းဟာ ပေ ၅၀ လောက် ဝေး
လိမ့်မယ်၊ မြေကြီးကို ပေ ၅၀ ဖောက်ပြီးမှ ဒီနေရာရောက်တာမောင်ရေ...”

တီ။ ။“တော်ပါပေခင်ဗျာ...”

ယာ။ ။“တော်တော့ တော်ပါရဲ့၊ နို့ပေမဲ့ တွက်ကိန်းလွဲနေလို့ ဘယ်မှ
မရောက်တော့ဘူး...”

၎င်းနောက် အကျဉ်းသမားနှစ်ယောက်တို့သည် ဒန်တီ၏ နံရံလေး
မျက်နှာတို့ကို စုံစမ်းကြလေရာ၊ တစ်ဘက်မှာ ကျောက်ဆောင်ပေါ်၌ ကျောက်
မြစ်ချထားသောကြောင့် လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် တွင်းတူးသမားများကိုယ်
တိုင် ၁၀ နှစ်လောက် ဖောက်ထွင်းရမည့်အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ တစ်
ဘက်မှာ ထောင်ပိုင်၏ အခန်းအောက်သို့ ရောက်မည်ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်း၏
ပိုင်အရက်များထားသော မြေတိုက်ခန်းသို့ ရောက်ရမည့်အကြောင်းကိုလည်း
ကောင်း၊ တတိယဘက်မှာ စစ်သားများ လမ်းလျှောက်နေသည့် ဆောင်တော်
ကူးသို့ ရောက်ကြရမည့် အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ စတုတ္ထဘက်မှာ
စန်ဒလီများ သေနတ်ထမ်းကာ နေ့ညဉ့်မပြတ် စောင့်ကြပ်နေသည့်နေရာသို့

ရောက်မည့်အကြောင်းကိုလည်းကောင်း သိရှိကြရလေ၏။

ယာ။ ။ “ကိုင်း ငါ့လူရေ၊ မင်းအခန်းကတော့ဖြင့် ထွက်လမ်းမရှိဘူးဟေ့...”

တီ။ ။ “ဒီတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ့မယ်...”

ယာ။ ။ “ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်းပေါ့ကွယ်...” (အဓိပ္ပာယ်မှာ ကံပစ်ချသည့်အတိုင်း ခံကြရုံသာ ရှိတော့သည်ဟု ဆိုလိုရာရောက်၏)

ဒန်တီမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ တဖြည်းဖြည်းကြိုးစားလာခဲ့ရပြီးမှ မိမိစိတ်ကို ထိုကဲ့သို့ ဖြေဆည်နိုင်သော ဖာရီယာ၏ သည်းခံခြင်းကို စိတ်ထဲ၌ ချီးမွမ်းမိ၏။

ဖာရီယာသည် လက်နက်ကိရိယာများရရှိမှုအတွက် ၄ နှစ်မျှလည်းကောင်း၊ ပေ ၅၀ ရှည်လျားသော ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း ဖောက်ထွင်းရေးအတွက် ၃ နှစ်မျှလည်းကောင်း အချိန်ကုန်ခဲ့သည်ပြင် တူးဆွပြီးသော မြေစာများကို သိုဝှက်ရန်အတွက် လှေကားအောက်၌ရှိသော လိုဏ်ဂူကြီးကို ဖောက်ထွင်းရခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောက်တုံးပကတိကဲ့သို့ မာကျောသော အင်္ဂါတေများကို ခြစ်ဖဲ့ရခြင်း၊ မှောင်မိုက်ကြီးထဲ၌ ကိုယ်ကိုမျှဆန့်တန်းရန် မတတ်နိုင်ဘဲ တစ်ခါတစ်ရံ ကွေးညွတ်ခါ အလုပ်လုပ်ရခြင်းအစရှိသော ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုများ ခံခဲ့ကြောင်းကို ဒန်တီကြားသိလေရကား၊ သူ၏အသက်အရွယ်နှင့် ပေ ၅၀ ဖောက်နိုင်လျှင် ငါက ပေ ၁၀၀ ဖောက်နိုင်ရမည်။ သူက သုံးနှစ်အလုပ်လုပ်နိုင်လျှင်၊ ငါက ခြောက်နှစ်အလုပ် လုပ်နိုင်ရမည်။ သူက ပင်လယ်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းဝံ့လျှင်၊ ငါက သမုဒ္ဒရာထဲသို့ ခုန်ဆင်းဝံ့ရမည်စသည်ဖြင့် စိတ်ထဲ၌များစွာ အားကျလျက်ရှိလေ၏။

၎င်းနောက် ဒန်တီသည် အကြံတစ်ခုရလာ၍ ဆောင်တော်ကူးအောက်မှ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတူးပြီးလျှင် စန်ဒလီစောင့်သောနေရာသို့ရောက်နိုင်ကြောင်း၊ တွေ့သော စန်ဒလီကိုသတ်၍ ထွက်ပြေးနိုင်သော နည်းလမ်းတစ်ခုရှိကြောင်း

ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ဖာရီယာက မိမိမှာ ကျောက်တောင်ကိုဖောက်ရန် အသင့်ရှိသော်လည်း စန်ဒလီတစ်ယောက်၏ ရင်ဘတ်ကိုဖောက်ရန် မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ မိမိလွတ်လပ်ရေးအတွက် အခြားသူတစ်ယောက် ၏အသက်ကိုသတ်ရန် စိတ်မကူးနိုင်ကြောင်းနှင့် ငြင်းဆန်လေ၏။

ထို့နောက် ဖာရီယာက မိမိအားလပ်သော အချိန်များတွင် မည်သည့် နည်းဖြင့် အပျင်းဖြေသည်ကို သိလိုပါသလောဟု မေးရာ၊ ဒန်တီက အလွန် သိလိုကြောင်းပြောသည်နှင့် ဖာရီယာသည် ဒန်တီအား ၎င်း၏အခန်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

အကျဉ်းသမားနှစ်ယောက်တို့သည် ပေ ၅၀ ခန့်ရှည်လျားသော ဥမင် လိုဏ်ခေါင်းတစ်လျှောက် လေးဘက်သွားကာ လျှောက်လာကြ၍ နောက်ဆုံး တွင် ဖာရီယာ၏အခန်းသို့ ရောက်ကြလေ၏။ ဖာရီယာသည် အလင်းရောင် ဝင်သောနေရာ၌ ရေးခြစ်ထားသော အမှတ်အသားများကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် “၁၂ နာရီ ၁၅ မိနစ်ခန့်ရှိပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒန်တီမှာ များစွာ အံ့ဩလျက် ငေးကြည့်နေလေ၏။ ဖာရီယာမှာမူ တစ်ခုသောနံရံ၌ ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခု ကို ဆောက်ဖြင့်ထိုးခွာ၍ လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာရာတွင် ကိရိယာ တန်ဆာများကို ထုတ်ပြလေ၏။

ဖာရီယာသည် အနံ ၄ လက်မ၊ အလျား ၁၈ လက်မခန့်ရှိသည့် ပိတ်စ ပေါင်း ၆၈ ခုတို့ကို ထုတ်၍ပြလေရာ ၎င်းပိတ်စများပေါ်တွင် အလွန်သေးငယ် သောလက်ရေးဖြင့် အီတလီယန်ဘာသာနှင့် အီတလီပြည်၏ နိုင်ငံရေးရာဇဝင် အကြောင်း ရေးသားပါရှိလေ၏။ ပိတ်စများမှာ ဖာရီယာ၏ ရုပ်အင်္ကျီများ။ လက်ကိုင်ပဝါများကို ဆုတ်ခြင်းအားဖြင့် ရရှိလေရာ၊ ကလောင်သွားမှာ ငါးရိုး ဖြင့်ပြုလုပ်၍ မင်မှာကျပ်ခိုးနှင့်ဝိုင်အရက်တို့ကို ရောစပ်ခြင်းအားဖြင့် ရရှိလေ ၏။ မင်ကိုလည်းကောင်း၊ ကလောင်သွားကိုလည်းကောင်း၊ ကလောင်တံကို လည်းကောင်း၊ ရေးရန်ပိတ်စကို လည်းကောင်း လူမသိစေရအောင် ကြံဖန်

လုပ်ကိုင်ပြီးမှ စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ရိုက်နှိပ်လောက်သည့် အကြောင်းအရာများကို ရေးသားနိုင်ခြင်းတည်းဟူသော စိတ်ရှည်ခြင်းမှာ လူသာမန်တို့ စိတ်ကူးထည့်ရန်ပင် ကြံစည်ဝံ့မည် မဟုတ်ချေ။ ထို့ပြင်မှောင်မိုက်နေသော မြေတိုက်ကြီးအတွင်း၌ စာရေးဖို့ အလင်းရောင်ရစေခြင်းငှာ၊ ဖယောင်းတိုင်ဖြစ်အောင်လုပ်ရသည့် အလုပ်တစ်ခုတည်းနှင့်ပင်လျှင် လူသာမန်တို့ စိတ်ပျက်လက်လျှော့ကြရအောင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ပြင် ဖာရီယာသည် မိမိ၏လက်စွမ်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်းစိတ်ရှည်စွာ ပြုလုပ်ထားသည့် ကြိုး၊ ဓား၊ ဆောက်၊ သံချွန်၊ ကုပ် စသည့်တူးဖော်ရာ၌ အသုံးဝင်သော လက်နက်ကိရိယာများကိုလည်း ပြသသေး၏။ ဒန်တီသည် ဤမျှလောက် အိုမင်းသောအရွယ်တွင် ကျန်သောနှစ်များအတွက် လွတ်လပ်စွာနေထိုင်မှုကို ဤမျှလောက် စိတ်ရှည်လက်ရှည် အပင်ပန်းခံ၍ ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ပေ၏တကားဟု စိတ်ထဲ၌ ချီးမွမ်းမကုန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။

ဒန်တီသည် ဖာရီယာ၏ စိတ်ရှည်ခြင်းနှင့် ဉာဏ်ထက်မြက်ခြင်းတို့ကို စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိစဉ် ဤမျှလောက် ဉာဏ်ပညာကြီးရင့်သော လူတစ်ယောက်သည် မိမိအကျဉ်းခံနေရခြင်းနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းခြင်းရာတို့ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာတွေးဆ ပြောဆိုနိုင်လိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့မိလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဒန်တီသည် မိမိ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြန်ပြောင်းပြောပြမည့်အကြံဖြင့် နောက်ဆုံးအခေါက် မာဆေးမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာပုံအကြောင်း ဖခင်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်းအကြောင်း၊ မာဆေးနှင့် ချစ်ကြိုက်၍ လက်ထပ်ခြင်းအကြောင်း၊ ဖမ်းဆီးခြင်း၊ စစ်ဆေးခြင်း၊ အချုပ်ထောင်၌ ချထားခြင်းအကြောင်း နောက်ဆုံး၌ ယခုလက်ရှိထောင်ကြီးသို့ ပို့လိုက်ခြင်းအကြောင်းတို့ကို ဖာရီယာအား အလုံးစုံပြောပြလေ၏။

ယာ။ ။ “မင်း ထောင်ကျတဲ့အတွက် ဘယ်သူ့အကျိုးခံစားရသလဲ”

တီ။ ။ “ကျွန်တော်ဖြင့် မမြင်ဘူးခင်ဗျ”

ယာ။ ။ “ဒီလိုမပြောနဲ့လေ မဟုတ်သေးဘူး၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆိုလျှင် မင်းမှာ ကပ္ပတိန်ဖြစ်လုဆဲဆဲ မိန်းမချောကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လုဆဲဆဲဆို”

တီ။ ။ “မှန်ပါတယ်”

ယာ။ ။ “မင်းကို ကပ္ပတိန်မဖြစ်စေလိုတဲ့လူများ မရှိဘူးလား။ မာဆဒီနဲ့ မရစေလိုတဲ့လူများ မရှိပေဘူးလား”

တီ။ ။ “သဘောမှာ ကျွန်တော့်ကိုမခင်တဲ့လူ မရှိပါဘူး ခင်ဗျ။ ရှိခဲ့လို့ရှိရင် ကျွန်တော်နဲ့ရန်ဖြစ်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲရှိမယ်”

ယာ။ ။ “နာမည်ဘယ်သူတဲ့လဲ”

တီ။ ။ “ကျွန်တော့်လက်ထောက် ဒန်ဂလားတဲ့ခင်ဗျ”

ယာ။ ။ “မင်းကပ္ပတိန်ဖြစ်လျှင် သူ့ကို သူ့နေရာအတိုင်း ထားမလား”

တီ။ ။ “ကျွန်တော့် သဘောအတိုင်းဆိုရင် မထားဘူးခင်ဗျ။ ငွေစာရင်းမှားတာ ကျွန်တော်တွေ့ဖူးတယ်”

ယာ။ ။ “ကပ္ပတိန်လီကလီးယားနဲ့ မင်းနဲ့စကားပြောနေစဉ် ကြားလောက်တဲ့လူရှိသလား”

တီ။ ။ “တံခါးဖွင့်ထားလို့ ဒန်ဂလားလျှောက်သွားတာကိုတော့ ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရတယ် ခင်ဗျ”

ယာ။ ။ “ဟုတ်လှပြီ၊ ခြေရာခံမိပြီ။ အဲလဘားကျွန်းတက်တော့ အဖော်ပါသေးသလား”

တီ။ ။ “မပါဘူးခင်ဗျ”

ယာ။ ။ “စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပေးလိုက်တဲ့စာကို ဘယ်မှာထားသလဲ”

တီ။ ။ “မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲမှာ ညှပ်ထားတယ်”

ယာ။ ။ “စာအုပ်ကို ဘယ်မှာထားသလဲ”

တိ။ ။ “သဘောပေါ်မှာ ထားပါတယ်”

ယာ။ ။ “ဒါဖြင့် သဘောမရောက်ခင်စာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယူလာခဲ့သလဲ” ။

တိ။ ။ “လက်ထဲမှာ ကိုင်လာခဲ့ပါတယ်”

ယာ။ ။ “စာကို လူတိုင်း မြင်နိုင်လောက်သလား”

တိ။ ။ “မြင်နိုင်လောက်ပါတယ်”

ယာ။ ။ “အစိုးရဆီပို့လိုက်တဲ့ပစ်စာကို မင်းမှတ်မိသလောက် ပြောပြစမ်း”

ဒန်တီသည် ပစ်စာထဲတွင် ပါရှိသောအကြောင်းအရာကို နှုတ်တိုက်ရလှ မတတ်ဖြစ်နေသောကြောင့် အနည်းငယ်စဉ်းစားခါမျှနှင့် ရွတ်ဆိုပြနိုင်လေ၏။

ယာ။ ။ “ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ရှင်းရှင်းကြီးပဲ၊ ဒါထက် ဒန်ဂလားရဲ့ လက်ရေးကို မင်းမှတ်မိသလား”

တ။ ။ “လက်ရေးကောင်းထဲကပဲ ခင်ဗျ”

ယာ။ ။ “ပစ်စာထဲက လက်ရေးကတော့ ဖျက်ရေးတဲ့ လက်ရေးနော် ဟုတ်စ”

တိ။ ။ “တူပါတယ်ခင်ဗျ”

ထိုအခါ ဖာရီယာသည် ကလောင်တံကို ကောက်ယူ၍၊ ဒန်တီရွတ်ပြသော စာကြောင်းအနည်းငယ်ကို လက်ဝဲလက်ဖြင့် ပိတ်စတစ်စပေါ်တွင် ရေးလေ၏။ ။ ၎င်းနောက်...

ယာ။ ။ “ကြည့်စမ်း ဒီလက်ရေးဘယ့်နှယ်လဲ”

ထိုအခါ ဒန်တီမှာ ဖာရီယာအား မျက်လုံးများပြူးကာ ငေးကြည့်နေလေ၏။ ။

တိ။ ။ “ဒီအတိုင်းပဲခင်ဗျ ဒီအတိုင်း တစ်ကိုက်တည်းပဲ”

ယာ။ ။ “တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ လက်ယာလက်နဲ့ရေးတဲ့အခါ

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ရေးချင်းမတူသော်လည်း လက်ဝဲလက်နဲ့
ရေးတဲ့အခါကျရင် အများအားဖြင့် တူတတ်တယ်။ ဒါထက်နေဦး မာဆဒီနဲ့
လက်ထပ်ရေးမှာ နှောင့်ယှက်ချင်တဲ့လူများ ရှိသလား။”

တီ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ဖာနင်ဒိုဆိုတဲ့ လူကလည်း ကြိုက်နေပါတယ်...”

ယာ။ ။ “ဒီစာကို သူရေးနိုင်မလား...”

တီ။ ။ “ဒီလူက ကျွန်တော့်ကို ဓားနဲ့ထိုးသတ်ရင် သတ်မယ်။ ဒီလို
စာမျိုး ရေးမယ်မထင်ပါ”

ယာ။ ။ “ဒါဖြင့် ဒန်ဂလားဖြစ်ရမှာပဲ...”

တီ။ ။ “ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားမိပါပြီ၊ သူပဲဖြစ်မှာပါပဲ”

ယာ။ ။ “နေဦးဟေ့၊ ဒန်ဂလားနဲ့ ဖာနင်ဒိုနဲ့ သိကျွမ်းသလား...”

တီ။ ။ “ဟိုတယ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် အတူထိုင်နေတာကို တွေ့ရဖူး
ပါတယ်”

ယာ။ ။ “ဒီပြင်ရော ဘယ်သူများရှိသေးသလဲ...”

တီ။ ။ “ကေဒရောက်ဆိုတဲ့ အပ်ချုပ်သည်တစ်ယောက် ရှိပါတယ်။
ဪ... ကျွန်တော်သတိရပြီ။ ဟိုနေ့က သူတို့အနားမှာ မင်အိုးနဲ့ ကလောင်
တံ ရှိတယ်ခင်ဗျ၊ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ လူယုတ်မာတွေပဲ...”

ယာ။ ။ “ဒီပြင်သိချင်တဲ့ အချက်များ ရှိသေးသလား”

တီ။ ။ “ရှိပါသေးတယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ကြိမ်တည်းစစ်ဆေး
ပြီး ဘာကြောင့် စီရင်ချက်မရေးဘဲ ထောင်ချထားပါသလဲ ခင်ဗျ”

ယာ။ ။ “မင်းကို ဘယ်သူစစ်ဆေးသလဲ...”

တီ။ ။ “ဒုတိယတရားသူကြီး စစ်ဆေးပါတယ်”

ယာ။ ။ “လူငယ်လား၊ လူကြီးလား...”

တီ။ ။ “လူခပ်ငယ်ငယ်ပါ”

ယာ။ ။ “သူ့အမူအရာ ပြောစမ်း”

တီ။ ။ “ခပ်တင်းတင်းပါပဲ၊ တော်တော်တော့ ဖော်ရွေပါတယ်”

ယာ။ ။ “သူ့ကိုအလုံးစုံ ပြောပြသလား”

တီ။ ။ “ပြောပြပါတယ်”။

ယာ။ ။ “စစ်ဆေးနေတုန်းမှာ အမူအရာပြောင်းလဲခြင်း တွေ့ရသလား”

တီ။ ။ “စာကိုဖတ်နေစဉ် ပြောင်းလဲတာတွေ့ရပါတယ်”

ယာ။ ။ “ဘယ်ပုံပြောင်းလဲသလဲ”

တီ။ ။ “ကျွန်တော့်ကို ကရုဏာဖြစ်လို့ ပြောင်းလဲဟန်တူပါတယ်”

ယာ။ ။ “ကရုဏာဖြစ်ကြောင်း ဘယ်လိုသိရသလဲ”

တီ။ ။ “ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အပြစ်ကြီးလေးမည့် သက်သေခံစာကို သူ့ကိုယ်တိုင် မီးရှို့ပစ်လိုက်ပါတယ်”

ယာ။ ။ “ဒီလောက်ထိအောင် သဘောထားကြီးလိမ့်မယ်လို့ယုံဖို့ ခပ်ကျပ်ကျပ်ပဲ၊ ဘယ်သူ့ဆီကို လိပ်တပ်ထားတဲ့စာလဲ”

တီ။ ။ “နော်တီယားဆိုတဲ့လူဆီကို လိပ်တပ်ထားပါတယ်”

ယာ။ ။ “ဒီစာကို မီးရှို့ပစ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူ့မှာ ကိုယ်ကျိုးမျှော်လင့်ရန် ရှိသလား”။

တီ။ ။ “ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့မှမပြောဖို့ အထပ်ထပ်မှာခြင်းကို ထောက်သဖြင့် ကိုယ်ကျိုးရှိလေမလားလို့ တွေးစရာရှိပါတယ်”

ယာ။ ။ “နပိုလီယန်ဂိုဏ်းသားထဲက နော်တီယားတစ်ယောက်တော့ ငါကြားဖူးတယ်၊ တရားသူကြီးနာမည်က ဗီလီဖို့တဲ့ ဟုတ်စ”

တီ။ ။ “မှန်ပါတယ်”။

ယာ။ ။ “ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ။ ကန်းလိုက်တဲ့လူကွယ်၊ နော်တီယား အမည်ကို ဘယ်သူ့မှမပြောပါနဲ့လို့ မှာမှာပေါ့ကွဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်က သားအဖကိုး”။

ထိုအခါ၌ကား ဒန်တီ၏စိတ်ထဲ၌ ယခင်က ရှုပ်ထွေးနက်နဲသော

အခြင်းအရာများသည် ဆီးဖြူသီးကို လက်ဝါးပေါ်တွင်တင်၍ ကြည့်ဘိသကဲ့
 သို့ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ပေါ်လာလေတော့၏။ ဗီလီဖို၏ စိုးရိမ်သော
 မျက်နှာထားသည်လည်းကောင်း၊ စာကို မီးရှို့ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ မည်
 သူ့ကိုမျှမပြောရန် ပဋိညာဉ်တောင်းခံခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဒန်တီ၏
 စိတ်ထဲတွင် အဓိပ္ပာယ်ထင်လင်းစွာ ပေါ်ထွက်လာလေ၏။

ဒန်တီသည် မိမိဒုက္ခရောက်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းအစစ်ကို ရိပ်မိသိ
 ရှိရသောအခါတွင် ရူးချင်နှမ်းချင်သလို ဖြစ်လာသည်နှင့် တစ်ယောက်တည်း
 စိတ်ကူးလိုသေးသည့်အတိုင်း မိမိ၏အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အခန်းသို့
 ပြန်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒန်တီသည် ခုတင်ပေါ်၌ ပစ်လွဲကာ နာရီ
 ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်တိုင်အောင် စိတ်ကူးနေလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌
 မိမိအား မတရားသဖြင့် အကျဉ်းခံရအောင် ပြုလုပ်ခဲ့သူများအပေါ်တွင် လေး
 လေးနက်နက် လက်စားချေဖို့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သန္နိဋ္ဌာန်ချထား၍ ၎င်း
 အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း ထမြောက်အောင်မြင်စေကြောင်းကိုလည်း ဆုတောင်းခဲ့လေ
 ၏။ ထောင်မှူးသည်စားစရာများနှင့် ဝင်လာသောအခါ အိပ်ရာပေါ်တွင်
 မတုန်မလှုပ်ရှိနေသော ဒန်တီကိုမြင်သဖြင့် ဦးခေါင်းကိုယမ်းကာ စားစရာများ
 ကို ချထားခဲ့၍ ထွက်သွားလေ၏။

အခန်း - ၁၆

ဗဟုသုတ ရှာမှီးပြီ

ဒန်တီမှာ သာမန် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်၍ ဗဟုသုတ နည်းပါးသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ထိုခေတ်အခါက အထက်တန်းစားလူများ တတ်ကျွမ်းသင့်သော ပညာရပ်အမျိုးမျိုးတို့၌ ကျွမ်းကျင်နားလည်လှသော ဖာရီယာထံတွင် ပညာသင်ကြားလေ၏။ ဖာရီယာမှာ ဂဏန်းသင်္ချာ၊ ပထဝီဝင်၊ လောကဓာတ်ပညာ၊ စိတ်အတတ်ပညာ စသော ပညာရပ်များအပြင် အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ အီတလီ၊ ဂျာမန်၊ စပိန် စသော ဘာသာစကားများကိုလည်း မွတ် မွတ်ကြီး ပြောဆိုနိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဒန်တီသည် အားလပ် သော အချိန်အားလုံးကို ဖာရီယာထံတွင် ကုန်လွန်စေ၍ မှတ်ဉာဏ်ကောင်း သလောက် လိုချင်စိတ်ရှိသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လေရကား ဖိ လခန့် အချိန်အတွင်းတွင် အတော်အတန်စုံလင်အောင် တတ်ကျွမ်းလာခဲ့၏။ တစ် နှစ်ကုန်လွန်သောအခါ၌ကား ဒန်တီမှာ ယခင်က ဒန်တီမဟုတ်တော့ဘဲ လူ သစ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။

ဖာရီယာမှာ ထိုအချိန်ကာလအတောအတွင်း၌ နေ့ရှိသမျှလွတ်မြောက် မှုကိုသာ စိတ်ကူးနေဟန် လက္ခဏာရှိ၏။ တစ်နေ့သ၌ ဖာရီယာသည် ဒန်တီ နှင့်အတူ ထိုင်လျက်ရှိစဉ် “စန်ဒလီမရှိလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ” ဟု

လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိ၏။ ထိုအခါ ဒန်တီက စန်ဒလီရှိနေသော်လည်း မရှိအောင် မိမိတတ်နိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောသောအခါ ဖာရီယာက “မတော်ပါဘူးကွယ်၊ ကိုယ့်လွတ်လပ်ရေးအတွက် သူတစ်ပါးအသက်ကို မသတ်ကောင်းပါဘူး” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ဒန်တီက စန်ဒလီကိုမသတ်ဘဲ ပါးစပ်ကို အဝတ်ဆို့ပြီး ချည်တုပ်ထားလျှင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်းနှင့် ထပ်လောင်းပြောဆိုပြန်ရာတွင် ဖာရီယာသည် အတန်ကြာစဉ်းစားနေပြီးမှ “ကိုင်းဒါဖြင့် ငါ့မှာအကြံတစ်ခုရှိတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“ဘယ်လောက်ကြာကြာ လုပ်ရမှာလဲ”

“တစ်နှစ်လောက်ပေါ့ကွယ်”

ဖာရီယာ၏ အကြံမှာကား ဒန်တီ၏အခန်းနှင့် ၎င်း၏အခန်းတို့ ဆက်သွယ်ထားသည့် လိုဏ်ခေါင်းမှ “ဆောင်တော်ကူး” သို့ရောက်အောင် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခု တူးရလိမ့်မည်။ “ဆောင်တော်ကူး” ဆီသို့ ရောက်သောအခါ၊ ကြမ်းခင်းထားသော ကျောက်ပြားကို ရုတ်တရက် မခွာသေးဘဲ အခွင့်ကောင်းကို စောင့်ဆိုင်းနေရမည်။ တစ်ညသ၌ ထိုကျောက်ပြားအောက်မှ အင်္ဂတေများကို တတ်နိုင်သမျှ ပါးလွှာအောင် ခြစ်ခွာထားရမည်။ အခန်းစောင့်သော စန်ဒလီသည် “ဆောင်တော်ကူး” တွင် စကြိုလျှောက်နေစဉ် ကျောက်ပြားပေါ်သို့ ခြေချမိသဖြင့် ကျောက်ပြားကွာကျ၍ စန်ဒလီလည်း လိုဏ်ခေါင်းထဲသို့ ကျလာလိမ့်မည်။ စန်ဒလီသည် ကျလာသောအရှိန်ကြောင့် မူးမေ့လျက် ရှိစဉ် ဒန်တီက ထိုသူ၏ခြေလက်များကို တုပ်နှောင်၍ ပါးစပ်တွင် အဝတ်များ ပိတ်ဆို့ထားရမည်။ ၎င်းနောက် လူနှစ်ယောက်တို့သည် စန်ဒလီကျသော အပေါက်မှထွက်လာ၍ ဆောင်တော်ကူး ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချပြီးလျှင် ဖာရီယာ၌ရှိသော ကြိုးဖြင့် ထောင်တံတိုင်းကို ကျော်တက်ကာ ထွက်ပြေးကြရမည် ဖြစ်လေသည်။

ဒန်တီမှာ ၎င်းအကြံအစည်ကို ကြားရသောအခါ အလွန်လွယ်ကူလှ

သည်ဟု အောက်မေ့လျက် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာ ရှိနေလေ၏။

အကျဉ်းသမားနှစ်ယောက်တို့သည် လိုဏ်ခေါင်းတူးသော အလုပ်ကို ထိုနေ့၌ပင် စတင်လုပ်ကိုင်ကြလေရာ ထောင်မှူးဝင်လာချိန်များတွင်သာ မိမိတို့အခန်းသို့ ပြန်ဝင်ကြလေ၏။ တူးဖော်ရရှိသော မြေစာများကိုမူ ပြတင်းပေါက်မှ အနည်းငယ်မျှစီ ကြီဖြန့်လွှင့်ပစ်လေရာ လေဆောင်ကြဉ်းသည့် အတွက်ကြောင့် တစ်နေရာ၌ စုပုံနေခြင်းမရှိဘဲ ပြန့်ကြဲကာဖြင့် တဖြည်းဖြည်း လွှင့်ပျောက်သွားလေကုန်၏။

တစ်နှစ်စေ့ကုန်လတ်သော အတော်ပင် ခရီးရောက်ခဲ့လေပြီ။ နားနေသော အချိန်အတွင်း၌မူကား ဖာရီယာသည် အခြားတိုင်းပြည်များ၏ ရာဇဝင်များ၊ ကမ္ဘာ၌ ထင်ပေါ်ကျော်စောသော လူကြီးများ၊ နက္ခတ်တာရာများ အကြောင်းကို ပြောပြရင်း သင်ကြားပေးခဲ့၏။

တစ်နှစ်မှ သုံးလစွန်းလတ်သော် “ဆောင်တော်ကူး” ဆီသို့ လိုဏ်ခေါင်းတူးပြီးပြီဖြစ်၍ စန်ဒလီ၏ လမ်းလျှောက်သံများကို ကျောက်ဖျာထက်မှ ကြားကြရ၏။ သို့ရာတွင် ကျောက်ဖျာခွာချဖို့ အရေးကိုမူ မှောင်မိုက်သော ည၌ တစ်ည၌တွင်မှ ပြုလုပ်အံ့ဟု စောင့်ဆိုင်းထားကြသေး၏။ မတော်တဆ ကျောက်ဖျာကွာကျမည်ကို စိုးရိမ်ရသေးပေရကား ဖာရီယာသည် ကျောက်ဖျာကို သစ်သားစတစ်ခုဖြင့် “ကျားကန်” ထားလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဒန်တီသည် ဖာရီယာကို ၎င်း၏အခန်းထဲ၌ သပ်တစ်ခုချွန်ရန် အလုပ်ပေးထားခဲ့၍ ကျားကန်သော သစ်သားစကို ခိုင်မြဲအောင်ပြုလုပ်လျက်ရှိစဉ် ဖာရီယာရှိရာအခန်းမှ ခေါ်သံလိုလို တစ်ချက်ကြားရသည်နှင့် ပြန်ပြေးလာခဲ့ရာတွင် ခုတင်ပေါ်၌ ချွေးစေးများပြန်ကာ လဲကျနေသော ဖာရီယာကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ဒန်တီသည် ဖာရီယာ၏ ဖြူဆွတ်သော နှုတ်ခမ်းများနှင့် ညိုမည်းသောမျက်ကွင်းများကို မြင်ရသောအခါ ထိတ်လန့် တုန်

လှုပ်စွာနှင့် အဖြစ်အပျက်ကို မေးမြန်းရာ ဖာရိယာက “ငါတော့ ခက်ပြီဟေ့၊ နေဖို့ရာ မမြင်တော့ဘူး။ ငါရောဂါဟောင်း ပြန်ပေါ်လာပြီ။ ခုတင်ခြေရင်းက တိုင်ခေါင်းထဲမှာ ဆေးတစ်ပုလင်းရှိလေရဲ့၊ ငါသတိလစ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်နေတဲ့အခါမှာ ပါးစပ်ကိုဖြုတ်ပြီး ဆေးရည် (၈) စက်လောက် လောင်း ထည့်လိုက်ကြားလား။ သို့သော် အရင်မလိုနဲ့နော်။ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်လာ အောင် စောင့်နေဦး။ ဒီတော့မှ လောင်းထည့်” ဟု ပြောရင်းဆိုရင်းပင် သတိ လစ်သွား၍ ပါးစပ်မှ အမြှုပ်များ တစ်စီထွက်လာလေ၏။

ဒန်တီမှာ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကြိဖော်ကြိဖက်ဖြစ်သည့်ပြင် အဘိုး ကြီးကိုယ်တိုင်ကိုပင် အလွန်တရာ တွယ်တာချစ်ခင်နေပြီဖြစ်ရကား အသက် ၅၅မှာသည့်တိုင်အောင် နေထိုင်ထိုင်မထိုင် ငေးကြည့်နေမိလေ၏။ ထိုအတော အတွင်း ဖာရိယာသည် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းလာစပြုလေရာ ဒန်တီ သည် ခုတင်ခြေရင်းမှ ဆေးပုလင်းကိုယူ၍ ပါးစပ်ကို မောင်းချစားဖြင့် ကလန်ဖွင့်ပြီးလျှင် ဆေးရည် (၈) စက်မျှ လောင်းချလေ၏။ အဘိုးကြီးသည် တစ်နာရီခန့်မျှကြာအောင် မလှုပ်မရှားပဲ ငြိမ်နေသဖြင့် ဒန်တီက ဆေးထည့် နောက်ကျသွားသောကြောင့် ‘လည်’ လာတော့မည်မဟုတ်ဟု စိုးရိမ်ပူပန်စပြု ရာတွင်မှ ဖြူဆွတ်သောအသားများသည် နီမြန်းစပြုလာ၍ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချပြီးလျှင် မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်လာလေ၏။

စကားပြောနိုင်သော အခြေအနေသို့ရောက်သောအခါ ဖာရိယာက ၎င်း ရောဂါမှာ မိမိတို့၏ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် နှိပ်စက်လာခဲ့သော ရောဂါဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိ၏ဖခင်လည်း ၎င်းရောဂါနှင့် သေဆုံးသွားကြောင်း၊ ဆရာဝန်ကြီးတစ် ယောက်က မိမိမှာလည်း ဤရောဂါဖြင့် သေဖို့မြင်၍ တတိယအကြိမ်တွင် အသက်ပါသွားဖို့ရှိကြောင်း၊ ဤအကြိမ်မှာ ဒုတိယအကြိမ်ဖြစ်၍ နောက်တစ် ကြိမ် ၎င်းရောဂါပေါ်လာခဲ့လျှင် အသက်ပါထွက်သွားဖို့ရှိကြောင်းနှင့် ပြောဆို လေရာ ဒန်တီမှာ မျက်ရည်တရွဲရွဲနှင့် နားထောင်နေလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ အဘိုးကြီးက မိမိမှာထွက်ပြေးဖို့ အကြံကိုလက်လျှော့ လိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောရာ ဒန်တီက အဘိုးကြီးမလိုက်လျှင် မိမိ မသွားကြောင်းပြန်ပြော၏။ ထိုအခါ ဖာရီယာသည် ဒန်တီအား မိမိလက်ကို မြှောက်၍ လွှတ်ချစေရာ လက်သည် ခဲကဲ့သို့ တစ်ခါတည်း ကျသွားလေ၏။

ယာ။ ။ “မြင်ပြီလား။ ငါ့လက်တစ်ဖက် သေသွားပြီကွဲ့။ ထောင်က လွတ်အောင် ထွက်နိုင်တယ်ဆိုပါဦး။ ရေကူးဖို့ ငါမတတ်နိုင်တော့ဘူးကွဲ့။”

တီ။ ။ ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျွန်တော် ရေကူးသန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ထမ်းပြီး ကူးပါ့မယ်”

ယာ။ ။ (ဦးခေါင်းယမ်းလျက်) “မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်။ ငါ့အတွက် မင်းမှာ သာ ဝန်လေးနေတော့မယ်။ ငါ့မှာတော့ တကယ်လို့လွတ်ဦးတော့ ကြာကြာ နေရဖို့လမ်း မရှိပါဘူး။ ဒီအတူတူ ငါ့ကိုထားခဲ့ပြီး မင်းတစ်ယောက်တည်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းပါတော့သားရယ်”

ထိုအခါ စိတ်သဘောထား မြင့်မြတ်သောဒန်တီသည် မျက်ရည်ယိုရွဲဖြင့် အဘိုးကြီး၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ဖာရီယာမပါလျှင် မိမိမသွားနိုင် ကြောင်း။ မိမိတစ်ယောက်တည်း သွားရမည်ဖြစ်လျှင် ဖာရီယာသေသည်တိုင် အောင် စောင့်နေဦးမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကျမ်းသစ္စာကျိန်ကာ ပြောဆိုလေ၏။

ဖာရီယာသည် ဒန်တီ၏သစ္စာရှိခြင်းကိုတွေ့မြင်ရသောအခါ များစွာ တုန်လှုပ်လျက် လောက၌ ဤမျှလောက် သစ္စာစောင့်စည်းခြင်းသည် အချည်း နှီးမဖြစ်စေသင့်ဟု တီးတိုးရေရွတ်လျက် ဒန်တီအားမူ နက်ဖြန်တွင် အလွန် အရေးကြီးသော စကားတစ်ခု မှာထားရန်ရှိသည်ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အခန်း - ၁၇

သိုက်ညွှန်း

နောက်တစ်နေ့၌ ဒန်တီသည် ဖာရီယာ၏ အခန်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ ဖာရီယာသည် မသေသော လက်တစ်ဖက်တွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ကျစ်ကျစ် ပါအောင် လိပ်ထားသော စာတစ်ရွက်ကို ဒန်တီအား ပေးအပ်လျက် “ဒီ စာရွက်တွင် ဘဏ္ဍာထားရာသို့ အညွှန်းများပါရှိသည်။ ယနေ့ကစပြီး ဒီ ပစ္စည်းတွေကို မင်းတစ်ဝက်ပိုင်စေ” ဟု ပြောလေ၏။ ဒန်တီမှာ ထောင်မှူး ပြောသော စကားများကို သတိရ၍ မယုံတယုံနှင့် ငေးကြည့်နေလေ၏။

ယာ။ ။ “ငါမရူးပါဘူးကွဲ့ အကုန်သိပါတယ်။ ဒီဘဏ္ဍာတွေရှိနေတာ အမှန်ပါ။ ငါပြောပြမယ် နားထောင်”

တီ။ ။ “ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံပါပြီ။ သို့သော် အားနည်းနေတဲ့ အခါမှာ စောင့်ပါဦးဖြည်းဖြည်းတော့ ပြောပြတာပေါ့”။

ယာ။ ။ “မဟုတ်ဘူးကွဲ့ စိတ်မချရဘူး။ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ငါသေ သွားရင် ဒီပစ္စည်းတွေ အချည်းနှီးဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

ဒန်တီမှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိရှိသမျှသော ပစ္စည်းဘဏ္ဍာ စုစုပေါင်းထက် အဘိုးကြီး၏ အသက်ကို မြတ်နိုးတွယ်တာလာလေရကား စောင့်ဆိုင်းဖို့အတန် တန် တောင်းပန်သေး၏။ သို့သော်လည်း မရချေ။

ယာ။ ။ “စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်စမ်း...”

ဒန်တီသည် ငြင်းဆန်ရန် မတတ်နိုင်ဘဲရှိသည်နှင့် စာရွက်ကို ဖတ်
ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်းတွေ့ရလေ၏။

၁၄၉၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် သာသနာပိုင်က စားပွဲသို့ ဖိတ်
ကြားရာ ၎င်း၏အကြံကို မသင်္ကာသောကြောင့် ဤကြောင်း။ ကျွန်ုပ်
ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းဥစ္စာများမှာ မွန်တီခရစ်စတိုကျွန်းများတွင် မြုပ်နှံ
ထားကြောင်းကို တူတော်မောင်စပါဒါကိုယ်တိုင်ရောက်တန်ဖိုးမှာ ရောမ
ဒဂါး ၂ သန်းဖိုးခန့် ရှိလိမ့်မည်။ ပစ္စည်းထား ကမ်းပါးရှိ ဝက်သစ်ချပင်
ကြီးမှ အရှေ့စူးစူးသို့ မျက်နှာမူလျက်အခါ ကျောက်ဆောင်တွင် ဂူကြီး
များ တွေ့လိမ့်မည်။ တတိယကျောက်ဖျာကြီးများ စီခင်းထားသည့်
တတိယကျောက်ဖျာကိုခွာ၍လည်းကောင်း ပစ္စည်းများအားလုံးကို တူ
တော်မောင် စပါဒါသို့ ကျွန်ုပ်အမွေ

‘ဆီဖား စပါဒါ’

စာကိုဖတ်ပြီးသောအခါ...

ယာ။ ။ “ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့”

တီ။ ။ “တစ်ပိုင်းကို မီးလောင်ထားလို့ အဓိပ္ပာယ်ကောက်မရဘူး
ခင်ဗျ”

ယာ။ ။ “မင်းအဖို့တော့ ဟုတ်မှာပေါ့။ ငါ့မှာတော့ စဉ်းစားရဖန်များ
လွန်းလို့ ရိပ်မိနေပြီ...”

တီ။ ။ “ကြားပါရစေခင်ဗျ”

ယာ။ ။ “နေဦး ဒီစာကို အဓိပ္ပာယ်မဖော်မီ အဖြစ်အပျက်ကို ရှေးဦးစွာ
ပြောပြဦးမယ်”

တီ။ ။ “ပြောပါခင်ဗျာ...”

ထိုအခါ ဖာရီယာက မိမိမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရော်စပီဂလိုစီ၏ အပါးတော်

မြဲအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ရကြောင်း၊ အထက်ပါစာ၌ လက်မှတ်ရေးထိုးထားသူ မှာ မိမိဆရာ၏ဦးလေးဖြစ်၍ သာသနာပိုင် အယ်လီဇန်ဒါ လက်ထက်တွင် ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ စာထဲတွင်ပါရှိသည့်အတိုင်း စပါဒါသည် သာသနာ ပိုင်၏ညစာစားပွဲသို့ သွားရောက်စားသောက်ရာတွင် အဆိပ်ကိုစားမိ၍ သေဆုံးသွားကြောင်း၊ ၎င်း၏တူတော်မောင် စပါဒါမှာလည်း ၎င်းစားပွဲ၌ပင် အဆိပ်စားမိ၍ သေဆုံးကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အမွေခံမည့်သူနှင့်တကွ ပစ္စည်း ထားသောနေရာကို ကိုယ်တိုင်ရောက်ဖူးသူဖြစ်သော စပါဒါလည်း သေဆုံး သွားသည့်အတွက်ကြောင့် ပစ္စည်းများမှာ လက်စုတ်နေခဲ့ကြောင်း၊ သေဆုံးသူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစပါဒါမှာ ကြွယ်ဝချမ်းသာကြောင်းနှင့် လူတိုင်းပြောကြသော ကြောင့် ဖာရီယာ၏ဆရာသည် အမွေရသော ပစ္စည်းများကို မွှေနှောက်ရှာဖွေ ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ သို့ရာတွင် စာအုပ်များနှင့် ငွေသားအနည်းငယ်မှတစ်ပါး ဘာမျှ မတွေ့ရကြောင်း၊ ဖာရီယာ၏ဆရာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သေဆုံးပြန်သောအခါ မိမိ၏တပည့်ဖာရီယာအား စာအုပ်များကို အမွေပေးခဲ့ကြောင်း၊ ဖာရီယာသည် တစ်ညသ၌ မိမိ၏ဆရာအထူးသဖြင့် မြတ်နိုးခဲ့သော ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ် ကို လှန်လှောဖတ်ရှုလျက်ရှိစဉ် ဆေးတံသောက်လိုသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၍ အနီး၌ မီးခြစ်လည်း မရှိကြောင်း။ သို့ဖြစ်၍ ဖာရီယာသည် ကျမ်းစာအုပ် အလယ်တွင် “စာမှတ်” သဖွယ်ညှပ်ထားသော စာရွက်ငယ်တစ်ခုကိုယူ၍ မီးအိမ်တွင် ရှို့ညှို့လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဗလာသက်သက်ထင်ရသော ထိုစာရွက်ငယ်ပေါ်တွင် ထိန်ထိန်ဝါသော စာလုံးများ ပေါ်ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရကြောင်း၊ ထိုအခါဖာရီယာသည် မီးကိုသတ်ငြိမ်း၍၊ စာရွက်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ အထက်ပါစာလုံးများကို တွေ့မြင်ရကြောင်း၊ ဖြစ်တန် ရာသည်မှာ ၎င်းစာရွက်တွင် လျှို့ဝှက်သော မင်တစ်မျိုးဖြင့် ရေးသားထားသော ကြောင့် မီးပူသောအခါမှ စာလုံးများ ပေါ်ထွက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာ တွင် တစ်ပိုင်းမှာ မီးလောင်ကျွမ်းသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် တစ်ပိုင်းမျှသာ

ကျန်နေခဲ့ကြောင်း၊ ကျန်သောအပိုင်းတွင် ပါရှိမည့်စကားများကို မိမိတွေး နိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ယခင်က မတွေးတောနိုင်သေးပဲ ရှိဆဲတွင် နိုင်ငံရေးမှုနှင့် အကျဉ်းချထားခြင်းခံရ၍ တွေးတောနိုင်သော ယခုအခါတွင် ပြင်သစ်ဒဂါး တစ်သန်းပေးပါမည်ဟု ပြောသော်လည်း လူရူးတစ်ယောက် အထင်ခံရ၍ မယုံကြည်ကြဘဲ ရှိနေကြောင်းများနှင့် ဖာရီယာက ပြောပြလေ၏။

၎င်းနောက် ဖာရီယာသည် မိမိရေးမှတ်ထားသော အခြားစက္ကူတစ်ပိုင်း ကို ထုတ်ပြလေရာ ဒန်တီသည် စက္ကူနှစ်ရွက်ကို ဆက်စပ်ကာ ဖတ်ခြင်း အားဖြင့် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်အတိုင်း တွေ့ရလေ၏။

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် သာသနာပိုင်က ကျွန်ုပ်အား ညစာ စားပွဲသို့ ဖိတ်ကြားထားရာ ၎င်း၏အကြံကို မသင်္ကာသောကြောင့် ဤစာကိုရေးသားထားခဲ့ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းဥစ္စာများ မှာ မွန်တီခရစ်စတိုကျွန်းမှ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများတွင် မြှုပ်နှံထား ကြောင်းကို၊ တူတော်မောင်စပါဒါကိုယ်တိုင်ရောက်ဖူး၍ သိကြောင်း။ ပစ္စည်းတန်ဖိုးမှာ ရောမဒဂါး ၂ သန်းဖိုးခန့် ရှိလိမ့်မည်။ ပစ္စည်းထား သောနေရာမှာ ချောင်းကမ်းပါးရှိ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးမှ အရှေ့စူးစူးသို့ မျက်နှာမူလျက် ကိုက် (မည်မျှ) သွားသောအခါ ကျောက်ဆောင်တွင် ဂူကြီးများ တွေ့လိမ့်မည်။ တတိယကျောက်ဂူ၏ လက် (ဝဲယာ)ဘက်၌ ကျောက်ဖျာကြီးများ စီခင်းထားသည်။ တတိယကျောက်ဖျာကို ခွာ၍ အတွင်းသို့ ဝင်သွားလော့။ ၎င်းပစ္စည်းအားလုံးကို တူတော်မောင် စပါဒါ သို့ ကျွန်ုပ်အမွေပေးခဲ့ကြောင်း

‘ဆီဇာ စပါဒါ’

- ယာ။ ။ “ကိုင်း နားလည်ပြီလား”
- တီ။ ။ “နားလည်ပါပြီခင်ဗျာ၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်ရမှာလဲ”
- ယာ။ ။ “မင်းနဲ့ငါနဲ့ နှစ်ယောက်အတူတူ လွတ်နိုင်ခဲ့လို့ရှိရင် မင်း

တစ်ဝက် ငါတစ်ဝက်၊ ငါသေလို့ မင်းတစ်ယောက်တည်းလွတ်သွားရင် မင်း
ချည်းအားလုံးယူပေတော့”

တီ။ ။ “ရောမဒင်္ဂါး ၂ သန်းဆိုတော့၊ ဘယ်လောက်တန်သလဲ”

ယာ။ ။ “ပြင်သစ်ငွေနဲ့ တစ်ကုဋေသုံးသန်းလောက် တန်လိမ့်မယ်”

တီ။ ။ “ကိုက် (မည်မျှ) ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

ယာ။ ။ “ကိုက်ပေါင်းဘယ်လောက်ဆိုတာတော့ ငါမတွေးနိုင်ဘူး၊ ဟို
ရောက်တော့ မင်းကြည့်ပြီး မှန်းပေတော့”

တီ။ ။ “(ဝဲယာ) ဘက်၌ ဆိုတာရော”

ယာ။ ။ “ဒါလဲ လက်ဝဲလက်ယာကို ငါမတွေးနိုင်ဘူး၊ ဟိုရောက်တော့
နှစ်ဖက်လုံးကို မင်းစုံစမ်းကြည့်ပေတော့၊ နားလည်ပြီလား”

တီ။ ။ “နားလည်ပါပြီ။ ဒါထက် ဘကြီးမှာ အမွေခံ အမွေစားများ
မရှိတော့ဘူးလား”

ယာ။ ။ “တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ မင်းပဲ ငါ့သားပဲ၊ မင်းနဲ့ပဲ ထိုက်တန်
တယ်။ မင်းချည်းပဲ ယူပေတော့”

အခန်း - ၁၈

တတိယအကြိမ် ရောဂါဖောက်ပြီ

ဒန်တီမှာ ပြင်သစ်ဒင်္ဂါးတစ်ထောင်ပြည့်အောင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကိုင်ခဲ့ရဖူးသူ ဖြစ်ရကား တစ်ကုဋေကျော်ဆိုသော ငွေ၏ မြောက်မြားသော အဖြစ်ကိုသာ ရိပ်မိ၍ မည်၍မည်မျှများပြားသည် ဟူ၍မူကား စိတ်ကူးရန်ပင် မတတ်နိုင်ခဲ့ချေ။ ဖာရီယာက စိတ်ကောင်းရှိသော လူတစ်ယောက်သည် ငွေ တစ်ကုဋေပိုင်ဆိုင်ရရှိသည့်အခါ လောကကြီးအဖို့ ဘယ်မျှလောက်ကောင်း ကျိုး ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ကြောင်းများကို တွက်ချက်ပြောပြလေရာ၊ ဒန်တီကမူ ထိုငွေကိုလက်ကိုင်ပြု၍ မိမိ၏ ရန်သူများကို လက်စားချေဖို့ ကြံစည်လိုက်ရ သော် ဘယ်မျှလောက်ခရီးပေါက်ရောက်ချေမည်ကိုသာ တွေးတောကာ ဝမ်း သာလျက်ရှိ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ အကျဉ်းသမားနှစ်ယောက်တို့အဖို့ စိတ်ပျက်အား လျော့ဖွယ် အခြင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ ဒန်တီတို့ လိုဏ်တူးထား သော “ဆောင်တော်ကူး” အတော်ပင် ယိုယွင်းဟောင်းမြင်းလျက်ရှိရာ အစိုးရ က ၎င်း “ဆောင်တော်ကူး” ကို ပြင်ဆင်ရန် အမိန့်ပေးရာတွင် အောက်ခြေ၌ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီးများ ဖို့သိပ်ချထားလိုက်လေရကား ပင်ပန်းကြီးစွာ တူးဖော်ထားကြရသည့် လိုဏ်ခေါင်းမှာ ကျောက်တုံးအသစ်များဖြင့် ကျပ်

တည်းစွာ ဖို့သိပ်ပိတ်ဆိုပြီး ဖြစ်သွားလေ၏။ ဒန်တီမှာမူ ထိုအခြင်းအရာ အတွက်များစွာ စိတ်ပျက်အားလျော့ခဲ့သော်လည်း အဘိုးကြီးညွှန်ခဲ့သော ဘဏ္ဍာများကို ရကောင်းစေဟူ၍ သဘောမထားကြောင်း၊ စင်စစ်သော်ကား ဖာရီယာသင်ပြခဲ့သော ပညာအရပ်ရပ်တို့သည် တစ်ကုဋေကျော်မျှသော ဘဏ္ဍာ ထက်ပင် မိမိအဖို့ အဖိုးထိုက်တန်လှ၍ ရလမ်းမရှိသော ဘဏ္ဍာများ ဆုံးရှုံး သွားသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းခြင်းထက် ရပြီးသော ပညာဘဏ္ဍာအတွက် ဝမ်း မြောက်ခြင်းက အဆများစွာ ပိုမိုကြောင်းဖြင့် ဖာရီယာအား ပြောပြလေ၏။ ဖာရီယာကမူ တစ်နေ့နေ့၌ ဧကန်မုချ ဒန်တီ လွတ်မြောက်ရမည်ဟု ယုံကြည် စိတ်ချထားသည်ဖြစ်၍ ပစ္စည်းညွှန်းပါသောစာရွက် မတော်တဆ ပျောက်ဆုံး သည်ဖြစ်စေ၊ အခြားသူတို့တွေ့၍ ဖော်ယူသည်ဖြစ်စေ၊ စိုးရိမ်မိလေရကား စာရွက်ပါအကြောင်းအရာများကို ဒန်တီအား အာဂုံဆောင်နိုင်သည့်တိုင် အောင် ကျက်မှတ်ထားစေပြီးမှ စာရွက်ကို ဖျက်ဆီးလိုက်လေ၏။

တစ်ညသ၌ ဒန်တီသည် အိပ်ရာမှ ရုတ်တရက်လန်နိုး၍ နားထောင် လိုက်ရာတွင် မိမိ၏အမည်ကို တသညည်းတွားနေသော အသံများ ကြားရ သည်နှင့် ပျာယီးပျာယာ ဖာရီယာ၏အခန်းသို့ ပြေးသွားလေ၏။ ဖာရီယာမှာမူ ခုတင်ပေါ်၌ ပက်လက်လန်ကာ ခက်ခဲစွာနှင့်အသက်ရှူရှိုက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မိမိစိုးရိမ်သည့်အတိုင်း ဖြစ်နေချေပြီဟု ဒန်တီပူပန်မိ၏။ ထိုအခါ ဒန်တီသည် ခုတင်ခြေရင်း၌ ဝှက်ထားသော ဆေးပုလင်းကို ထုတ်ယူ၍ “ပြော ပါခင်ဗျာ... ဘယ်နှစက်လောင်းထည့်ရမလဲ ပြောပါဦး” ဟု တုန်တုန်ယင် ယင် မေးမြန်းလေရာ ဖာရီယာက “အရင်ကလို... ဆယ်စက်လောက် လောင်း ထည့်တာပေါ့။ သို့သော်လည်း ထူးလှမယ်လို့ ငါမထင်ဘူး သားရယ်။ ငါ နေ့စေ့ပြီ ထင်တယ်” ဟု ပြော၏။ ဒန်တီလည်း ဆေးပုလင်းကို ကိုင်လျက် မျက်ရည်ဝိုင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ငေးကြည့်နေလေ၏။

ယာ။ ။ “အားမငယ်ပါနဲ့သားရယ်။ ငါမရှိရင် မင်းအဖို့ ဝန်ထုပ်ကြီး

ကျသွားသလို ဖြစ်မှာပေါ့၊ လွတ်အောင်ကြိုးစားပြီး ကျန်ရစ်... ကြားလား။”
တီ။ ။ “ဘကြီးမပါဘဲ လွတ်ရမယ်ဆိုရင် အရသာတစ်ဝက် လျှော့
သွားပြီကော ဘကြီး။”

“ယာ။ ။ “ဟုတ်ရိုးလားကွယ်... ငါ့မှာတော့ ကြီးပါပြီ။ မင်းအဖို့တော့
ရှေ့မှာ လူလုပ်ဖို့အရေးတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ဒါထက် လွတ်လွတ်
ချင်း ဘဏ္ဍာတွေကို ရှေးဦးစွာ သွားယူနော်... ကြားလား။”

ဒန်တီသည် အလုံးဆိုလာသဖြင့် ဦးခေါင်းညိတ်၍သာ ပြနိုင်တော့၏။
ယာ။ ။ “ဘဏ္ဍာတွေအားလုံး သူ့နေရာမှာရှိတယ်။ စိတ်သာချ... ငါ့
မျက်စိထဲမှာ မြင်နေရတယ်။ အလို အလို အလို”

ထိုခဏ၌ ဖာရီယာသည် မီးထဲ၌ ဖုတ်လိုက်သော အမဲခြောက်ကဲ့သို့
ခြေလက်များ လိမ်တွန့်ကာ တက်လာ၍ ပါးစပ်မှလည်း အမြှုပ်များ တစ်စီ
ထွက်လာလေ၏။ ဒန်တီလည်း ဆေးပုလင်းကို ကိုင်လျက် အဆင်သင့်စောင့်
နေရာ ဖာရီယာသည် တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်လာ၍ လူသေကောင်ကဲ့သို့ တစ်
ကိုယ်လုံး တောင့်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပါးစပ်ကိုခွေးဖြင့် ကလန်ဖွင့်ပြီး
နောက် ဆေးရည်ဆယ်စက် လောင်းထည့်လိုက်လေ၏။ ဆေးရည်မှာ ပုလင်း
ထဲတွင် အစက် ၂၀ ခန့် ကျန်ရှိသေး၏။

၁၀ မိနစ်ခန့် စောင့်နေသော်လည်း ဖာရီယာမှာ ငြိမ်သက်လျက်ပင်
ရှိသေး၏။ နောက်ထပ် ၅ မိနစ်ခန့် စောင့်နေသော်လည်း ထူးခြားခြင်းမရှိချေ။
ထိုအခါ ဒန်တီသည် ရလိုရငြားသဘောမျိုးဖြင့် ဆေးရည်ပုလင်းကို ပါးစပ်
ထဲသို့ အားလုံးလောင်းထည့်လိုက်လေ၏။ ၎င်းဆေးရည်မှာ အလွန်ပြင်းထန်
သည့် တန်ခိုးသတ္တိရှိပေရကား ဖာရီယာမှာ လူသေကဲ့သို့ ငြိမ်သက်လျက်ရှိရာမှ
အသားများ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် တုန်လာပြီးလျှင် မျက်လုံးများပွင့်လာ၍
ခုတင်ပေါ်တွင် ရုတ်ခနဲထ၍ ထိုင်လိုက်သေး၏။ သို့ရာတွင် ထိုအခြင်းအရာ
မှာ ဆေးတန်ခိုးပြခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေရကား နောက်တစ်ခါ၌ ဖာရီယာသည်

ပက်လက်လန်၍ လဲကျသွားပြီးလျှင် ပါးစပ်ကိုတစ်ချက်တည်း ဟလိုက်ခါမျှ နှင့် အသက်ကုန်သွားလေတော့၏။

ဒန်တီမှာမူ နာရီဝက်ခန့်မျှ စောင့်ကြည့်နေသေး၏။ နောက်ဆုံး၌ ဒန်တီသည် အသက်ကုန်ပြီဟု သိရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တားမနိုင် ဆီးမရ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်လာသည်နှင့် မိမိ၏ အခန်းဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ကူးလာခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ထောင်မှူးသည် ထုံးစံအတိုင်း ဒန်တီထံသို့ စားစရာများ ပို့ထားခဲ့ပြီးနောက် ဖာရီယာ၏အခန်းသို့ ဆက်လက်ထွက်သွားလေ၏။ ဒန်တီမှာ ဖာရီယာ၏ အလောင်းကို ထောင်မှူးတွေ့သောအခါတွင် အဘယ်ကဲ့သို့ရှိနေမည်ဟု ကြည့်လိုသည်နှင့် ဥမင်လိုက်ခေါင်းတစ်လျှောက် လျှောက်ကာ ကူးသွားလေ၏။ ဒန်တီသည် အလံများအောက်တွင်ရှိသော အပေါက်ဆီမှ ချောင်းမြောင်းနားထောင်လျက်ရှိစဉ် ထောင်မှူးဝင်လာ၍ ထိတ်လန့်သောအမူအရာနှင့် အော်သံကြားလိုက်ရပြီးနောက် ထောင်မှူးထွက်သွားလေ၏။ တစ်ခဏမျှကြာလတ်သော် ထောင်ပိုင်အရာရှိနှင့် အစောင့်အကြပ်များလိုက်လာသံကို ဒန်တီကြားရလေရာ ထောင်ပိုင်က ဆရာဝန်ကို ချက်ချင်းခေါ်ခဲ့ရန် စေလွှတ်လိုက်၏။ တစ်ခဏကြာပြန်သော် ဆရာဝန်ရောက်လာ၍ စမ်းသပ်ကြည့်ရှုပြီးနောက် အသက်မရှိကြောင်း ပြော၏။ သို့ရာတွင်ထောင်ပိုင်က သေချာအောင်စမ်းသပ်ဖို့ တိုက်တွန်းရာတွင် ဆရာဝန်သည် စန်ဒလီတစ်ယောက်အား သံချောင်းတစ်ချောင်းကို မီးဖုတ်ယူခဲ့ရန် စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ အတန်ငယ်ကြာလတ်သော် စန်ဒလီရောက်လာ၍ ရှိခနဲမြည်သံနှင့် အလွန်ညှော်နံ့သောအနံ့ကို ဒန်တီ ခံစားလိုက်ရ၏။ အကြောင်းမူကား ဆရာဝန်သည် အလောင်း၏ ခြေဖဝါးကို သံပူရဲရဲကြီးဖြင့် ကပ်ကြည့်သောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

ဝန်။ ။ “ဟန်ဆောင်တာမဟုတ်နိုင်ပါဘူး ထောင်ပိုင်ရဲ့၊ တကယ့်

သေတာပါပဲ”

ပိုင်။ ။ “ဒီလိုသေချာတာ တာဝန်ကင်းတာပေါ့ဗျာ”

ဝန်။ ။ “ဘယ်တော့သဂြိုဟ်မလဲ”

ပိုင်။ ။ “ဒီကနေ့ညပေါ့”

ဝန်။ ။ “ဘယ်အချိန်လောက်လဲ”

ပိုင်။ ။ “၁၀ နာရီ ၁၁ နာရီလောက်ပေါ့”

ထိုအတောအတွင်း ဖာရီယာ၏ အလောင်းကို အစေခံများက ဂုံအိတ်
ဖြင့် စွပ်ပေးနေကြသံများကိုလည်း ဒန်တီကြားရ၏။

ပိုင်။ ။ “ကိုင်း ကိစ္စပြီးပြီ သွားကြစို့”

ဝန်။ ။ “လူစောင့်ထားဦးမလား”

ပိုင်။ ။ “မလိုပါဘူးဗျာ၊ တံခါးပိတ်ထားလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

၎င်းနောက် လူများအားလုံး ထွက်သွားကြ၍ တံခါးပိတ်သံ ကြားလိုက်
ရလေ၏။ ၎င်းတို့ ထွက်သွားကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒန်တီသည် အလံများ
အောက်ရှိ အပေါက်မှ ထွက်လာ၍ ဖာရီယာ၏ အလောင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်
လေ၏။

အခန်း - ၁၉

အကျဉ်းထောင်၌ သင်္ဂြိုဟ်ပုံ

ဖာရီယာ၏အလောင်းမှာ ခုတင်ပေါ်တွင် ဂုံအိတ်အတွင်း၌ စင်းစင်းကြီး ရှိနေလေ၏။ ဒန်တီသည် ခုတင်စွန်းတွင် ထိုင်လျက် ဖာရီယာ၏ အလောင်းကို စိုက်ကာ ကြည့်နေစဉ် မိမိကိုယ်ကိုယ် သတ်၍သေရန် ကြံစည်ခဲ့ဖူးသော အကြံဟောင်းများသည် အသစ်ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာပြန်လေ၏။ စကားပြောရန်လည်းလူမရှိ၊ တိုင်ပင်ရန်လည်းအဖော်မရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်းပျင်းရိစွာ အသက်ရှင်နေခြင်းထက် တစ်ခဏကလေးမျှ ဝေဒနာခံ၍ သေလိုက်ရခြင်းသည် သာ၍ ကောင်းလိမ့်မည်ဟု မှတ်ထင်မိ၏။ ဒန်တီမှာ ဖာရီယာနှင့် နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာ အတူတကွ နေထိုင်လာခဲ့ရာတွင် အဘိုးကြီးအပေါ်၌ အတော်ပင် စွဲလမ်းချစ်ခင်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်ရကား၊ ယခု သေလိုက်ရလျှင် ဖာရီယာနှင့် တစ်နေရာရာ၌ တွေ့ဆုံရလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း မှတ်ထင်ရှာ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဒန်တီသည် လက်ပေါ်တွင် မေးထောက်လျက် တစ်ယောက်ယောက်ကို သတ်ခြင်းအားဖြင့် သေဒဏ်အပြစ်ခံရခြင်းက ကောင်းမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြိုးဆွဲချ၍ သတ်ခြင်းက ကောင်းမည်လောဟု စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိစဉ် မတရားသဖြင့် အချုပ်ခံနေရခြင်းတည်းဟူသော အခြင်းအရာသည် စိတ်ထဲ၌ ကွက်ခနဲဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ထိုအခါ

ဒန်တီက “သေသည် ရှင်သည်ဆိုခြင်းမှာ ငါ့အဖို့ အရေးမကြီးလျှင် ထားဘိဦး၊ ငါ့ကို မကောင်းကြံစည်ထားသော လူများရှိသေးသည်။ ငါသေခဲ့လျှင် ထိုလူများ အပြစ်ဒဏ် မခံစားရဘဲ လွတ်သွားကြလိမ့်မည်။ ထိုသို့ မဖြစ်ထိုက်။ ငါ့ကို မတရားကျင့်ကြံသောလူများအား ငါခံစားရသလို ခံစားရအောင် လက်စားချေဖို့ အရေးကြီးရှိသေးသည်။ သို့သော် ဖာရိယာလို မသေမချင်း ဤထောင်မှ ငါလွတ်ဖို့ ရှိပါဦးမည်လော” ဟု စဉ်းစားစိတ်ကူးရင်း ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခု ပေါ်လာသည်နှင့် ဖြုတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေ၏။ ဖာရိယာလိုသေမှ ထောင်မှလွတ်မည်ဆိုခြင်းအားဖြင့် ဖာရိယာနှင့် နေရာချင်းလဲလိုက်ရလျှင် ထောင်မှလွတ်ဖို့ရှိသည်ဆိုသော စိတ်ကူး ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

၎င်းစိတ်ကူးဝင်လာသောအခါ၌မူကား ဒန်တီမှာ နေမထိ ထိုင်မထိ ဖြစ်လာ၍ အခန်းထဲတွင် စကြိုလျှောက်ရင်း အကြံထုတ်လေတော့၏။ နောက်ဆုံး ဒန်တီသည် ၎င်း၏အကြံအတိုင်း ဆောင်ရွက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၍ အလောင်းကိုထုတ်ထားသော ဂုံအိတ်မှ ချုပ်ရိုးများကို ဓားဖြင့် ဖြတ်ဖွင့်လေ၏။ ၎င်းနောက် အလောင်းကို မိမိ၏အခန်းသို့ ထမ်းယူသွား၍ ခုတင်ပေါ်တွင် နံရံဘက်သို့ စောင်းလျက် အိပ်နေဟန် တင်ထားပြီးလျှင် စောင်ဖြင့် ဖုံးထားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဒန်တီသည် ဖာရိယာ၏ အခန်းသို့ ပြန်သွား၍ အဘိုးကြီးဝှက်ထားသော အပ်ချည်နှင့် အပ်တို့ကို ထုတ်ယူပြီးနောက် ဂုံအိတ်ထဲသို့ဝင်၍ ခုတင်ပေါ်၌ ပက်လက်လှန်ကာ အိပ်နေလိုက်လေ၏။

ဒန်တီစိတ်ကူးမိသည်မှာ အလောင်းကို သုသာန်သို့ ထမ်းဆောင်သွားသော လူများသည် လမ်းခရီး၌ မိမိအကြောင်းကို ရိပ်မိသွားခဲ့လျှင် ဂုံအိတ်ကို ဓားနှင့် ဖြတ်ဖွင့်၍ ခြေထောက်အားကိုး ထွက်ပြေးမည်။ လူများက လိုက်၍ ဖမ်းခဲ့လျှင် ဓားနှင့်ခုခံမည်။ သုသာန်သို့ရောက်၍ မြေအောက်၌ မြှုပ်ထားခဲ့လျှင် လူများပြန်သွားသောအခါတွင် လက်ဖြင့်ယက်၍ ထွက်လာမည်။ အကယ်

၍ မထွက်နိုင်လောက်အောင် နက်စွာ မြုပ်ထားကြပါလျှင်လည်း အကယ်
သေရရုံအပြင် မရှိနိုင်စသည်ဖြင့် စိတ်ကူးနေ၏။

ဒန်တီပူပန်မိသော အခြင်းအရာတစ်ခုမှာ ထောင်မှူးသည် မိမိအခန်းသို့
ညစာပို့ရန် ဝင်လာ၍ အိပ်ပျော်နေသော ဒန်တီ ဟန်ဆောင်ထားသော ဖာရီယာ
၏ အလောင်းကိုမြင်သောအခါ ထုံးစံအတိုင်း ညစာကိုချမထားဘဲ အလောင်း
ကို လှုပ်နှိုးခဲ့လျှင် အားလုံးပေါ်ကုန်ချေတော့မည်ဟု စဉ်းစားမိသည်နှင့် ရင်
ထဲ၌ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လှုပ်လျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ၇ နာရီထိုးပြီးသဖြင့် ညစာ
ပို့ချိန် ကျော်လွန်သော်လည်း ဆူသံညံ့သံ မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေ
သည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဒန်တီမှာ မိမိစိုးရိမ်နေသော ဘေးရန်တစ်ခု လွတ်
သွားချေပြီဟု ဝမ်းမြောက်မိ၏။

ဒန်တီသည် ဂုံအိတ်ထဲတွင် ချွေးတစ်လုံးလုံးနှင့် စောင့်နေရ၍ ၁၀ နာရီ
ကျော်လတ်သော် လူနှစ်ယောက်တို့သည် အခန်းတွင်းသို့ မီးအိမ်တစ်လုံးနှင့်
ဝင်လာ၍ ထမ်းစင်တစ်ခုကို အိပ်ရာအနီး၌ ချထားသံကြားလိုက်ရ၏။ ၎င်း
နောက် ဒန်တီကို မြောက်ချီ၍ ထမ်းစင်ပေါ်သို့ တင်ကြသောအခါ...

တစ်ယောက်က။ ။ “လူကတော့ ပိန်သလိုနဲ့ တော်တော်လေးပါ
ကလားဟေ့”

တစ်ယောက်။ ။ “အရိုးဟာ အသားထက်လေးတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ”
ပထမလူ။ ။ “ခဲထည့်ဦးမလားဟေ့”

ဒုတိယလူ။ ။ “အလေးခဲလို့ကွယ်၊ ဟိုကျတော့မှ ထည့်တာပေါ့”
ဒန်တီမှာ မည်သည့်အတွက် ခဲထည့်ရမည်ဟု တွေးတောနေမိ၏။

နောက်ဆုံး၌ လူတစ်ယောက်သည် ရှေ့မှ လက်ဆွဲမှန်အိမ်ဖြင့် လမ်းပြ
လျက် လူနှစ်ယောက်တို့သည် ထမ်းစင်ကို ထမ်း၍ သုသာန်သို့ ထုတ်လာကြ
၏။ ထောင်တံခါးသို့ ရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက်သည် ဒန်တီ၏ခြေ
ထောက်များကို ကြိုးဖြင့် ချည်တုပ်၍ လေးလံသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကိုလည်း

ခြေထောက်အနီးတွင် ချထားလိုက်လေသည်။

အတန်ငယ်သွားမိကြသောအခါ ပင်လယ်မှ လှိုင်းသံများကို ဒန်တီ ကြားရလေရာ တစ်ယောက်သောလူက “လေတွေက ထန်သနဲ့ဟေ့၊ အဘိုးကြီး တော့ အေးရှာလိမ့်မယ်နော်” ဟု ပြောရာ၊ ဒုတိယလူက “စွတ်စွတ်စိုစိုနဲ့ ခများတော့ ဒုက္ခပဲဟေ့” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

“ကိုင်း တော်လောက်ပြီထင်ပါရဲ့ကွယ်”

“နည်းနည်းသွားဦးလေကွယ်၊ ဟိုတုန်းက အလောင်းတစ်လောင်းဟာ ကျောက်ဆောင်နဲ့ရိုက်ပြီး၊ ကြွေမှုကုန်တာတွေ့ရလေတော့ ငါတို့ကို ထောင် ပိုင်ကြီးကကြိမ်းတာ မင်းမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

လူနှစ်ယောက်တို့သည် အနည်းငယ် ဆက်လက်သွားကြ၍ ထမ်းစင် ကိုချပြီးလျှင် ဒန်တီအား ခြေမှတစ်ယောက် ဦးခေါင်းမှတစ်ယောက် ကိုင် မြှောက်ကာ ယမ်းနေကြရာ ဒန်တီလည်း တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်လျက် ထားရ ၏။ “တစ် နှစ် သုံး” ဟု တစ်ပြိုင်တည်း ရွတ်ဆိုကာ အချက်ပေးကြပြီးသည့် နောက် တစ်ခဏ၌ ဒန်တီမှာ လေထဲသို့ လွတ်ထွက်သွားသဖြင့် ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ပြင်း ထန်စွာ ထိတွေ့မိသည်ကို သိလိုက်ရပြီးနောက် ကျဉ်တက်လုမတတ် အေးမြ သော ရေနှင့် ထိတွေ့သည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်နှင့် လွတ်ခနဲ အသံထွက် အောင် ယောင်အော် အော်လိုက်မိသေး၏။ သို့ရာတွင် ခြေထောက်၌ ချည် တုတ်ထားသော အမြောက်လုံးသည် ရေအောက်သို့ ဆွဲသွားလေရကား ပီသ အောင် အသံမထွက်နိုင်မီ ဒန်တီမှာ ပင်လယ်ရေပြင်အောက်သို့ နစ်မြုပ်သွား လေတော့၏။

အခန်း - ၂၀

ပုန်းအောင်းနေရခြင်း

ဒန်တီသည် ရေပြင်နှင့် ပြင်းထန်စွာ ထိတွေ့သည်အတွက်ကြောင့် အတန်ငယ် မူးဝေသွားသော်လည်း သတိလစ်လောက်အောင် မရှိသည်ဖြစ်၍ လက်တွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဓားဖြင့် ဂုံအိတ်ကို ဖြတ်ခွဲလေရာ ဦးခေါင်းနှင့် လက်များသည် အိတ်ပြင်သို့ ပေါ်ထွက်လာလေ၏။ သို့ရာတွင် အမြောက်လုံးသည် ဒန်တီတစ်ကိုယ်လုံးကို ရေအောက်သို့ ဆွဲခေါ်လျက်ရှိရကား လျင်မြန်စွာ နစ်မြီတိုင်း နစ်မြုပ်လျက်ရှိ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဒန်တီသည်အမြောက်လုံး ခြည်ထားသော ကြိုးများကို ဖြတ်တောက်၍ ဂုံအိတ်မှ တစ်ကိုယ်လုံးလွတ်ကျွတ်အောင် ထွက်ပြီးလျှင် ရေလျင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အလျောက် ခြေလက်တို့ဖြင့် ကူးယက်ရာတွင် ရေပြင်ပေါ်သို့ ထိုးတက်ပေါ်လာလေ၏။

ပင်လယ်ဘက်၌ကား လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ပြင်းထန်သောလေအဟုန်ကြောင့် ဖွေးဖွေးဖြူသော ဦးထိပ်များဖြင့် တအိအိ လူးလှိုမ့်ရိုက်ပုတ်လျက်ရှိရာ ကမ်းဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်မူကား ကျောက်ဆောင်၏ထိပ်၌ လူ ၃ ယောက်တို့သည် မီးအိမ်ကို ထိုမှ ဤမှ ယမ်းခါရပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုလူများသည် ဒန်တီလန်၍ အော်လိုက်သောအသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် မသင်္ကာသောအမူအရာနှင့် ရေပြင်သို့ မျှော်ကြည့်နေကြ

သည့် လက္ခဏာရှိလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဒန်တီသည် အသက်ကိုအောင် ရှုရှိုက်ပြီးနောက် ရေအောက် သို့ ငုပ်လျှိုးကာ ထိုးကူးသွားခြင်းအားဖြင့် ကမ်းမှကိုက် ၅၀ ခန့် ကွာဝေးခဲ့၏။ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ငုပ်လျှိုးပြီး၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် မီးအိမ် မှာ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။

ဒန်တီသည် ကမ်းဘက်သို့ ပြန်ကူးသည်ရှိသော် ထောင်မှအရာရှိများ ပြန်တွေ့သွားမည်ကို စိုးရိမ်ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ၃ မိုင်ခန့်၌ ကျွန်းကလေးတစ် ကျွန်းတည်ရှိခြင်းကို သိရှိသည့်အတိုင်း ဒန်တီသည် ၎င်းကျွန်းဆီသို့ ရော် ရမ်းကာ ကူးယက်လေရာ အရွယ်လည်းကောင်း၊ ဗလလည်းကောင်း၊ ရေကူး လည်း ကျင်လည်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် အတော်ပင် ခရီးတွင်အောင် ကူးယက်နိုင်ခဲ့၏။ မှောင်မိုက်ထဲ၌ မဲခနဲမြင်ရသော လှိုင်းလုံးတိုင်းကို မိမိ အား လိုက်ဖမ်းသော လှေဖြစ်သည်ဟု မှတ်ထင်မိသဖြင့် ကြောက်အားလန့် အားနှင့် ကူးယက်သည့်အတွက် သာ၍ ခရီးတွင်ခဲ့၏။

တစ်နာရီကျော်ခန့် ကူးယက်လတ်သော် ဒန်တီသည် ကျွန်းနှင့် နီးကပ် လာလောက်ပြီဟု ခန့်မှန်းမိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်း၏ အစအနကိုမျှ မမြင်ရသေး ချေ။ ထိုအခါ ဒန်တီသည် မိမိခန့်မှန်းချက် လွဲချော်လေပြီလောဟု တွေးတော မိ၏။ ယင်းသို့ တွေးမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အေးမြသောရေထဲ၌ပင် ချွေးပြန် ၍ထွက်လာသေး၏။ အကြောင်းမူကား ခန့်မှန်းချက်မှားခဲ့လျှင် ကျွန်းသို့ မရောက်မီ လက်ပန်းကျ၍ သေဖွယ်ရာ ရှိပေသောကြောင့်တည်း။

ဒန်တီသည် ဖော့ချည်တစ်ခါ ကူးချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ပြုလုပ်လာခဲ့၍ လက်ပန်းကျစ ပြုလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ၎င်း၏ ဒူးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို တိုက်မိသည်နှင့် စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ရာ ထောက်မိသောနေရာသို့ ရောက်နေ ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ဝမ်းမြောက်လိုက်သည်မှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိချေ။ ထို နေရာမှဆက်လက်၍ လျှောက်လာသောအခါ ကမ်းခြေ၌ရှိသော ကျောက်

ဆောင်များကို တွေ့ရလေရာ ဒန်တီမှာ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်၌ ဦးခေါင်း မှီကာ အပန်းဖြေရာမှ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။

နားထဲ၌ ဒိန်းခနဲမြည်ဟိန်းသွားသောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဒန်တီသည်အိပ်ရာမှ လန့်နိုး၍ မျက်လုံးများဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လျှပ်စစ်များတဝင်းဝင်း တလက်လက်ဖြင့် မိုးကြိုးများ ထစ်ချုန်းလျက် မိုးရောလေပါသည်။ ထန်စွာ ရွာသွန်းနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ပင်လယ်ပြင်၌ကား လှိုင်းလုံးကြီးများသည် အိမ်လုံးကြီးများသဖွယ် တဝန်းဝန်းတအိအိ ရှိနေကြလေ၏။

ဒန်တီသည် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ပင် ပင်လယ်ဘက်ဆီသို့ ငေးကြည့်နေစဉ် လှေငယ်တစ်စင်းသည် စုတ်ပြတ်သော ရွက်များနှင့် ကဆုန်စိုင်းသောမြင်း၏ အဟုန်ဖြင့် ရေပြင်ပေါ်၌ လွင့်ပါလျက်ရှိရာ လူလေးငါးယောက်တို့လည်း ကြောက်အားကြီးစွာနှင့် ကုပ်လျက် လိုက်ပါသွားသည်ကို လျှပ်စစ်ရောင်တွင် တစ်ချက်တစ်ချက် တွေ့မြင်ရလေ၏။ ဒန်တီလည်း ထိုသူတို့၏ အသက်ဘေးအတွက် စိုးရိမ်လျက်ငေးကြည့်နေစဉ် ပျမ်းခနဲ မြည်သံကြားရ၍ “ကယ်တော်မူပါ” ဟူသောအော်သံများကြားရပြီးနောက် ရေပေါ်၌ ပေါလောယက်ကူးသောခြေလက်စသည်တို့ကို ကလန်ကလန်နှင့် မြင်လိုက်ရ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ကား လှေရောလူပါ အစအန မကျန်ရစ်ဘဲ လှိုင်းတဖွေးဖွေး လျှပ်တလက်လက် ရှိသည်ကိုသာ မြင်ရလေတော့၏။

နောက်ဆုံး၌ လေသည် တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်၍ မည်းမှောင်သော မိုးတိမ်များ၏ နေရာတွင် ပန်းနုရောင်ရှိသော တိမ်များရောက်လာကြလေရာ ဒန်တီသည် ထိုအခြင်းအရာကို အံ့ဩစွာငေးကြည့်နေစဉ် အရုဏ်တက်၍ နေထွက်လုနီးလာကြောင်း သိရှိရလေ၏။

ဒန်တီသည် အကျဉ်းထောင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောက်ဆောင်များ၏ထိပ်၌ မည်းမည်းကြီးရှိနေသော အဆောက်အဦကြီးကို

မြင်ရသဖြင့် ကြက်သီးထမိ၏။ မိမိထွက်ပြေးလာခဲ့ကြောင်းကို မသိကြသေးလျှင် သိကြဖို့ အချိန်နီးလာလေပြီဟု စဉ်းစားမိ၏။ ဒန်တီသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ မည်သို့ပြုလုပ်ရပါမည်နည်းဟု အကြံထုတ်လျက်ရှိစဉ် မာဆေးမြို့ဘက်မှ ရွက်လွင့်ထွက်လာသော သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းကို မြင်လိုက်ရ၏။ သင်္ဘော၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်လည်း အီတလီသင်္ဘောဖြစ်၍ ၎င်းပြည်သို့ သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလေ၏။ သင်္ဘောသည် ဒန်တီရှိရာ ကျွန်းအနီးမှ ကပ်၍သွားမည့်အကြောင်းကိုလည်း သိရှိ၏။

ဒန်တီသည် ကျွန်းပေါ်တွင် စင်္ကြံလျှောက်ရင်း ယမန်ညဉ့်က လှေပျက်သောနေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာတွင် ကမ်းပေါ်၌ တင်နေသော ဦးထုပ်ကလေးတစ်လုံးနှင့် ပျဉ်ပြားနှစ်ချပ်သုံးချပ်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုခဏ၌ ဒန်တီသည် အကြံတစ်ခုရလာ၍ ဦးထုပ်ကို ကောက်ယူကာ ဦးခေါင်းတွင် ဆောင်းပြီးမှ ပျဉ်ပြားတစ်ချပ်ကိုယူ၍ ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းပြီးလျှင် သင်္ဘောရောက်လာမည့် လမ်းကြောင်းဆီသို့ ကူးသွားလေသည်။

သင်္ဘောသည် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာ၍ ဒန်တီမှာ ဝမ်းမြောက်စွာ ကူးယက်လေ၏။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်ခဏ၌ သင်္ဘောသည် လမ်းကြောင်းပြောင်းလဲ၍ ဒန်တီထံသို့ တည့်တည့်မလာဘဲ နံဘေးသို့ ဖဲ့ထွက်သွားလေရာ ဒန်တီမှာ သေလုမတတ် အားလျော့သွား၍ ပျဉ်ပြားပေါ်၌ တတ်နိုင်သမျှမြင့်အောင် ကိုယ်ကို ဆန့်တန်းပြီးလျှင် ဦးထုပ်ကို မြောက်ယမ်းပြလေ၏။

သင်္ဘောသည် ဒန်တီကို မြင်ဟန်လက္ခဏာနှင့် ရုတ်တရက် အရှိန်သတ်လိုက်ပြီးနောက် လှေငယ်တစ်စင်း လှော်ခတ်လာလေ၏။ ဒန်တီမှာ ကယ်ဆယ်မည့်လူ လာသည်ကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စိတ်အားတက်သလောက် ကိုယ်အား ဆုတ်ယုတ်သွားလေရကား လှေငယ်ချဉ်းကပ်လာသောအခါတွင် ကူးယက်နိုင်မည် ဝေးစွာ ပျဉ်ပြားကိုပင် ခက်ခဲစွာ တွယ်ဖက်ထားရသဖြင့် လှေငယ်မှလူများ ဆွဲယူမှသာ လှေပေါ်သို့ ရောက်သွားလေတော့၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ဒန်တီမှာ သတိလစ်၍ မျောနှစ်သွားလေ၏။

သတိရသဖြင့် မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လူတစ်ယောက် သည် ဒန်တီ၏ ခံတွင်းသို့ အရက်များ လောင်းထည့်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရ လေ၏။ ထိုအခါ ထိုသူသည် သင်္ဘောကပ္ပတိန်ကို သွားခေါ်၍ ကပ္ပတိန်က ဒန်တီအား မေးခွန်းများထုတ်လေ၏။

ဒန်တီက မိမိမှာယမန်ညဉ့်က မုန်တိုင်းထဲတွင် လှေမှောက်သော သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ မုတ်ဆိတ်နှင့် ဆံပင်များအရှည်ထားရ ခြင်းမှာ ၁၀ နှစ်တိုင်တိုင် သင်တုန်းဓားမကိုင်ပါဟု ကျမ်းသစ္စာတစ်ခု ပြုခဲ့ဖူး သောကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် ထိုနေ့တွင် ၁၀ နှစ်စေ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ရိတ်ဖြတ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိမှာ သင်္ဘောအလုပ်ကို နားလည်သော ကြောင့် သင်္ဘောသားအဖြစ်နှင့် ခိုင်းစေလိုပါက အလုပ်လုပ်ရန် အသင့်ရှိ ကြောင်း။ အကယ်၍ အလိုမရှိပါလျှင်လည်း ပထမဆိုက်ကပ်သော သင်္ဘော ဆိပ်တွင် ချထားခဲ့နိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်သည် ဒန်တီအား ပညာစမ်းလိုသည်နှင့် ပဲ့ကိုင်ခိုင်း လေရာ ဒန်တီမှာ ၎င်းတို့သွားမည်ဖြစ်သော ဆိပ်ကမ်း၏ တည်ရာအရပ်ကို ကောင်းစွာ သိနားလည်သည့်အလျောက် သင်္ဘောသားများအား ဆိုင်ရာအမိန့် များပေး၍ သင်္ဘောပဲ့တက်ကိုလည်း ၎င်း၏သင်္ဘောအတိုင်း ကိုင်တွယ်ပြုပြင် လေ၏။ ကပ္ပတိန်သည် ပဲ့ကိုင်တစ်ယောက် လိုနေခိုက်တွင် ဒန်တီ၏ ကျင် လည်သော ကိုင်တွယ်ပုံကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့် အလွန်တရာ နှစ်သိမ့်ကျေနပ် လျက် ရှိလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ဒန်တီအား ရေထဲမှ ဆွဲတင်သော သင်္ဘောသား ဂျေကိုပိုမှာ ဒန်တီနှင့် လုံးတူရပ်တူဖြစ်၍ ဒန်တီသည် ဂျေကိုပို၏ အဝတ်အစား များကို ခေတ္တငှားရမ်းဝတ်ဆင်ထားရလေ၏။ ဒန်တီသည် ပဲ့ကိုင်လျက် ပေါင်မုန့်တစ်ဖုံကို ဝါးရင်း ရေကြောင်းကို ကြည့်နေစဉ် အမြောက်သံတစ်

ချက် ကြားလိုက်သည်နှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အကျဉ်းထောင်မှ ပစ်သော အမြောက်သံဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။

ကပ္ပတိန်။ ။ “ဘာအမြောက်ပါလိမ့် သိသလားဟေ့”

ဒန်တီ။ ။ “အကျဉ်းသမားများ ထွက်ပြေးလေရောသလား ခင်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် အမြောက်ပစ်ပြီး အချက်ပေးနေတာ ထင်ပါရဲ့”

ထိုစကားကိုပြောရင်း ဒန်တီသည် အလွန်အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်သော အမူအရာနှင့် ပေါင်မုန့်ကို ဝါးလျက်ရှိရကား ကပ္ပတိန်သည် ဒန်တီအပေါ်၌ မသင်္ကာသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်ဖို့ပင် သတိမရချေ။

ကပ္ပတိန် ထွက်သွားသောအခါ...

ဒန်တီ။ ။ “ဒီနေ့ ဘယ်နှစ်ရက်နေ့လဲ”

ဂျက်ကိုပို။ ။ “၂၈ ရက်လေ”

ဒန်တီ။ ။ “လကော”

ဂျက်ကိုပို။ ။ “ဖေဖော်ဝါရီလပေါ့”

ဒန်တီ။ ။ “နှစ်ကကောဗျ”

ဂျက်ကိုပို။ ။ “၁၈၂၉ ခုနှစ်ပေါ့ဗျ”

ထိုအခါမှ ဒန်တီမှာ အကျဉ်းထောင်ထဲ၌ ၁၄ နှစ်တိတိ အချိန်ကုန်လွန် ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို တိတိကျကျ သိရှိလေတော့၏။ ထောင်ကျစက ဒန်တီမှာ အသက် ၂၀ မျှရှိသေးရာ ယခုအခါ၌ကား ၃၄ နှစ်အရွယ် ရှိလာခဲ့လေပြီ။ ဒန်တီသည် ပေါင်မုန့်ကိုဝါးလျက်ရှိစဉ် ဒန်ဂလား၊ ဖာနင်ဒို၊ ဗီလီဖို့တို့အပေါ်၌ လက်စားချေဖို့အလုပ်ကြီးကို တစ်မိမ့်တစ်မိမ့်တရားတရား တွေးတောစိတ်ကူးလျက် ရှိလေတော့သတည်း။

အခန်း - ၂

အကောက်ခွန် တိမ်းရှောင်သူများ

ဒန်တီလိုက်ပါလာခဲ့သော သင်္ဘောမှာ 'အမီလီ' အမည်ရှိ၍ အစိုးရ အကောက်ခွန် မဆောင်သော ကုန်စည်များ တိတ်တဆိတ် တင်ဆောင်ကူးသန်းခြင်းအလုပ်ကို ဆောင်ရွက်လျက်ရှိ၏။ ကပ္ပတိန်သည် အကောက်ဘက် အရာရှိများ၏ ဉာဏ်များသောအဖြစ်ကို ရိပ်မိသည့်အလျောက် ပထမ၌ ဒန်တီအား အကောက်ဘက်မှ သူလျှိုတစ်ယောက်ဖြစ်လေသလောဟု ယုံမှား သံသယ ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဒန်တီ၏ ပဲ့ကိုင်ကျင်လည်ခြင်းကို တွေ့မြင်ရသည်တွင် ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်တန်ရာဟု ယုံကြည်စိတ်ချသည်နှင့် လိတ်ဟွန်းဆိပ်ကမ်း၌ သင်္ဘောဆိုက်ကပ်သောအခါတွင်လည်းကောင်း၊ သင်္ဘော၌ အမြဲလုပ်ကိုင်ရန် ဒန်တီအား တိုက်တွန်းလေ၏။ ဒန်တီမှာ အကြံရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရကား အမြဲတမ်းဟူ၍ လက်မခံဘဲ သုံးလအတွက်မျှ လက်ခံလိုက်လေ၏။

ဒန်တီသည် ကပ္ပတိန်ထံမှ စရန်ငွေ အနည်းငယ်ရသည်နှင့် ကမ်းသို့ တက်၍ အဝတ်တစ်စုံကို ဝယ်ယူပြီးလျှင် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သို့ဝင်၍ မိမိ၏ ရှည်လျားသော မုတ်ဆိတ်နှင့် ဆံပင်တို့ကို ရိတ်ညှပ်လေ၏။ ၎င်းနောက် အဝတ်သစ်ကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်၍ မိမိကိုယ်ကိုယ် မှန်ထဲတွင် ကြည့်လိုက်သောအခါ ဒန်တီမှာ ၁၄ နှစ်အချိန်အတွင်း ပြောင်းလဲခြင်းကို ပထမအကြိမ် တွေ့မြင်ရလေ၏။

အကျဉ်းထောင်သို့ ရောက်စအခါက ဒန်တီမှာ မျက်နှာခပ်ဝိုင်းဝိုင်း ခပ်ပြည့်ပြည့်နှင့် ကြည်ရွှင်ပွင့်လင်းသော မျက်နှာထားရှိလေရာ ထိုအခါ၌မူကား မျက်နှာခပ်သွယ်သွယ်၊ မျက်နှာထားခပ်တင်းတင်းရှိနေသည့်ပြင် ဖျတ်လတ်

သွဲ့ပြောင်းသော ကိုယ်ကာယမှာလည်း ခပ်တုတ်တုတ်ဖြစ်လာ၍ ခပ်တိုတို မှတ်ထင်နေရလေပြီ။ နက်ဖြန်အဖို့ ပူပန်စိုးရိမ်ရန်မရှိသဖြင့် လွတ်လပ်ရွှင်ပြုံးစွာ ရှိခဲ့ဖူးသော မျက်နှာထားမှာလည်း ဖာရီယာထံမှ ရလိုက်သော ပညာများ အစွမ်းကြောင့် ခပ်ထည်ထည် ခပ်ခန့်ခန့်နှင့် ရင့်ကျက်အောင် ဣန္ဒြေရှိလာခဲ့လေပြီ။ ဒန်တီမှာ မိမိကိုယ်ကိုပင် မိမိ မမှတ်မိအောင် ဖြစ်နေရကား ရှေးအခါက မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသော လူများသည် မိမိအား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မှတ်မိနိုင်မည် မဟုတ်ဟု စိတ်ချမိလေ၏။

ဒန်တီသည် ဂျက်ကိုပို၏ အဝတ်ထုပ်ကလေးကို ချိုင်းတွင်ပိုက်လျက် အမိလီသဘောပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားသောအခါ ကပ္ပတိန်သည် ၎င်းအား ရုတ်တရက် မမှတ်မိသည်နှင့် ငေးကြည့်နေသေး၏။ မှတ်ဆိတ်မွေးတဖွားဖွား ရှည်လျားသော ဆံပင်များနှင့် ကိုယ်တုံးလုံးကောက်ယူခဲ့ကြသော လူတစ်ယောက်သည် ဤမျှလောက် ရုပ်သွက်သည့် လူချောကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်မလာနိုင်ဟု ကပ္ပတိန်အောက်မေ့သောကြောင့် အဖြစ်အပျက်ကို သိရှိသော အခါ၌ အံ့ဩစွာနှင့် ရယ်မောနေလေ၏။

အမိလီသဘောသည် လိတ်ဟွန်းဆိပ်ကမ်းတွင် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ခန့် ဆိုက်ကပ်ပြီးနောက် ကုန်စည်များ တင်ဆောင်၍ ကော်ဆီကာကျွန်းသို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ လမ်းခရီး၌ သဘောသည် မွန်တီခရစ္စတိုကျွန်းအနီးမှ ကပ်၍ လွင့်သွားလေရာ ဒန်တီသည် ဖာရီယာ၏ ဘဏ္ဍာငွေများ မြှုပ်နှံထားရှိသော ၎င်းကျွန်းကို သဘောပေါ်မှ ငေးမျှော်ကာ ကြည့်နေလေ၏။ ၎င်းကျွန်းကလေးမှာ ကျောက်ဆောင်များအတိပြီးလျက် လူနေအိမ်ခြေ အလျှင်းပင် မရှိချေ။ အကယ်၍ သဘောပေါ်မှခုန်ချကာ ကူးသွားသည်ရှိသော် ၎င်းကျွန်းသို့ အလွယ်တကူရောက်နိုင်မည်ဟု ဒန်တီစိတ်ကူးမိလေ၏။ သို့ရာတွင် တူးဖော်ရန် လက်နက်လည်းမရှိ။ စားသောက်ရန် ရိက္ခာလည်းမရှိချေ။ သို့ဖြစ်၍ သင့်လျော်သော်အခါအခွင့်ကို စောင့်ဆိုင်းဦးမည်ဟု ဒန်တီဆုံးဖြတ်လိုက်လေရာ

၁၄ နှစ်တိတိ ထောင်ထဲ၌ နေလာခဲ့ရသော ဒန်တီအဖို့မှာ ၆ လ တစ်နှစ် တန်သည် ဆိုင်းငံ့ရခြင်းအတွက် အခက်အခဲမရှိချေ။

သဘောသည် ကော်ဆီကာကျွန်း၌ ဆိုက်ကပ်ပြီးနောက် မူလနေရာသို့ မပြန်သေးဘဲ အခြားဆိပ်ကမ်းများသို့ လှည့်လည် ကူးသန်းနေခဲ့သေးရာ တစ်နေ့ သ၌ အကောက်ဘက်အရာရှိများ၏ လှေနှင့် ပက်ပင်းပါတွေ့ဆုံမိသည်နှင့် တိုက်ပွဲကလေးတစ်ခု ဖြစ်သွားသေး၏။ ၎င်းတိုက်ပွဲတွင် ဒန်တီမှာ ပခုံးစွန်းတွင် သေနတ်ထိမှန်သော ဒဏ်ရာရခဲ့၏။ သို့ရာတွင် အရိုးကို မထိဘဲ အသားဒဏ်ရာမျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် ပြောပလောက်အောင် မရှိခဲ့ချေ။

ဤနည်းအားဖြင့် ၂လခွဲခန့် အလုပ်လုပ်မိလတ်သော် ဒန်တီမှာ လခ အနက်မှ ငွေ ၁၀၀ ခန့် စုဆောင်းမိလေပြီ။ ထိုအတောအတွင်း၌ မွန်တီခရစ် စတိုကျွန်းကလေးအနီးမှ ကြိမ်ဖန်များစွာ ဖြတ်သန်းသွားလာခဲ့ဖူး၏။ ဒန်တီ၏ အကြံမှာ ၃လ ကတိစေ့ကုန်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လှေကလေးတစ်စင်းဝယ် ယူ၍ လက်နက်ကိရိယာနှင့် ရိက္ခာများတင်ဆောင်ကာ ၎င်းကျွန်းသို့သွားမည် ဟု စိတ်ကူးထားခဲ့၏။

တစ်နေ့သ၌ ကပ္ပတိန်သည် အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ တင်ဆောင်၍ စွန့်စွန့်စားစား တစ်ခေါက်သွားဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လေရာ ထိုအခေါက်မှာမူ အထူးအရေးကြီးသောကြောင့် ပစ္စည်းများကို မွန်တီခရစ်စတိုကျွန်းစခန်းမှ သဘောပြောင်းရန် အကြံပြုလေ၏။ ကပ္ပတိန်သည် ဒန်တီ၏ အရည်အချင်းကို သိရှိသည့်အလျောက် ၎င်းနှင့်တိုင်ပင်လေရာ ဒန်တီသည် “မွန်တီခရစ်စတိုကျွန်း” ဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဣန္ဒြေမဆည် နိုင်အောင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေမိ၏။ နောက်ဆုံး၌ ၎င်းတို့သည် မွန်တီခရစ်စတိုကျွန်းကိုပင် စခန်းအဖြစ်နှင့် ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ကြ၍ နောက်တစ်နေ့ ည၌ပင် သဘောလွင့်လာခဲ့ကြလေ၏။

အခန်း - ၂၂

မွန်တီခရစ္စတိုကျွန်း

ညဉ့် ၇ နာရီအချိန်တွင် 'အမိလီ' သင်္ဘောသည် ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်လာ ခဲ့၍ တစ်ညဉ့်ပတ်လုံး ရွက်တိုက်လာကြ၏။ ဒန်တီမှာ ၁၄ နှစ်တိုင်တိုင် အကျဉ်း ခံရအောင် ကံဆိုးခဲ့သော်လည်း ယခုမှာမူ မွန်တီခရစ္စတိုကျွန်းသို့ တစ်နည်း နည်းဖြင့် ရောက်အောင်သွားမည်ဟု ကြံရွယ်လာခဲ့သည့်အတိုင်း အဆင်သင့် ရောက်စေဖို့ ဖန်တီးပေးသောကြောင့် ကံကောင်းစပြုလာပြီဟု မှတ်ယူမိ၏။

ထိုညဉ့်တစ်ညဉ့်ပတ်လုံး ဒန်တီမှာ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲရှိ၏။ ဖာရီယာ၏ စာကို နှုတ်တိုက် အထပ်ထပ် ရွတ်ဆိုကြည့်၍ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်မယောင် ဖြစ် သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရွှေတုံးရွှေခဲများ ကျောက်သံပတ္တမြားများ၊ စိန်တုံးကြီး များသည် အိပ်မက်ထဲ၌ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ပေါ်ထွက်လာကြ၏။ အမှန် ကိုပြောရသော် ထိုညဉ့်သည် ဒန်တီအဖို့၌ စိတ်ဂနာမငြိမ်ဆုံးသော ညဉ့်တစ် ညဉ့်ဖြစ်ချေ၏။ ဒန်တီမှာ အိပ်ရာပေါ်၌ လူးလှိမ့်ချည်တစ်ခါ ကုန်းပတ်ပေါ် သို့တက်၍ လျှောက်သည်တစ်လှည့်နှင့်ပင် မိုးလင်းသွားလေတော့၏။

ညနေ ၅ နာရီထိုးလတ်သော် မွန်တီခရစ္စတိုကျွန်းကို အဝေး၌ ရေး ရေးမြင်ရလေရာ ၈ နာရီကျော်အချိန်ခန့်တွင် ၎င်းကျွန်း၌ ဆိုက်ကပ်လေ၏။ နာရီတစ်ဝက်ခန့်ကြာလတ်သော် အတော်ဝေးလံသော အရပ်မှ မီးရောင်ဖြင့်

အချက်ပြပေးသည်ကို တွေ့မြင်ရလေရာ ၎င်းမှာ 'အမိလီ' နှင့် တွေ့ရန် ချိန်းထားသော သင်္ဘောဖြစ်သောကြောင့် 'အမိလီ' ကလည်း မီးရောင်ဖြင့်ပြန်၍ အချက်ပေးလေ၏။ တစ်နာရီကျော်ကျော် ကြာရှိသောအခါ ရွက်သင်္ဘောကလေးတစ်စင်း ဆိုက်ကပ်လာလေရာ သင်္ဘောသားများသည် သင်္ဘောတစ်စင်းမှ ကုန်စည်များကို တစ်စင်းသို့ သယ်ယူရွှေ့ပြောင်းနေကြလေ၏။

အလုပ်ပြီးစီး၍ ၁၁ နာရီထိုးလတ်သော် ဒန်တီသည် ကုန်းပေါ်သို့တက်၍ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများကို ရှာဖွေလို၏။ သို့ရာတွင် အခြားသင်္ဘောသားများက မသင်္ဘောမည်ကို စိုးရိမ်ရသောကြောင့် အောင့်အည်းစောင့်ဆိုင်းနေရလေ၏။ မိုးလင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သေနတ်တစ်လက်ကိုယူ၍ အမဲပစ်ထွက်ရန် ဟူသော ဥပါယ်တံမျဉ်နှင့် သင်္ဘောမှဆင်းလာခဲ့ရာ ဂျက်ကိုပိုကလည်း အတူလိုက်မည်ဟု တွယ်ကပ်နေသောကြောင့် ငြင်းဆန်ရန် မတတ်နိုင်သဖြင့် ခေါ်လာခဲ့ရ၏။ အတန်ငယ်သွားမိလတ်သော် ကံအားလျော်စွာ တောင်ဆိတ်တစ်ကောင်ကို တွေ့သည်နှင့် ဒန်တီသည် ဆိတ်ကိုပစ်ချ၍ ဂျက်ကိုပိုအား ဆိတ်သားဟင်းချက်ပြုတ်ထားရန် ဆိတ်ကိုထမ်းလျက် ပြန်သွားစေ၏။ ဆိတ်သားကျက်သောအခါ သေနတ်တစ်ချက် ပစ်ဖောက်၍ အချက်ပေးရန်လည်း မှာထားလိုက်၏။

၎င်းနောက် ဒန်တီသည် သေနတ်ကိုထမ်းလျက် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွား၍ ကျောက်ဆောင်များရှိရာသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ရာ ဤမှထိုမှ ကြည့်ရှုရင်း ကျောက်ကြိုကျောက်ကြားတို့မှ လျှောက်သွားစဉ် အချို့နေရာများ၌ ကျောက်ဆောင်တွင် လူ၏လက်ဖြင့် ရေးခြစ်ထားဟန်တူသော အမှတ်အသားများကို တွေ့ရလေ၏။ ဒန်တီက ၎င်းအမှတ်အသားများသည် လမ်းညွှန်သည့် သင်္ဘောနှင့် ရေးမှတ်ထားခြင်းဖြစ်လေသလောဟု တွေးတောရင်း ဆက်လက်လျှောက်သွားပြန်ရာ အမှတ်အသားများသည် ရံဖန်ရံခါ ပေါ်ထွက်လာ၍ ရံဖန်ရံခါ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ၎င်းနည်းအတိုင်း တစ်နာရီ